KLEINII
QUADRUPED
ET
HERPETOLOG

IACOBI THEODORI KLEIN

SECR. CIV. GED.

SOC. REG. LOND. ET ACAD. SCIENT. BONON.

MEMBRI

QVADRVPEDVM DISPOSITIO BREVISQVE HISTORIA NATVRALIS.

LIPSIAE

APVD IONAM SCHMIDT, BIBL. LVBEC.

1751.

Quid pergam calamum porro lacessere?
Vires quid studiis extenuam meas?
Fessa ætas requiem jam mea postulat,
Et cani tumulum quærere suggerunt;
Nec me præterit ulla
Ducta lux sine linea.

Agesis!

Extremo tandem finem posuisse labori
Gaudeo; TRIVNI proprios venerabere honores
Cor nostrum; DOMINO benedicte cuncta peracta
IPSIVS immensa!

Psal. CXLVI.

Laudabo Dominum in vita mea.

✤ ✤ ✤

Clemens et Patiens, Verus, DOMINVS
DOMINATOR,
OMNIPOTENS NVMEN, GENI-
TORque æquæva Parenti
PROLES SERVATORque Amborum
MVTVVS ARDOR!

Sit

Sit, veneranda TRIAS, Cœli Terræque
CREATOR,
Nunc honor et Cultus, TIBI ſit quoque
Gloria ſumma
Æternumque manens æternæ in ſecula
LAVDIS.

ALME DEVS

Supplex TIBI

flexo poplite Servus

JAC. TH. KLEIN.

QVA-

QVADRVPEDVM
DISPOSITIO
BREVISQVE
HISTORIA NATVRALIS.

§. I.

Animantia, quæ *bestiæ*, ſunt vel apoda, vel bipeda, vel quadrupeda, vel denique multipeda: Αποδα, Διποδα, Τετραποδα vel Κηζα, πολιποδα. Impræſentiarum naturalem diſpoſitionem QVADRVPEDVM præ manibus habens, *eorum* Ordines duos vel duo offendo Genera ſumma: alterum nimirum pedibus *ungulatis* ſive *cheliferis* (1) alterum pedibus *digitatis* (2). Ungulatorum ſunt familiæ quinque. Monochela (3), Dichela (4), Trichela, Tetrachela, Pentachela; Digitatorum vel Unguiculatorum pariter quinque: Didactyla, Tridactyla, Tetradactyla, Pentadactyla & Anomalopes. Anteriorum pedum præcipua habeatur ratio (5).

(1) *Ariſtot.* in biſulcis chelas ſive forcipes pro ungulis habet; Διχηλα; i. e. Ungula ſemel fiſſa, quod Μονονυχον ſive μονυχον ſit integris pedibus, ſive ungula non ſciſſa. *Euripidi*, Solipes, ſolidungulum μονοχηλον audit; *nobis* quadrupedia Ungulata ſive Chelifera dicuntur, quorum vel pedum *extrema* vel *digiti* pedum *undique* chela cornea *circumvallata.* Sic placuit Chela pro Ungula uti, non tamen *pertinaciter*; Diſtinxit *Ariſtot.* Ungulam a Chela 2 Hiſt. c. 1. *ibi:* Ovis biſulca eſt, forcipem enim pro Ungula habet.

(2) Et *Plinius* quadrupedia digitata dixit, prout aves alias digitatas, alias palmipedes. Alias genus tetradactylon vel pentadactylon: πολυχιδης πολυδακτυλον, quasi multifidum, & multipliciter digitatum, manuum nostrarum instar.

(3) Sive Ονοχηλα, ab ονοχηλεω, pedem asininum habeo.

(4) Διχηλεω, ungulam habeo bisulcam; ita *Levit. XI;* Accuratius loquendo dixerim: Dichela non bisulca vel bisulcata, chelis sive forcipe pro ungulis; ungula *semel* non bis *scissa* vel divisa, i. e. tegmine pedum corneo, quod τοις Μονονυχοις solidum est, in duas partes diviso, super quibus animal stat & incedit; alias etiam latius sumitur vocabulum *sulcatum* pro omni eo, quod in duas divisum cuspides; sic apud *Plinium:* bisulca cauda, i. e. divisa; & apud *Columellam:* bisulci rami; *Plauto,* in sensu morali: bisulca lingua.

(5) Unde est, quod in bove &c. vix habeatur ratio *ungularum spuriarum*, quibus retro in pedibus est instructus, cum forte non alium præstant usum, quam ad pedes, si prolabantur, sistendos & firmandos; confer. *Rajus Syn.* p. 121. In digitatis observetur pollex pedum anteriorum, e. g. in Sciuris, Muribus &c. quod multa quadrupedia pedibus anticis pro manibus utuntur.

§. II.

VNGVLATA nonnulli vocant Jumenta; quod vocabulum a juvando operas nostras derivat *Aldrov.* **Lastbare Thiere.** Alii Jumenti nomen imposuerunt omni pecori, quod mactari solet; græcis simile non constat; nam Κτηνος non solum pecus denotat, quod mactatur, sed etiam quod immolabatur, & quod priscis in præcipuis fuit divitiis. **Allerley Vieh** Κνωδαλων nomine venit. *Æschylus* tria, quæ nostris laboribus subeunt, numerat jumenta: *Equos*, *asinos* & *boum* genus. Omnia Ungulata, nec non inter Digitata animalia illa, quæ vel tantisper pilosa, aut quoddam, uti loquitur *Aristot.* pilorum genus (6) habent, Zootoka, i. e. *vivipara*, reliqua digitata vel cutacea vel scutata, Ωοτοκα i. e. *ovipara* sunt. Cæterum prout inter *Aves* & *Pisces*, sic & inter bestias quadrupedes hic illic occurrunt *anomala.* Sic omne genus, quod sua natura mansuetum est, habet etiam fera individua, non tamen convertitur, quod omne ferum mansueta quoque habeat individua. *Monstra*, quæ dici solent, *Somnia* & *Ostenta* non sunt hujus loci.

(6) Prout *Erinaceus* & *Hystrix* pro pilis plures aculeos, pilis intermixtis, vel prout *Armadhillo* squamas inter corneas, cutem quasi sagrinatam, pilis rarioribus; in ventre totus fere pilosus; *vivipari;* E contra: *Testudo* vel *Crocodilus*, nullatenus pilosi; *ovipari.*

§. III.

§. III.

TABVLA SYNOPTICA
VNGVLATORVM.

Ordo I. VNGVLATA.

- Fam. I. Monochelon
  - Equus.
  - Aſinus. — §. IV.
- Fam. II. Dichelon.
  - Taurus
    - Domeſticus
    - Ferus. — §. V.
  - Aries
    - Ovis — §. VI.
  - Tragus
    - Hircus
    - Ibex
    - Rupicapra
    - Gazella — §. VII.
    - Moſchus
    - Sylveſtris *Grimmii*
    - Bezaarticus
    - Tragelaphus.
    - Traguli Guineenſes
    - Giraffa. — §. VIII.
  - Cervus
    - Nobilis
    - Rangifer.
    - Capreolus.
    - Alce.
    - Dama recent. — §. IX.
  - Porcus
    - Vulgaris Domeſt.
    - Ferus.
    - Moſchiferus.
    - Babirouſſa.
    - Guineenſis. — §. X.
- Fam. III. Trichelon. Rhinoceros. §. XI.
- Fam. IV. Tetrachelon. Hippopotamus. §. XII.
- Fam. V. Pentachelon. Elephas. §. XIII.

§. IV.

ORDO I.

QVADRVPEDIA VNGVLATA.

FAM. I. MONOCHELON. Solipes.

I. AVRIBVS ERECTIS.

EQVVS. EQVVS. Pferd. Ιππος; Ιππαδα, Equa. *Hebræis:* Sus (7). Cavallus, Caballus, major Equus; forte a cavando, quod abunde cavet terram ungula; unde & Sonipes:

Quadrupedante putrem sonitu quaſit ungula campum
It eques, & plauſu cava concutit ungula terram.

A. DOMESTICVS. CICVRATVS. Equus cauda undique ſetoſa. *Linnæus.*

Septentrio fert & equorum greges ferorum, *Plin.* Equiferus, Ιππαγρος, *Oppian.* In Sylva Dusburgam inter & Keyſerswerth aluntur equi, ad quos introducuntur egregii admiſſarii libertate donati, unde, venatione ſolemni inſtituta, vel quotannis excipiuntur *equiferi* idonei. Habitat interdum ſponte in Scania & Gotlandia, communiter cicur; ex Gothici maris inſula, totius orbis minimi. *Ionſton* quadr. 20. *Lin.* F. S. In der Tartarey gehen die wilden Pferde in groſſen Heerden mit einander: und wenn ſie zahme Pferde antreffen, ſo umringen ſie dieſelben, und verfolgen ſie. Sammlung der Reiſen VII Band. p. 76. *Homerus* Centauros Φηρας nuncupavit, latinis hæc vox *feras* ſignificat. In *Theſſalia* primum, uti dicitur, domandorum Equorum repertus eſt uſus ad oppidum *Pelethronium:*

Frena Pelethronii Lapithæ gyrosque dedere, Virg.

Nota autem eſt fabula Centaurorum i. e. Semiequorum, unde *Lucretius:*

Num certe ex vivo Centauri non fit imago,
Nulla fuit quoniam talis natura animali.

Falluntur quoque, qui *Bucephalos* dari credunt, capite bovillo; cum Theſſalicis Equis nota Bovilli capitis inurebatur, ut bucephali dicerentur. Celebres modo dicuntur Equi: Arabes, Ægyptiaci, Perſi, Calabri, Hiſpani,

EQVVS.

ſpani, Angli &c. Equus *caudam* habet tenore (die Rieb̃e) brevi, pilis prolixis; fœminæ binas inter femora mammas. Ad motum animorum caudam & aures equi declarant, jubamque & Capronam in fronte. De *dentibus*, de ætate cognoſcenda & quæ reliqua, conſule *Equiſonum* ſcripta. Colores multum variant. In Theſauris Regiis Dresdæ Equus rariſſimus, farctus, coloris Iſabellini, cujus *juba* 9', *caprona* 5¼' cauda 25'.

(7) SVSAH, equa. Doctiſſ. *Car. Linnæo* placuit præter Equum operas noſtras juvantem & Suem nominaſſe, animal neceſſitatibus domeſticis non niſi mactatum inſerviens, quod Sus *latinorum* ipſi jumentum audit. Omnia Solipeda, & Dichela ruminantia, inter femora mammas habent, quorum fœtus ſtatim a partu pedibus inſiſtunt, quod matres inter lactandum non decumbant, ut Equa, Aſina, Vacca, Ovis, Dama, Capra, Cerva, Camelus &c. *Wharton*.

B. FERVS, genere ſuo; Zebra. Zecora. Burro do Matto. *Luſit.* Pilis fimbriatis & lineatis. **ungezähmtes Pferd.** Equus lineis transverſis verſicolor. *Linn.*

A velocitate Zebra; indicus, regionis *Congi;* Tenorem, quem *Plin.* etiam Cauſem appellat, habens longiorem ad dimidiam fere caudam, quem excipiunt pili prolixi, qui junctim ſumpti Muſcerium dici ſolent. Dicitur *mulo* ſimilis, cum tamen & auribus erectis, etiamſi paulo longioribus equi nobiliſſimi, & capite ſit equus; per integrum corpus, caput pedesque habet lineas triplici colore, nigras, candidas & fulvas, diſpoſitis juſta proportione fimbriis, tres fere digitos latis; Nonnullas vidi exuvias. Eſt Equus mere *ſylveſtris* & *ferus*. Cicuratus forte in locum equi ſuccederet, quod non novimus jam eſſe perpetratum. *Tellezius* hæc dedit: „Lumbos ambit circulus coloris nigri in morem cinguli, quem utrinque plures ſequuntur pro corporis proportione, modo latiores modo arctiores, tam nigri quam cineritii coloris, nitidiſſimi, tanta elegantia ac ordine, ut cuiuslibet etiam egregii pictoris artem ſuperare videantur; ſolis *auribus* dehoneſtatur, eas enim *paulo longiores* habet, ob quam cauſam a Luſitanis Burro do Matto, h. e. aſinus ſylveſtris, ſed *immerito*, cognominatur„. Et *Ludolphus:* „Infortunatum animal, quod tam pulchris coloribus præditur, *aſini nomen in Europa* ferre cogatur. Vid. ej. *Commentatio p. 150*, ibique optimam figuram. In tanto pretio eſt, ut vendita fuerit una Zecora 14 vel 15000 ſcutatis aureis. Confer. deſcriptio *Kolbii* p. 147. & *Pigafeta* in hiſt. regn. Congo. In Theſauris Regiis Dresdæ animal farctum exhibetur.

II. AVRIBVS NEGLECTIS.

ASINVS. A. ASINVS. Esel. Ονος. Ab à, quod est Sine & *Sinos*, quod Sensus explicat *Bartholomæus* Anglicus Lib. 18. c. 7; quasi *sine Sensu*. Alii aliter. Equus cauda extrema setosa; *Linn.*

Quod *Equus* pulchrior & laudatissimis animi dotibus sit celeberrimus, *Asinus* aspectu turpis, animi infamis, tardus, piger, stupidus, verberumque patientissimus, frigoris tamen impatiens; hinc non alunt Asinos populi septentrionales; alibi agricolis & plebejis plerumque serviens. In Suecia habitat in magnatum prædiis rarius, aliunde advectum animal. *Lin.* F. S. Nulli non notum animal. Aures habet longissimas, latas, neglectas; labia crassa, caudam in extremitate tantum setosam, pilos durissimos, unde: *ab Asino lanam.* Membri genitalis magnitudine præ cæteris quadrupedibus famosus. *Longitudo*, quanta est inter cubitum & extremos digitos; a medio paulatim minorescit, dum perveniat ad glandem, ante cujus limites est crassiusculum. Lac Asinæ multum commendatur Phthisicis. Reliqua apud autores; inprimis apud *Severinum* IV Zootom. & *Stenonem* Act. Dan. Observ. 89. lib. 2.

B. ASINVS biformis. Hybridus. MVLVS a μολος, i. e. labor. Maul-Esel, Zwitter-Esel. ζωον ετερογονον.

Fœtus ex animalibus specie diversis. Secundum *Isidorum:* Mulus, quod jugo pistorum subactus tardas molendo ducat in gyrum molas. *Columella* muli nomen commune esse vult *ad tria animalia:* „mula, inquiens, non solum ex equo & asina, sed & ex asino & equa, itemque onagro & equa generatur.„ *Plinius* vero: Equo & asina genitos mares Hinnulos antiqui vocabant, contraque mulos cum equa conjunctos γιννος procreare. Disceptant autores, an muli & mulæ *steriles* sint, nec ne. Videtur, antiquos certos vel asinos vel equos *fœcundum* muli *genus proprium* dixisse, quoniam *Aristoteles:* „Sunt in Syria, quos *mulos appellant*, genus diversum ab eo, quod coitu equæ & asini procreatur, sed *simile facie* — procreant ejusmodi mulæ *suo in genere*„ & alibi: In terra Syria supra Phœnicem Mulæ & *cöeunt & pariunt omnes*, sed id *genus diversum* est, quanquam simile. Huc trahendi: die wilden Maulesel des Landes der Mongolen und der Kalkan. Sammlung der Reisebeschreibung VII Band p. 75. ibique in nota e) Gerbillon traf auf seiner zweyten Reise in die Tartarey eine Gattung von wilden Mauleseln an, die sich selbst fortpflanzen, Confer. VII Band p. 614: Hat grosse Ohren, einen lan-

langen Kopf, einen schmächtigen Leib, und lange Beine; das Haar war aschenfarbig; die Klauen und Füsse ungespalten, wie bey andern Mauleseln.

ASINVS.

Moderni Muli, Maul-Esel, cum Equam habeant matrem; Asinum patrem, partim matri partim patri similes sunt, tanquam *tertium quid*, magis tamen patri quam matri, cujus etiam vocem referunt; longe vero majores sunt patre, quod matris volumen corporis est amplitudine majus, ex quo eduntur. In Hinno autem omnia contra se habent, a matre videlicet Asina & Equo patre. Hi raro alicubi curantur; nec operæ pretium foret; habent enim aures longiores; crucem in humeris, pedes exiguos, corpus macilentum, reliqua equi.

Eligantur autem pro Mulis admissarii *asini* amplissimi & formosissimi, qui haberi possunt, ut antiqui dicebant: *Seminio nati bono arcadico.* Longe pulcherrimi nigri, qui non incanum ventrem sed concolorem habent, vel secundum *Palladium*, nigri vel murini maxime coloris, aut rubei; de matre equa vid. idem *Palladius.* Solent equisones Equam in *foveam* demittere, ut Admissarius commode subsilire queat.

C. ASINVS sylvestris, Asiniferus. ONAGER. Wald-Esel. *Raj.*

Non nego dari asinos sylvestres; sed existimo, sylvestrem a domestico differre, prout differunt equi feri ab equis domesticis (*). De *cornutis* autem *Aldrov.* Denturne? & si dentur, speciene differant? non habeo, quod dicam; *porro*: Recentiorum quidam obscuri Onagrum sive asinum sylvestrem indicum magnam & crudelem feram esse scribunt, cornu unico duro, acuto & longo: robur ei esse tantum, ut ingentia de rupibus saxa evellat; idque vim suam experiundi gratia. *Quæ virtus Rhinoceroti attribui solet.* Idem *Aldrov.* celebrabatur modo & alia fera in eadem India, quæ singulari quadam prærogativa Monoceros, sive Vnicornis, ab unico Cornu, quod in fronte perhibebatur gestare, nominatur; quæ nunquid etiam detur, nunquid cum hoc indico asino sit eadem &c.

Historia Unicornu terrestris, multis figmentis aucta, lippis & tonsoribus nota est, cujus tamen vestigia amplius non adeo persentiscimus, postquam

(*) Testatur *della Valle* Itin. IV. Asiniferos in India per omnia similes esse domesticis asinis, a capite ad caudam usque linea alba notatos; sed cursu & velocitate pedibus gracilioribus domesticos superantes. *In Catalogo animal. quadrup.* Petrop. N. 1. *Mulus* dauuricus fœcundus, Origichai Mongolorum in Dauuria, Messerschm. an Onager Raji Synop. Anim.?

ASINVS. quam in locum famati illius Cornu ſucceſſit Dens Monodontis *Artedi* ſive piſcis Phyſeteris Narwhalis. Interim tamen multi recentiorum venantur umbras Monocerotis, Onagrorum nimirum *Herodoti*, *Æliani*, aliorum antiquorum, in Scythia & in Africa, nullo hactenus capto, præter iconiſmos quaſi per inſomnium. *Ionſtonus* introduxit Onagrum cornubus duobus, quod vero *Solipes* non ſit, idcirco Onagrum appellare recuſat; quippe *Ariſtoteles*: Lib. II. c. I. *Solipes idemque unicorne*, quanquam rarum ſit, ut aſinus indicus, ille enim & unicorne, & Solipes eſt. Sed & *Gillius*, interpres *Oppiani* ORYGI duo impoſuit cornua, quod *Oppianus* Orygem quidem in ſingulari, mox autem in multitudinis numero appellat. Quidquid autem ſit de Onagro; viſum eſſe Unicornu a *Ioanne Gabriele* apud Agawos in Regno Damota refert *Ludolphus*: animal ſcilicet pulchro in fronte cornu, quinque palmos longo & albicante præditum: mediocris equi magnitudine & forma, coloris ſpadicei, jubis atque cauda nigris, ſed brevibus & tenuibus, in denſiſſimis ſylvis ſolitarium vivere & raro in campis progredi. *Ipſe* tandem *Ludolffus*: Quæ veteres recentesque autores de unicornibus ſcripſerunt, tam confuſa reperias, ut quædam de Rhinocerote, quædam de Oryge, quædam de Aſinis indicis, quædam etiam de Ceto Groenlandico accipienda ſunt. Superaddam adhuc duo de Vnicornu *teſtimonia*, quæ autem ita ſunt actitata, ut quilibet, cui Titan præcordia dedit, mox intelligat, ab actis noſtris removenda. *Cardanus* dicit: Animal rarum, equi magnitudine, pilo muſtelæ ſimillimo, capite cervino, in quo cornu creſcit unicum, cubitorum trium longitudine, media in fronte, atque rectum, in imo autem amplum, tendens in aciem: collum illi breve, juba rariſſima, & in alternam tantum partem tendens; *crura veluti capreolo*, *tenuia;* poſteriorum tenuior pars multo pilo villoſa, ungulæ *bifidæ*. In univerſum ſi quis advertat, cervi naturæ non eſt abſimilis, præter cornu illud; ferum valde eſt. Naſcitur in Æthiopia inter ſolitudines, ſqualentemque terram atque inter ſerpentes --. *Garcias ab Horto* aliud tale ait inter promontoria bonæ ſpei & Capo de currentes viſum animal *terreſtre*, quod *& in mari* delectaretur, caput & jubam equi haberet, cornu præditum duos palmos oblongo, mobili, quod modo in ſiniſtrum & dextrum obverteret, modo attolleret & demitteret; id cum Elephanto ferociter præliari --. Plura in hiſtoria RHINOCEROTIS; nota (26) (27).

§. V.

§. V.

FAM. II. DICHELON. Bisulcum.

Cornutum (8) Horn-Vieh. Gehörnte Thiere.

(8) Vel etiam *cornubus mutilum* genus, i. e. non nisi eminentiis loco cornuum, Hümliche Böcke, Humliche Ziegen. vid. HIRCVS. Hæc animantia *ruminant* omnia. Diversa inter se bisculcorum cornua. Bovino, Ovino, Hircino, generibus vel bina vel plura, inflexa sive curva; Cervino ramosa; reliquis simplicia, tenuia quædam, quædam crassa, quædam lata, quædam angusta, minime decidua; immobilia omnibus, bobus tamen *phrygiis* dicuntur mobilia. Boum & Hircorum fœminæ, si habent cornua, marium cornubus minora sunt & imbecilliora. Quædam, ut Hircorum uterque sexus, acornua, oviumque fœminæ, inprimis septentrionales; *Hippocrates vult*, apud Scythas, *Nomades* vocatos, boves esse sine cornubus. Pecorum materies cornuum & ungulorum eadem, ossibus proxima, ut loquitur *Philosophus*, diciturque illam non sufficere in excornibus, sed uberius transire in ungulas. *Rajus* ridiculam eorum rationem ait, qui asserunt, quod materia illa, quæ in aliis animalibus generandis primoribus dentibus (quibus carent bisculа cornuta) impenditur, his in Cornua absumatur. Omnium Cervorum cornua annuatim decidua; quorum materies a testiculis derivatur, quod probatur experientia; cornubus enim positis castrati Cervi servant illa, dejectis cornubus castrati exeornes manent. Sic pecorum excornia non nisi varietates sunt; non dixerim anomala; quippe & capræ cornubus mutilæ ex congressu cum Hirco acorni quandoque gemellos edunt hinnulos alterum excornem, alterum cornutum. Neque Rangiferum tollas ex classe Cervorum, quod fœminæ sunt cornutæ, Cervorum Alciumque autem fœminæ excornes. Nec alibi major lascivia naturæ ludit animalium armis; tribuit simplicia, sparsit in ramis, aliorum finxit in palmis, digitosque emisit ex iis; convoluta in anfractum arietum generi; in Tragis & fœminis, prout Vaccis, tribuit; in nonnullis tantum maribus; Rupicapris in dorsum adunca, aliis in adversum; erecta vel & rugarum ambitu contorta & in læve fastigium exacuata aliis; Singularia non nullis, vel in capite aut naribus. Iam quod aliis in concursum robusta, aliis ad ictum; aliis adunca, aliis ad jactum pluribus modis, supina, conversa, convexa, omnia in mucronem migrantia. Multorum vacua juxta caput, & in extremo solida, in cervo qua maximam partem intus porosa, in Alce & similibus solida, & quæ porro. Ruminant omnia; vid. Discurs. nostr. de *Ruminantibus*.

I. TAVRVS, Stier, Boll (9). VACCA, Kuh. BOS, Ochs, Βοῦς proprie dicitur, qui castratus est, ut aptior aratro fiat, aut ad cibum saginetur; solet tamen Taurum quoque & Vaccam, suo significatu comprehendere, quandoque & Vitulum, Kalb, significat. Ταῦρος quasi Τατυουρος a caudæ extensione, vel quasi γαυρος i. e. superbus. Rursus TOR & TAVR (Syris). Taurus sumitur aliquando pro bove — TAVRVS.

Bella diu tenuere Viros; erat aptior ensis
Vomere, cedebat Taurus arator equo.

Discernuntur in prima ætate Vitulus & Vitula, in secunda Iuvencus & Iuvenca, in tertia & quarta Taurus & Vacca.

TAVRVS (9) Taurus diſtat a Bove, quod *tauris* in aſpectu generoſitas: torva fronte, auribus ſetoſis, toroſiore cervice; ventre paulo ſubſtrictiore, cornubus brevioribus, & in procinctu dimicationem poſcentibus: Sed tota comminatio prioribus in pedibus ſtat: ira gliſcente alternos replicans, ſpargensque in altum arenam. Tenor longus, pili breves. Vaccæ *mammas* habent inter femora quatuor.

A. TAVRVS DOMESTICVS cum Vacca. Bos cornubus teretibus flexis. *Lin.*

Vbique terrarum domeſtica cornigera omnibus nota; ſed tot plerumque differentiæ pecorum, quot loca ſunt, fertque omnis tellus, ubi naſcuntur, ſuum. Diſſimilia pariter gerunt *cornua.* Tauris minora tenuioraque quam Bobus, ſed ad radicem craſſa, recta, rigida & minus prolixa. Aliæ formæ aſiaticorum, aliæ europæorum, africani plerumque Boves gibboſi. Taurus cornubus breviſſimis magnitudine vituli ſemeſtris, in dorſo ad armos gibboſus: The little Indian Buffalo *Edward de avibus 200.* In Æthiopia tanta copia Boum, ut viginti uno ſoleant permutari equo. Ægyptus majores quam Græcia nutrit. In Africa paſſim e Boum cornubus vaſa fieri dicuntur, quæ quinque ſexve metretas ſingula capiant, ex quo conjicere licet ingentis molis corpora (10). In Anglia & Hollandia æſtivis diebus 40 ad 44 lactis heminas vaccæ ſingulæ in mulctralia refundant. Novimus, quanta copia pecoris Hottentottorum. Ampla armenta ex Podolia quotannis ad nos introducuntur, & Laniatoria Gedanenſium exteris facile palmam diſputarent.

(10) In *regno Adeæ*, uti teſtantur quidam Itinerarii, vaccæ ſunt magnitudine æquantes Camelum, candidæ, ſine cornubus, auribus proceris ac pendulis. In agro *Comandiano* boves ajunt eſſe maximos, brevibus tamen cornubus & hebetibus; nulla macula candor vitiatur; Cameli gibbus eis & robur par. *Carici* Boves, de quibus *Plinius*, in parte Aſiæ, fœdi viſu, tubere ſuper armos a cervicibus eminente, luxatis cornubus, excellentes in opere narrantur: cæteri nigri coloris, candidive. De *Vacca Barbariæ* vid. (*de la Vache ſe Barbarie*) *Mem. pour ſervir à l' hiſt. nat. des Anim. 1733.* II. Part. p. 24; Capite prælongo, tenore brevi, collo longiore; oculis altius poſitis, quam in Vacca vulgari. De TAVRELEPHANTIS, qui duplo majores noſtratibus dicuntur, vid. *Ludolff. in Comment.* p. 145. ex epiſtola Patriarchæ *Mendezii & Philoſtorgii* Lib. 3. c. 11. qui ejusmodi Bovem ex Africa ad Romanos Conſtantinopolim delatum vidit: „Habet & terra illa maximos & vaſtiſſimos Elephantos: imo & „Taurelephantos (ut vocantur) quorum genus, quoad cætera omnia BOS MAXIMVS „eſt, corio vero coloreque elephas, & ferme etiam magnitudine," quod *Bernierus* confirmat, qui Cornu apud Habeſſinicum ad magnum Mogolem Legatum vidit.

BVFFELVS, Büffel, quod domari ſe patitur, ad Tauros domeſticos trahitur, quaſi ſimilis Boum ſylveſtris. Buffelos *Aldrov.* vidit Romæ, Florentiæ & in aliis Italiæ urbibus quibusdam, neſcius unde fuerint. Collum jugo ſubmittit Buffelus, ſed irritatus audax ferusque & infeſtus homini; *Gallis* Beufle, *Hiſpan.* Bufano. Bovi ſimile animal, ſed majus altiusque

tiusque corpore valde craſſo, cute duriſſima, membris macilentis; pilos habet nigros paucos ac parvos & in cauda (in tenore caudæ) fere nullos; Frons eſt aſpera, criſpa & intricatis pilis; caput geſtat ut plurimum pronum ad terram, parvum reſpectu corporis, cornua habet longa, intorta, nigra. De veterum BVBALIS nihil certi, & *Geſnerus* Bubali nomen omnino incertum pronunciat, jam *Plinii* ſeculo confuſum. Alius eſt Græcorum, qui latinum nomen non habet & ſemper de Africano ſumitur. Hodie multi Boves ingentis molis & longiſſimorum cornuum vulgo Bubali vocari ſolent. E contra *Bellonius* L. 2. c. 50. cum exiguum africanum Bovem primum conſpiceret quadrato & bene habito corpore, & expolito, ſubito in ſuſpicionem venit, id animal eſſe, quod veteres Græci BVBALON nuncuparunt. Jam erat ætate grandis, corpore minor Cervo, ſed habitiore, & majore quam Caprea, tam quadrato & bene formato corpore, ut oculis gratus eſſet ejus aſpectus, nam ejus pilus flavus adeo ſplendens & lævis erat, ut expolitus videretur. Bovis, inquit *autor*, mugitum habet, ſed non adeo ſonorum; breviter, ſi quis imaginetur, ſe conſpicere puſillum Bovem quadrato corpore, pilo fulvo & ſplendente, cornubusque lunatis, ſurrectis & in ſe recurvis, BVBALI ideam habebit; addidit iconem *Bellonius*, timidumque dixit animal.

TAVRVS

B. TAVRVS ferus; trux oculis & toto aſpectu; barbatus; circa collum & in armis villoſus; Boves feros græci Αϱγυϛ natura ſive ingenio fero & ſylveſtri vocarunt; agreſtes vero & cicurandos Αγϱαυλϛ. Vel VRI vel BISONTIS nomine venit; Hic ab illo differre dicitur collo ad armos uſque jubis horrido, dorſo in gibbum aſſurgente; hodie Biſontis nomine non utimur, quod ambo ſunt *varietates*.

VRVS, BISON; **Urochs, Auer-Ochs,** vel ab Οϱων, a montibus, in quibus plerumque verſatur, vel ab **Ur,** veteri vocabulo german. i. e. Sylveſtris; Sic *Urogallus major* dicitur **Ur-Auer-Hahn.** Bos cornubus teretibus flexis: *Linn.*

α) EVROPAEVS.

In Pruſſia & Lithuania peculiaris beſtia eſt, vid. *Maſecovii* Diſſert. I. II. de Uro. **Hartknoch Preuß. Hiſtorie** I. c. 13. §. VIII. darnach haben die Preuſſen zu ihrer Haushaltung auch einige ſeltſame und in andern Ländern kaum oder ſelten befindliche **Thiere** zu jagen pflegen, unter denen iſt inſonderheit der **Auer-Ochs.** Heutiges Tages werden die **Auer-Ochſen** in Samland gefunden, unweit dem Flecken **Taplack.** Conqueritur *Aldrov.* quis revera ſit, niſi diligenter advertas, difficillime ab autoribus, qui de

TAVRVS. eo ſcripſere, diſces; plerique enim eum vel cum Biſonte, vel cum Bonaſo, vel cum Bubalo aliisque confundunt. *Cromero* Lib. I. Biſon idem quod VRVS; & *Anton. Vied.* in tab. Moſcov. Alba Ruſſia ſive Moſcovia, qua jungitur Lithuaniæ pars, VROS in Sylva Hercynia ([11]) producit; & *S. Neugeb.* a Cadano in Moſcov. comment. p. 58. Sylvis, ſaltibus ac nemoribus plena eſt Moſcovia, cujus bonam partem Hercynia ſylva occupat, reperiuntur ibi, præſertim ea in parte, quæ ad Pruſſiam vergit, Uri feroces & ingentes, quos Biſones alii vocant. Sic *Schottus* Ph. cur. L. 8. c. 10 exiſtimat, quos aliqui *barbatos* ſtatuunt, non Uros ſed Biſontes ([12]). *Seb. Münſter* L. V. de Germ. das Land Preuſſen zeugt wilde Ochſen, die man Uros und zu teutſch Auerochſen nennet, die ſehen den zahmen Ochſen gar nahe gleich, (inter quos tamen vel ſola facie magna intercedit diverſitas,) allein, daß ſie kürzere Hörner haben, und lange Bärte unterm Maule. Ex effigie Biſontis, quam habet Baro in *Herberſtein*, quamque Diſſertationi ſuæ ſubjecit D. *Maſecovius*, clarius patet, quod ejus Biſon ſit VRVS; huic ille titulum dedit: Urus ſum, Polonis TVR, Germanis **Aurochs**: Ignari nomen BISONTIS dederant. Anno 1595 d. 28 Febr. Joann. Sigism. Brand. Dux Pruſſiæ quaternis ictibus globorum necavit Urum, quem *Henneber-gerus* H. Gr. p. 251 ſic deſcripſit: Derſelbe iſt in der Höhe, als vom vordern Fuß bis auf den Rücken geweſen vierthalb Ellen hoch und 5¼ einer Ellen lang von der Stirn zwiſchen den Hörnern bis an den Schwanz, und hat 19 Centner und 5 Pfund Nürnb. Gewicht gewogen. Robur Uri ingens ac ſtupendum. Cornua ſunt brevia, ſed valentia, majusque robur a fortiſſimis armis & cervice brevi lucrantur VRI. Oculi irritatis, ignis ad inſtar, radiare videntur. Lingua valde aſpera, quod Regiomonti ex cavea egomet expertus ſum, acerrimam enim deprehendi lambentis beſtiæ. Barba in aliis longior, in aliis brevior, variatque tota villoſitas capitis humerorumque. Criſpi pili in fronte redolent indolem muſci. Corium firmum & craſſum. Vaccæ plerumque majores Tauris, nihilominus parvas habent mammas, ut vix in conſpectum veniant. De paſtu & conſervatione Urorum vid. laudatum *Maſecovium.*

(11) Palam inde fit, non eſſe *Sylvam Hercyniam*, quæ olim in Suevia incepit, & per totam Germaniam extenſa, ſucceſſu temporum autem exciſa, cujus adhuc pars Bohemiæ, Böhmer-Wald, alia Brunſuicenſis, der Hartz, adhuc alia Thuringæ, Doringer Wald, (Thüringer). De illa *Jul. Cæſar* Lib. VI. In Sylva Hercynia naſcuntur, qui appellantur *Uri*; & *Jul. Solin.* cap. 31. In hoc tractu & in omni ſeptentrionali plaga ſunt *Uri*, quos imperitum vulgus vocat *Bubalos.* Et quidſi quondam in Sylva Hercynia Germaniæ media fuerint, nunc tamen, mutatione amplius non ſunt. Uros in Sylva Hercynia a Varſavia quinque milliaribus prope Sochaczoviam & Roſzkam *Thuri* vel *Thurones* (Tur *Polon.* urus) ingenti multitudine aluntur; & pro varietate Urorum pruſſicorum habentur. *Rzaczynſki I.*

(12) *Lau-*

TAVRVS

(12) *Laurent. Surius Carthuſianus* vult diverſa eſſe animalia Urum & Biſontem, quod Biſontes jubati ſunt & villoſi circa collum & in armis, barba a mento propendente, pilis moſcum redolentibus, capite brevi, oculis grandioribus & torvis, quaſi ardentibus, fronte lata; quæ omnia & in *Uro* obtinent; quod autem addit idem: Cornibus plerumque adeo deductis & porrectis, ut in iis tres bene corpulenti homines inſidere queant, hoc aſſertum potius ad BOVES africanos maximos, qui *Taur-elephantes* vocantur quadrat, non ad Biſontes; de illis abſoluta Hiſtoria hactenus deficit; vid. ſupra *not.* (10); interea conferatur prodigioſum Cranium, quod cum Regia Societate Angl. *Phil. Trans. No. 426.* p. 427 communicavi; & *Franc. Bernier* Tom. I. p. 182. ſupra nominatus, ubi de Cornu bovino magno Mogoli oblato: „Un „corne de Bœuf plein de Civette; c'étoit auſſi un prodigieux Corne; j'en meſurai „l'ouverture-elle avoit plus de demi-pied de diametre.„ Solus quidem *Ariſtoteles* Lib. 2. c. 1. adhuc Bovis meminit ſub nomine BONASI; *Ælianus* & *Plinius* deſcripſerunt ſua ex illo, &, ut vult *Aldrov. Solinus* ex Plinio; Dicitur ejus corpus hirtum ut Sui, Urſo, Cani; aliis collum hirtius, ut Leoni & reliquis jubatis: mox prona tantum Cervicis parte, a capite ad ſummos armos villi, ut Equo, Mulo & reliquis capronatis: mox vero ex Boum genere eſt, ſed corpore, quam Bos, latiore: & quæ plura, mittimus ergo Biſontes & Bonaſos, ut retineamus Urum.

β) INDICVS.

Biſon *Catesbeji* in Append. p. XXVII. tab. ult. americanus. Le Buffle. The Bufalo. Sa tête eſt large, ſes cornes ſont courbées, groſſes à leur racine, & rentrent en dedans; Il y a ſur les Epaules une boſſe tres groſſe & tres elevée. Sa poitrine eſt large, & la partie poſterieure de ſon corps etroite. Sa queue eſt d'un pied de long, & n'a pas tout poil qu'une touffe de longs crins à ſon extremité. Tout le corps du Buffle eſt couvert en hiver d'un poil long & rude, qui tombe en Eté, & laiſſe voir une peau noire & ridée, à l'exception de la tête, qui demeure velüe toute l'année. Le poil qui eſt ſur le front du Mâle eſt d'un pied de long, épais, & friſé & d'un noir ſale: comme il lui pend ſur les yeux, il l'embaraſſe dans ſa fuite & eſt ſouvent cauſe de ſa perte. Mais cet obſtacle à ſa vüe eſt en quelque maniere reparé par la fineſſe de ſon odorat, qui ne contribue pas peu à ſa ſeureté - - . An TAVRVS mexicanus *Jo. Fabri Lyncei?* ex cujus deſcriptione cauda inprimis differt, quæ huic equina potius, quam bovina dicitur. An *Theveti?* ex recenſione *Ambr. Parei* lib. 24? in novi orbis Florida, Butrol Barbarorum, pedalia cornua gerens, gibbamque in dorſo camelinæ ſimilem, pilo promiſſo & fulvo, cauda Leonina; nunquam cicuratur niſi matri ereptus.

§. VI.

ARIES

II. ARIES, **Widder.** Ovis, Schaaf. Vervex, **der Hammel, Schöps.** Agnus, **das Lamm.** *Pecus lanare* (13). *Ariſt.* Arietem τον ὄϊν, τον κριον dixit, veteres Ἄρην; Ovem προβατον; Vervecem, Ἐθριν. *Varrino:*

ARIES *rino:* Ovis κὰϛ, βῆκα, παρα το βὴβη. Balare dicitur. Ovis cornubus compreſſis lunatis. *Lin.* (*)

(*) Schaafmütter ſo wohl als Böcke in Jßland, haben nicht nur große und gewundene Hörner, ſondern deren auch gemeiniglich mehr als vier, ja bis zu 8 (welches auch den Böcken in Gottland gemein) und unter denſelben manchmal ein ganz gerade vor dem Kopfe herausſtehendes Horn. Anderſon Jßland p. 34. dagegen haben Ochſen und Kühe daſelbſt keine Hörner p. 37. *Olaus M.* L. 17. c. 1. Habet tota ſeptentrionalis regio magnorum Arietum ut & Ovium multitudines, in quibus & fœminæ cornua gerunt arcuata.

Diligenti deſcriptione non eget; animal enim notiſſimum, etſi interdum varie generetur; & feræ nullo fere negotio manſueſcunt Oves; de quibus *Columella:* „cum in municipium Gaditanum ex vicinia Africæ miri „coloris ſylveſtres ac feri arietes, ſicut aliæ beſtiæ munerariis deportaren„tur, patruus meus quosdam mercatus in agros tranſtulit, ubi greges vi„dentur quam plurimi„. Vix ergo dici debent Oves africanæ FERAE, etſi non ſub tecto in Africa colantur. Animal fertiliſſimum eſt Ovis. Tota Arcadia item Armenia πολυπρόβετοι vocantur propter immenſam Ovium copiam. Multæ eorum differentiæ; Nominabimus nonnullas:

Arietem ſ. *Ovem* πλατυκερον *orientalem* caudam latam adipoſam XL & amplius librarum in ploſtello trahentem, & *aliam* cui cauda quoque obeſa ſat grandis eſt; *ambas cornutas;* In *Arabia* duo genera: unum quod caudas habet tres cubitos longas, quæ ploſtellis imponuntur; alterum ad cubitalem latitudinem caudas gerit; *carentque cornubus*, **breitgeſchwänzter Widder.**

Arietem Stepſicerotem, cornubus erectis & in ambitu canaliculatis; *cretenſem.* **Hochgehörnter Widder.** Ovis cornubus erectis ſpiralibus, *Linn.*

Arietem Guineenſem: auribus pendulis; ſcroto magno, pene in medio ventre, cornubus parvis ad oculos incurvatis vel tortis; pro lana pilos breves holoſericos habentem, juba quaſi ex longis pilis ad collum pendula; Sic in pecude pro lana pili, prout in hominibus nigritis pro pilis lana. Dedit quoque *Aldrov.* figuram Arietis hirſuti Italici, longiſſimis pilis, qui caput tantum & pedes habet aterrimi coloris, caudamque longiſſimam. **Guineeſcher Widder.** Ovis auribus pendulis, palearibus laxis, occipite prominente; *Linn.* Aries albus Judæorum, **Verſöhn-Bock**, conferendus cum Ariete Guineenſi *Ruyſchii* Theatr. O. Anim. tab. XLVI.

Bæticis Ovibus ex pabulo color; ſunt ibi & rubræ, ſi *Martiali* fides danda L. 9. Ep. 62. Ex pecore duplex, inquit *Varro*, utilitas; *Una:* tonſura, quod oves & capras detondent & vellant; *altera*, quæ latius patet, eſt

est de lacte & caseo, quod Scriptores græci separatim Tyropœjam appellaverunt; sed

- - - superat pars altera curæ
Lanigeros, agitare greges, hirtasque capellas
Hinc labor - - - Virg.

ARIES.

(13) Secundum lanam hoc pecus etiam variat. Scythas vult *Aristot.* molli esse pilo, at Oves Sauromaticas duro. Hæ non sunt, quas vocat *Horatius* pellitas, i. e. non teguntur pellibus, quales sunt montosæ, pascales, hirtæ; μαλακα προβατα *Polybii*; de quibus *Varro:* peræque faciendum in ovibus pellitis, quæ propter lanæ bonitatem, ut sunt Tarentinæ & Altinates, pellibus integuntur, ne lana inquinetur, quo minus vel infici recte, vel lavari ac parari possit; harum præsepia ac stabula, ut sint pura, majorem adhibeant diligentiam, quam hirtis. *Plinius,* Ovium summa genera duo, tectum & colonicum habet; illud mollius, hoc in pascuo delicatius; colonicæ enim montanæ dicuntur, unde montanum vestimentum ὀρεικὸν ἱμάτιον, ex lana squalida & non pectinata. In genere Lanæ diversitas penes regionum varietatem. Lana *Apula* laudatissima. *Angliæ* lana præstans, sed præstantior *hispanica* ex ovibus anglicis in Hispaniam deportatis. Recte *Virgilius:*

Si tibi lacinium curæ, primum aspera sylva
Lappæ tribulique absint; fuge pabula læta.

Andersonius de Ovibus Islandicis: daß sie mit gar grober und garstiger Wolle verwahret, rühre vom schlechten Futter her; maßen bekannt sey, daß, je gelinder das Clima, und je besser die Weide, desto feiner und zärter auch die Wolle der Schaafe und die Haare der Ziegen. Sic & *Busbequius* de Leg. turc. Epist. I. Gramine pascuntur per eos campos exili & sicco, quod ad lanæ tenuitatem multum conferre certum est. Nam constat, alio translatis non manere eandem, sed una cum pabulo mutari, totasque ita degenerare capras, ut vix agnoscantur. Interim tamen verum quoque manet: Sub clementi cœlo, gramine exili & sicco utatur, non *pabulis lætis* i. e. gramine lascivo. Illico suspectum animal *Marcgravii* est Peruvianum, sive Ovi-Camelus, lana præstantissima, PACO dictus, posticos pedes in *ungulas bisulcas,* priores in *quatuor divisos ungues* habens.

§. VII.

III. TRAGVS. Τράγος (14) Hircus. Ziegen-Bock. Capra, Ziege. Caper, si castratus. Pecus pilosum minus; plerumque barbatum. Et Caprarum gregibus sua laus est, *Plin.* Capra cornubus carinatis arcuatis. *Linn.*

TRAGVS.

(14) Ω Τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ
O Hirce, marite albarum caprarum.
Hircus mutilis cornubus κόλος *Varino;* & *Hesychius* interpretatur κολὸν oxytonum, magnum hircum sine cornubus; κόλος Τράγος, hircus cornubus mutilus & κόλος Βοῦς, mutilus Bos. Ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλω: Abi tu cornubus mutilate, dic Miloni. Forte Kohlhase a κόλε, quasi mutilus. Nam omnibus *Plinius* cornua esse negat. Nobis vulgo humliche Böcke, humliche Ziegen; cœci, mutili.

DOMESTICI nostrates cornua habent adunca, longa, ad medietatem longitudinaliter complanata & acuta, simplicia; itaque ut Tragi sint cornuum, si habent, simplicium habeatur ratio. Plerorumque mento de-

TRAGVS. dependet *villus*, quem arungum vocant & cryngum, *κρύγκον*. **Pantelons Bart.**

Si prælonga facit sapientem barba, quid obstat
Barbatus possit quin Caper esse Plato.

Papillas, quæ ex faucibus Caprarum aliquando propendent, *Festus* moneolas vocat; *Varro* mancillas; *Plinius* lacinias, *alii* verruculas. *Mammæ* capris, ut ovibus, binæ, Libycorum ubera capræ ex pectore habere dicuntur, *Ælian.* & *Jo. Fabric.* p. 80. *Pedes* macilenti. Pecori nulli, sic nec Capris sunt dentes superiores, his primos geminos volunt *Arist.* & *Plin.* Greges caprarum, quæ Tragi præ Ovibus loca ardua & fere inaccessa conscendunt, & in præruptis feri rupibus versantur. In Africæ parte quadam, ut & alibi tonsiles sunt Capræ, ex quarum villis & vela & vestes conficiuntur; sic *Virgil.*

Nec minus interea barbas, incanaque menta
Cinphii tondent hirci - - .

Tragi *mutire* dicuntur; Oves *balare.*

FERI ([15]) montani. **Wilde-Felsen-Klippen-Berg-Böcke.**

α. IBEX; nonnullis Capricornus, *Αἰγόκερος*; quanquam nunquam pro *animali*, sed pro *sydere* ponatur; **Steinbock.** *Homerus* ἴξαλον αἶγα vocat. Capra cornibus nodosis in dorsum reclinatis. *Linn.* Mas prolixam nigricantem barbam gerit. In Vallesia & Archiepiscopatu Saltzburgensi inprimis frequens. Nullum animal cursu & agilitate tantum pollere & simul tam ingentia cornua habere, *Albertus* scribit, quam Caper montanus, quem latini IBICEM vocant, cujus cornua a capite usque ad Clunes protenduntur; *Gallis* Bouc etain; & *Plin.* Ex caprarum sylvestrium genere sunt etiam IBICES in Alpibus, pernicitatis mirandæ, quanquam onerato capite vastis cornubus, gladiorumque vaginis; in hæc se librant ut tormento aliquo rotato in petras, potissimum e monte aliquo in alium transilire quærentes atque recessu pernicius, quo libuerit, extulant.

Calore fulvus, magno etiam hirco major; corpulentus; cruribus gracilibus; capite pro ratione corporis & cornuum parvo; pulchros & splendidos habens oculos. Magni ponderis cornua reclinantur ad dorsum aspera & nodosa, eoque magis, quo grandior ætas processerit; *Scaliger* vult, vetuli cornu pependisse pondo duo de viginti; in quibusdam numeratos esse nodos quatuor & viginti, totidem annorum conjectura. Saliendo Rupicapram longe superat, hoc tantum valet, ut nisi qui viderit,

vix

vix credat. Nulla montium rupes tam edita, aut præceps eſt, quam non ſaltibus aliquot ſuperet; ulteriorem hiſtoriam *Geſnerus* tradit. Captus et cum domeſticis cicuratus ferum ingenium non prorſus exuit. *Fœmina* mare minor, minusque fuſca; major Capra villatica, Rupicapræ non adeo diſſimilis; cornua ei parva.

TRAGVS.

(15) Ager Creticus ſylveſtrium Caprarum copioſus eſt, *Bellon.* Αιξ *αγριος*, Capra fera, *Solino* pro ſpecie ſumitur, quæ domeſticæ ſit ſimilis; Italicas enim Capras ex peculiari ſylveſtrium ſpecie ortas eſſe ratio ſuadet *Aldrovando*, quam opinionem *Varro* adſtruit, ita enim hic: „Capræ, quas alimus, a Capris feris ſunt ortæ, a queis propter „Italiam Capraria inſula eſt nominata.„ Vid. Kolbe p. 141: In Africa multos dari TRAGOS: Stein- Bunte- Blaue- Gems- Taucher- und Klipſpringer-Böcke, nebſt noch andern mehr.

β. TRAGVS DORCAS, RVPICAPRA, CAPREA. Gemſe. Αιγαγρος voce generica *Oppiani*. Chamois ou Yſard *Bellonii* (16). *Mem. de l'acad.* cit. I. P. p. 201. Capra cornubus erectis uncinatis *Linn.* Optime *Albertus:* Capræ genus ſylveſtre non magnum; curva admodum unci habet cornua, quibus ſe retinet, cum per devexa montium cadit. Minimus eſt Caper montanus; gregatim paſcitur; rubros habens oculos, acutiſſimum viſum; cornua nigricant parva, novem aut decem digitos longa, multis nodoſis circulis exaſperata, minoribus paulatim, in unco nullis, is lævis et acutus eſt ad hami inſtar; teretia, ſolida, initio tantum pollicis circiter menſura cava; labro ſuperiori ſulcato. Poſt cornua duo adeſſe foramina patentia affirmatur *Ephem. Germ. Ann. II. Append.* in reſpirandi uſum. *Mares* a *fœminis* nihil differunt, non cornubus, non colore, non reliquo corpore. Color eſt fuſcus et rufus; rariſſime totæ albæ. Non ſummas montium rupes, uti IBEX, colunt, nec tam alte et longe ſaliunt. Deſcendunt aliquando ad inferiora Alpium juga, arenam circa petras arenoſas lingentes, quaſi ſalarias, circa quas venatores Capras feriunt. Conferantur pluribus *Geſnerus*, *Bellonius* et *Oppianus*.

(16) DAMA *veterum* quæ ſit, parum conſtat. An in rerum natura ſit, merito dubitat *Rajus*; *Plinius* ejus mentionem facit inter Capras ſylveſtres tranſmarinas. *Geſnerus* a *Io. Cajo* iconem pro Dama Plinii depingit, quod in adverſum adunca habeat cornua; Capræ magnitudine et colore Dorcadis; *Ovidius* fulvo tergore Damas deſcribit; et *Martialis Lib. 1.*

Frontibus adverſis molles concurrere Damas
Vidimus.

et *Lib. 4.*

Aſpicis imbelles tentent quam fortia Damæ
Prælia, tam timidis quanta ſit ira feris?
In mortem parvis concurrere frontibus audent.

Quidni ergo DAMA veterum ſit RVPICAPRA, ſive Caprea. De Ægagropilis conſulatur *Velſchius.*

TRAGVS. γ. Tragvs strepsiceros, Gazella; the Antilope. Propter flexuram indirecti cornu ita vocatur. Vid. *Cajus* p. 56. Gewunden Horn. Capra, Gazella Africana cornubus nigris Oyramque veterum figurantibus, rugarumque ambitu contortis. Algazel, *Arab.* i. e. Dorcas Libycus; vel Caprea, Libyca. Caper cornubus teretibus dimidiato annulatis, arcuatis *Linn.* Altera cornubus brevioribus, ab imo et summo fere annulatis et circa medium inflexis; *Willughbeji* et *Raji.* Huc Gazella Indica rectis, longissimis, nigris cornubus prope caput tantum annulatis. Africa addacem appellat. *Cajus* cranium cum cornubus dedit. *Gesnerus*, a quo desumpsit *Aldrovandus*, addit tantum: Cornua intus esse cava, sed longa pedes Romanos duos, palmos tres, si recto ductu metiaris, si flexo pro naturæ cornuum pedes tres integros. In ambitu describuntur palmis Romanis duobus. In summo levore nigrescunt, et tandem in acutum exeunt. Et hanc *Plinius* inter sylvestres capras transmarinas (i. e. *Africanas*) recenset, cujus cornua erecta rugarumque ambitu contorta, et in leve fastigium exacuata. Vid. figuram apud *Blasium* Anat. Anim. p. 368. et *Mem. de l'acad.* cit. I. P. p. 93. ibidemque descriptionem anatomicam septem Gazellarum. Les mâles ont les cornes plus grosses, plus courtes, et plus courbées vers le dos. *Belon.* Gazellam pro Oryge veterum venditat.

§. VIII.

δ. Tragvs moschiferus ([17]). Moschus. Muscus=Bock=Ziege. Caprea moschifera ex museo *Iacobi Breynii* E. N. C. A. VI et VII Observ. CXXIX. *Segeri* de Capreæ moschiferæ exuviis; et *Schrœckius* A. VIII. p. 83; post figuram *Segeri* prævalet inter omnes reliquas *Neuhoffii* c. 16. p. 373. De illis *Scaliger* ad Cardanum: quod fides nostra ex aliorum sæpe numero pendeat mendaciis. *Rajo* neque e cervino neque e caprino genere esse videtur, quod cornua non habet, et an ruminet, incertum p. 147. Moschus cornua nulla, dentes canini superiores exserti, *Linn.* Dixerim: Moschorum alios esse cornutos, alios excornes, Hümlich; illosque ex Gazellarum genere esse; Bisulcus; in inferiori mandibula pariter dentes binos caninos breviores, non exsertos habet. Secundum *Avicennam*, duos dentes albos habet intro reflexos, tanquam duo cornua; et juxta *Paulum Venetum* dentes quatuor, binos supra, totidem infra, longitudine trium digitorum. Maxilla superior, in qua longiores dentes 2 transversis pollicibus in uno animali, in altero paulo minus excedit inferiorem; auricularum longitudo 4 pollicibus: caput lupinam faciem exprimit; collum protractius dimidiam dorsi longitudinem adæquat; quamvis pilorum extremitatem

tem colore varie luteo, caſtanino et albo natura tinxerit, omnes tamen circa radicem et in medio dilutioris ſunt coloris, magis minusve albicantes. In regione dentium inciſoriorum maxillæ inferioris, omnimode albi, prout et omnes fere, quos auriculæ interne alunt, candidi apparent. Interne pili medullam quidem habent raram et ſpongioſam, tamen et cavitates; qui circa clunes et detriti quaſi cavitatem manifeſte oſtendunt, et ſi in eos inſuffletur, permeabiles apparent. In folliculi (vid. fig. *Segeri*) pilis abdomini propinquioribus, criſpatura obtinet. Receptaculi membrana in duritie variat. In regno Pegu Gazellæ animal album (Moose⸗Thier), cujus ex mandibula inferiore æque dentes utrinque ſinguli erumpunt; conſ. *Scaliger* de Moſcho. Secundum Atlantem Sinenſem exili cervulo haud abſimile animal, cornuum omnino expers; extuberantia quadam ad umbilicum parvum marſupium referente, ſubtili pellicula et ſubtiliſſimis ſtilis veſtita. In Ægypto et pluribus Africæ locis non videntur exſertos habere dentes. Conf. Buſelaphus *Caji* ſeu Moſchephalus, i. e. bucula cervina, cornubus nigris in ſummo lævibus, cætera rugoſis; vid. *Hernandez* p. 554. ibique plures autores, itemque Capram Syriacam *Geſneri* et *Rauwolſſii*, majorem Capra, cornubus nigris, parvis, ſemel intortis, auribus longis pendulis, ſub gutture lobulis binis, ut in Porcis.

(17) Μοσχιφερως, unde αποςημα μοσχιφερε, i. e. *malum bonum*, quando ex fœdo principio res utilis ſurgit. „El muſquelibet es una beſtia del Oriente, que tiene la magnitud „de Capreola en la ingre del qual crece un apoſtema de los cogidos humores, et qual „quando fuere maduro le hiere, y friega en el arbol: y aſſideſſata y corre la ſaguça, „y alli ſe condenſa y endurece: y la Subſtancia del humor ſe Uama Almizole; *velez* „*p. 50.*„ *Exuvias* Moſchi ſupra deſcripti exhibui 1750 Societati Gedanenſium.

ε. Tragvs, Capra ſylveſtris Africana, *Grimmii.* Capra capite faſciculo tophoſo, cavitate infra oculos *Linn.* Colore obſcure cinereo, in medio capite faſciculum piloſum erectum gerens; *Eph. N. C. G.* Dec. II. An. IV. Obſ. 57. In utroque latere naſum inter et oculos duas cavitates exhibet, quæ pinguem et oleoſum flavum liquorem continent; inter Caſtoreum et Moſchum medium pollet.

ζ. Tragvs bezaarticvs. Bezaar⸗Bock. Paſan. Pazar. *Perſis* (18). Ibici congener. Secundum *Monardum:* Cervi magnitudine et quodammodo forma; binis duntaxat cornubus, latis et in extremo mucronatis, atque in dorſum valde recurvis. Animalia adeo ferocia, ut interdum Indos ipſos occidant; agilia præterea et ad ſaltum prona; vivunt in antris; gregatim eunt; vocemque habent gemibundam; forma corporis Capram referentia, pedibus hircinis; Ejusmodi ex turri ſe præcipitans in

TRAGVS.

TRAGVS. cornua cecidit fine ulla corporis læfione aut noxa, perinde fubfaltans atque refiliens; vincebatur catena ferrea, omnes alios funes erodendo perfringens. *Monardes* Cervo-Capros vocat; verum non eft Τραγελαφος, de quo mox. *Garzias ab Horto* Hirci genus teftatur, et quidem mediocris altitudinis, *Goæ*. Arietis prægrandis magnitudinem, qui Hirco fimilia ferat, defcribit *Acofta*, hacque defcriptione propius accedit ad *Tragelaphum*. In Arabia *Alvarus Mendez* propriis manibus lapidem *Bezaar* ex animali protraxit (19).

(18) Lapidis Bezaar hiftoriam vid. apud *Hernandez* p. 325. *Monardes* fingulari libello vires Bezaar Orientalis profecutus eft; fed conferantur *Philof. Tranf. Angl.* paffim, et *Peyerus* Meric. I. c. 5. item Capri-Cerva *Kämpferi* p. 391.

(19) *Bontius* animal fic defcribit: Capræ iftæ non valde diffimiles funt Capris Europæis, nifi quod habeant erecta et longiora cornua, ac quædam ex eis verficolore funt pelle, ut tygrides pulchro afpectu; produxi et exhibui in Societate Gedanenfi *Tragi Bezaartici* exuvias tygrinas ex albo et fufco varias. *Marcgravius* de Chili regione, Capreas vocat, tam figura corporis quam velocitate, colore diverfas, qui roffus, inftar rubini; nunquam cicurantur. In Italiam attulit autor lapidem Bezoar, qui pependit uncias duas fupra triginta, ex provincia *Cujo*, ubi majores, quam in provincia *Chile*. *Petropoli* cernitur Caprea gutturofa campeftris hydrophobos, cornubus non ramofis, circellatim undulatis; finu gemino leniter inflexis, bifulca, ruminans; folliculo umbilicato prædita, pelle pilisque Capreoli. Ohna et ftera Mungalis in Dauuria. An Capra mofchifera *Breynii* et *Segeri?* Vide cornu, quod *Io. Dan. May* Capri Bezoardici effe fuftinet in E. N. C. anno VIII. p. 1. et addenda *ibid.* p. 188; dubium manet cornu, dubium animal ipfum; concludunt *Collectores Ephemer.* „aut „exhibitum *Capræ* erit *Bezoardicæ*, aut *Gazellæ* potius; et quidni etiam *Gazellæ* „bezoardicis laborarent lapidibus, non habito refpectu ad hyperbolicas lapidum vir- „tutes.„ Ipfe *Major* dicit: „Lapides hi miferis hircis ac capris tam molefti funt, „quam hominibus lapides veficæ ac renum. Quicquid fit, *exuvias* mihi dono da- „tas habui, cornua vero aut animal ipfum non vidi.„

η. TRAGELAPHVS (20). Muflon; Fœmina. Battingen. Hirco-Capra.

(20) Ab ελεφος και Τραγος, Cervo et Hirco. Hirco-Cervus ex rupibus montanisque locis Mauritaniæ *Io. Caji* rar. anim. hift. p. 59. Vid. *Miff. IV. de Pifc.* §. V. not. d) et *Bellon.* S. O. I. c. 53. Figura quam dedit, parum valet.

Cornua in anfractum convoluta, ut Arieti. Mas retrorfus a latere confideratus fimilis eft Cervo Nano; Cauda et flofculus funt Cervi, prout et color, pili pedesque Cervorum funt, collum adipale villofum, ut Cervis. Cornua funt vervecis, valida, albicantia, nonnihil compreffa, annulata et ad latera reflexa. Sat ferus, torquatus et catenatus. Fœminæ pariter non nifi antrorfum infpectæ Capras imberbes referunt; illæ fatis manfuetæ, licet pavibundæ ad infolitum ftrepitum, adeo ut, prout Ibices folent, in parietes involitent. Nec Cervus, nec Hircus, fed animal fui generis ex utrisque *Anomalon;* prout Cervuli Guineenfes plerique acornes,

quidam

quidam cornubus hircinis brevibus ſimplicibusque, in ſpeciebus ad utrumque genus numerandi, potius tamen ad Tragos, quam ad Cervos, nam Cervi habent cornua compoſita. Tragelaphus itaque propter caput, principalem animalium partem, et propter cornua ad familiam hircinam revocandus, non ad genus Cervinum. *Cajus* p. 60 ſcribit: in utroque ſexu ungulas quotannis decidere, ut in Cervis cornua: volente natura in ungulis Cervum monſtrare, cum in cornubus, quæ caprina ſunt, non poſſit. Quod tamen Dreſdæ, ubi hæc animalia vidi, nunquam obſervatum. *Wurffbainius* videtur in dubium vocaſſe, quod exiſtant Tragelaphi, quando in *Salamandr.* p. 9: Quærere, *quid ſit*, cum ignoretur, *quod ſit*, profecto eſt, nihil quærere. Hinc Tragelaphum aut Chimæram ſi quis nominet, non ob id conſtabit tamen, utrum in rerum natura ſint, an vero non ſint. De Capris flaveſcentis coloris (gelben Ziegen) vid. Samml. aller Reiſeb. B. VII. p. 598.

TRAGVS.

θ. Tragvli gvineenses. Animalcula puſilla. Guineiſche Böcklein, Hirſch-Rehlein (21), vel Acornes, vel cornicula habent ſimplicia (22); ſuntque imberbes.

(21) Teſtantibus *Ariſtot. Herodot.* et *Plinio* Africa Cervos non habet. Alii affirmant: ſed finxiſſe dicitur *Virgilium*, Cervos in Africa venari Aſcanium. *Kolbe* Virgilium ſecutus eſt (p. 151) ſed addit: daß ſie aber ſolche Geweihe haben ſollten, wie die Europäiſchen, habe noch nicht erfahren können, obgleich derſelben etliche tauſend Stück geſehen, und viele verzehren helfen. Sed quid hoc? Re ipſa Gazellas deſcripſit, vid. *Eund.* p. ead. circa fin. quomodo cornua ſint comparata. *Idem:* Man findet in Guinea, Congo, Vida, und andern nahe bey dem Vorgebirge gelegenen Orten eine Art kleinen Böckleins, das niemalen größer wird, als ein ordentlicher Haſe; ſed veritate non nititur, quod cornua habeant cervina.

(22) *Seba* binorum nigricantium et acuminatorum corniculorum in una ſpecie mentionem facit; alterum Capreoli eſt.

Tragvlvs Temamacama, *Seba* I. p. 69. tab. 42. Horum ingens numerus in nova Hiſpania, inſtar Hinnulorum; valde parvi. Cornua tornata recurva in acumen convergunt, quæ ſingulis annis nova ſpira aucta ætatem animalis produnt; cornuum color coracinus; cauda pilis longis obſita; oculi aureſque magni et agiles, dentes prægrandes et lati; corpus brevioribus pilis et dilute ſpadiceis univerſum veſtitur. De dentibus in ſuperiori mandibula nullam mentionem facit autor; quantum cernere licet, in incornibus hiſce Tragulis dentes ſuperiores pingi curavit.

Tragvlvs Mazame, ſeu Cervus cornutus, ex nova Hiſpania. *Id. ib.* Tornata quaſi cornicula in acutumque recurvumque apicem vergentia retrorſum reclinata.

TRAGVS. TRAGVLVS; Cervula parvula Africana ex Guinea, acornis. *Seba* p. 70. t. 43. Licet pufilla, tamen fua in fpecie maxima. Summas inter delicias ciborum. Capra pedibus digito humano anguftioribus *Linn.*

TRAGVLVS five Hinnulus aut Cervus juvencus, pergracilis, Africanus; cujus pedes auro circumcluduntur; *ibid.*

TRAGVLVS Surinamenfis, fubrubra Cervula albis maculis notata p. 71. t. 44.

TRAGVLVS Guineenfis pilo rubro longiore, p. 73. t. 45.

ι. TRAGVS, bifulcorum MIXTVS. GIRAFFA. Camelo-Pardalis; a tenui cauda Jiratakacin, *Habeffinis.* Camel-Pardel.

Ex omnibus quafi mixtum videtur ungulatis hoc animal, prout antiquus Poëta *Herticus* Lib. 4:

Æthiopes animal mittunt, cui nomina mixta,
Ut corpus, maculæ Pardum, anteriora Camelum
Oftentant, pede Bos, juba Equus, extima mandit
Ramorum, fumma quos carpit ab arbore lingua
Vibrata, facilis natura, et mitis, ut illum
Haud veritus tractare puer, feritatis imago eft,
Non etiam mores, in pofteriora reclinans
Claudicat alterno inceffu: fpectacula Circo
Læta dedit - - -

Fuit enim in fpectaculis Romæ, prout notavit *Plinius.* Plura nomina ipfi a veteribus et recentioribus impofita: OVIS fera vel Ovifera, item Nabis; fic *Solinus:* quæ locorum Æthiopes tenent, feris plena funt, e quibus quam Nabin vocant, nos Camelo-Pardalum vocamus. Nabuna loco vocabuli Nabin; A nabula et plura. *Italis:* Giraffa, Girafa; recentioribus: Camelo-Pardus, eo quod fit ut Pardus maculis albis fuper afperfus, collo Equo fimilis, pedibus bifulcis, bovinis, capite tamen Camelo fimilis. Optima defcriptio *Gillii* eft, qui tres beftias in urbe *Cayra* vidit: „Duo „cornicula ex fronte eminebant, circiter fex digitos, in fronte media tu„berculum - - altum circiter duos digitos, collum longum feptem pedes „cum caput extollit, fexdecim pedes a terra affert, illius longitudo a cauda „ad capitis verticem eft duo de viginti pedum, tibiæ tam altæ pofteriores „quam priores, at femora anteriora longe altiora pofterioribus, nimirum „dorfum a cauda ad fummum capitis verticem velut tectum carinatum at„tolli-

„tollitur; totum corpus grandibus maculis diſtinguitur, coloris cervini „obquadratis - - neque tamen ut Pardulis rotundis, ſed aut obquadratis „aut rotundis; Pes bifidus, ut bubulus; labrum ſuperum longe eminet „infra inferum; cauda tenuis et exigua, in acumine piloſa, ruminat ut Bos, „edit foenum, et cætera, quæ Boves edere ſolent; jubam habet ut Equus „a dorſo ad capitis verticem; in gradiendo claudicare videtur, nunc dex- „tris nunc ſiniſtris etc.„ Addit *Barb. Venetus:* Linguam habet longam duobus pedibus, ſubobſcuri, quaſi violacei coloris, teretem ſicuti anguillis, qua ramos, herbas frondesque carpat, mira celeritate in os trahens, ut vix ab attento ſpectatore videatur. Hæc ſufficiant de hac beſtia in *genere biſulcorum anomalo.* TRAGVS.

§. IX.

IV. CERVVS. ἔλαφος. der Hirſch. Cerva, das Thier. Hinde. CERVVS. Cornua, τὰ κέρατα, ramoſa gerit; Rami vel teretes vel palmati ſunt; *Virgilius* arborea vocat; aliquando unum et viginti ramos pluresque fundunt. Fœminæ acornes, præter ſolam rangiferam fœminam. Annuatim decidua ſunt. Caſtratio, dejectis cornubus, nova pullulantia demit Cervis; recuperata dejicienda prohibet; Cerva quaterna ubera habere, *Ariſtot.* Pilus levis, mollis, intus quaſi cavatus, ideoque et commode natare putantur; color ſpadiceus communiter, rariſſime albus; ſubflavus pluribus in fœminis, præcipue in Hinnulis, albis punctis diſtinctus. Reliqua apud autores, inprimis rei venaticæ.

α. CERVVS nobilis; ramis teretibus; omnibus notus. Cervus cornubus ramoſis teretibus incurvatis *Linn.* Canadenſis cornua ampliora majoremque numerum ramorum præ Europæo habere dicitur. Cujus iconiſmum vide *Mem. de l'acad.* cit. II. P. 65: Cerf de Canada; qui tamen non niſi ſex ramos utrinque habet. Conf. *Tranſ. Angl.* No. 444. p. 388. Der edle Hirſch. De Cerva cornuta vid. *Ionſtonum* Lib. 2. c. 2. art. 7. *E. N. C.* Dec. I. A. IX. Obſ. 88. Dec. II. A. II. Obſ. 98.

β. CERVVS RANGIFER. Rennthier. Cervus cornubus ramoſis teretibus, ſummitatibus palmatis. *Linn.* In Septentrione verſus polum arcticum; Lapponiæ inquilinus. Rangifer, quaſi ramifer. *Olaus Magnus* L. 17. c. 8. tricorne ſcribit: Cornua duo eo loco quo Cervus habet, ſed ramoſiora et extenſiora ad ramos quindecim alta; aliud vero in medio capitis, ramuſculis circumſtantibus cæteris brevioribus; tricorne de genere Cervorum, ſed longe procerior, longior et velocior; vide pluribus autorem aliosque *Lapponiæ* Scriptores. Sane duo ramuſculi teretes ad radicem cor-

CERVVS. cornuum recta protensi, cornu tertium dici nequeunt; juniores unicum duntaxat habent, prout obſervavi d. 23 Nov. 1750 in ædibus meis in mare vivo (vid. tab. I.) cujus altitudo a parte antica ad humeros uſque fuit 3′. 2″ Gedan. a parte poſtica 3′. 4″. Collum inferne, pectus et capitis latera, nec non cauda et anus albicantia; ore fuſco; truncus cervini coloris; in collo villoſus. Ungulæ quaſi orbiculatæ; cornua hirſuta; figura colli et capitis ab animali pabulum ſumente deſumpta. Lingua in fumo cocta commendatur; **getrocknete Rennthier-Zungen;** optimi ſaporis.

Huc pertinet *Cervus Grœnlandicus.* Te Greenland Bugk *Edwardi* I. 51. De quo Dn. *Anderſon* p. 171: Eine kleine Hirſchart; heißet bey den Nordländern Reensdyr; iſt aber den Reenen oder Rennthieren der Lappländer gar nicht, ſondern vielmehr unſern Hirſchen ähnlich, vornehmlich was ihre Klauen anbetrifft. Sie iſt dieſelbe Sorte, die auf Spitzbergen geſehen wird, auch von Farbe grau, obwohl einige dann und wann, die gelblich fallen, vorkommen. Das Geweihe iſt allemal mit einer dicken rauhen Haut überzogen, und hat auf jeder Seite 3 oder 4 Enden, die plattlich, und der Rennthiere ihren näher, als der Hirſche, kommen. Sie ſind gröblicher vom Leibe, als unſere Hirſche, und weil ſie gräuliche Kälte ausſtehen müſſen, von etwas zottigten Haaren. Unſere Grönlandsfahrer merken an, daß die Hirſche auf Spitzbergen im Auguſt-Monate am feiſteſten ſind, wie denn einer 60 Pfund Talg zwiſchen Fell und Fleiſch gehabt. De altitudine ejus *Edwardus:* from the Ground to the tap of the Schoulders it is about three Feet high Engliſh meauſur - - What is moſt remarkable in this Kind is the Noſe, which is wholly cover'd with Hair - - Male and Female have Horns - - its Hoofs-are broad ad the Bottom; vid. *figuram*, quam *Edwardo* debemus.

γ. CERVVS minimus, CAPREOLVS. Cervulus. Caprea. **Rehe.** Cornubus brevibus ramoſis, annuatim deciduis. Cuilibet conſtat. Capreoli Americani cornua habent binis duntaxat ramis acuminatis; *Seba* I. p. 73. t. 44. No. 6; forte juvencus fuit, a quo cornu produxit autor. Cervus cornubus ramoſis, teretibus, erectis *Lin.* Huc Cuguacu-Ete et Cuguacu-Apara *Marcgravii* Capreæ Braſilianæ. Capreolus marinus *Ionſtoni.* Capream cornutam vid. *E. N. C.* Dec. II. A. VI. p. 367. cum figura.

δ. CERVVS Palmatus, ALCE; vera et legitima. Magnum animal *vulgo.* Hippelaphus; cum Tarando videtur idem. **Elent.** Rami cornuum palmati et lati, per totum concreta et ſolida, ut tornatilia ſint; et contra Cervi cornua qua maximam partem poroſa. Ungulis magna vis tribui ſolet. Pellis denſa et ſolida adeo, ut vehementes etiam ictus punctim cæſimque factos avertat. In regionibus ſeptentrionalibus notiſſimus. Cervus cornubus acaulibus palmatis. *Lin.* Huc referendus Cervus *Ioſſelyni* palmatus 12 pedes altus; the Mooſe Deer; the grey Mooſe, Indis Wampoſe; vid. *Iohn Clayton* Tranſ. Angl. No. 210. p. 122. an *Elke* (Alce). Rurſus *Paul Dudley* Tranſ. Angl. No. 368: that this grey Mooſe iſt moſt

liké

like the ordinary Deer. Vide insuper Dissertat. *Samuelis Dale* Transſ. Angl. No. 444. p. 384 seqq. de Alce nigricante of the black Moose; ibidemque figuram Cornu, Damæ-Cervi cornubus æmulum. CERVVS.

ε. CERVVS Palmarus, DAMA. Dama-Cervus. Dam-Tan-Hirsch. Multo minor Cervo nobili, longe major Capreolo. Dama est recentiorum; de Dama veterum supra. Virginianæ majores validioresque. Et unicolores, spadicei, et albi, et variegati. Cervus cornubus ramosis compressis summitatibus palmatis. *Lin.*

§. X.

FAM. II. DICHELON. Acorne,

in universo genere suo.

PORCVS, πορκος, antiquum nomen græcum [23]; quasi Spurcus; Schwein. SVS, Sau, Scropha, säugende Sau. APER, Porcus sylvestris. Wild-Schwein. Eber. VERRES; non castratus. Porcorum differentiæ multæ. Non dicam de Porco et Apro vulgari; nec de cornutis, qui valde suspecti. Observavit *Linnæus* Sues monungulos, s. ungulis solidis, nec bifidis; talia phænomena quidem notanda; vidi aliquando Cervum, ambobus pedibus posterioribus in solidas exeuntibus ungulas. PORCVS.

(23) Nunc χοιρον. Sus pure græcum ab υς. Aper Συαγρος a feritate συς αγριος, ferus vel agrestis; pecus maxime brutum inter animantia. In Macedonia et Ranæ mutæ et Apri muti traduntur.

PORCVS MOSCHIFERVS; umbilicum in dorso habens. P. *Martyr; Oviedo; Acosta, Purchas, Marcgr. Faber* &c. Aper Mexicanus. TAJACV; mexico MVSK-HOG. Sus dorso cystifero, cauda nulla *Lin.* PECARIS du *Marchais* III. p. 313. Ce qu'ils ont de particulier, c'est un trou, qu'ils ont sur le dos, dans lequel on peut mettre le bout du petit doigts, en maniere d'Evant, par lequel animal reçoit l'air, qui refraichit ses poulmons, et lui donne le moyen de courir tres long tems et tres fort. Ejus anatomen, autore *Edw. Tysone* vid. in Transact. Phil. Angl. No. 133. p. 379; Glandulam dicitur habere odoriferam; conf. pluribus *Rajus* Syn. Quad. p. 97. et p. 108. *Valkenburgius* judicavit esse mammam; sed nil minus. Vid. Cat. quadr. Petr. in genere porcino p. 337. n. 22.

PORCVS BABIROVSSA. Babi-Roesa, quod Apro-Cervum notat. Aper Indicus, insulæ Bouro Ind. orient. Magnitudine dicitur Cervi, forma, rostro & cauda Apri, pede Hirci; Fig. vid. apud *Sebam* I. p. 8. t. 50. & *Barthol.* H. A. Cent. 2. hist. 96. Quatuor dentibus exertis longioribus & in-

PORCVS. curvis; duobus e maxilla inferiori, totidem ex ſuperiori carnem roſtri perforantibus; qui ſuos habent alveolos. Sus dentibus duobus fronti innatis. *Linn.*

PORCVS GVINEENSIS, auribus longis & acutis plane & prolongatis acuminibus; pilis brevibus, rufis, non ſetis, quibus caret in dorſo; quos tamen verſus caudam & collum habet. *Marcgravii.* Sus dorſo pone ſetoſo, cauda nuda. *Linn.*

§. XI.

FAM. III. TRICHELON.

RHINOCEROS. RHINOCEROS. A Ριν et κερας. Naricornis *Catelani.* Abada, Noemba *Javens:* Elkerkedom *Perſis.* Tuabba, Nabba, *cap. b. ſpei.* Nozorożec, Zebati *Polon.* Rhinocerote *Ital.* Le Porte corne *Gall.* Gomela Indis. Naſehorn.

Recte *Aldrovandus*: quod nullum animal, cujus natura magis ſit in lubrico incertoque. Addit autor: licet ſecundum nonnullos duo animal habeat cornua, etymon tamen ipſi a priori, quod in naſo fortius & utilius præ altero paulo ſupra fronte; & WORMIVS Muſ. p. 336. varie a multis deſcribitur, qui eum non viderunt, quo circa & errores haud paucos in ejus hiſtoria cernere licet apud autores.

Dalechampius (ad Plin. Lib. XI. c. 27) ſeptem unicornua quadrupedia obſervaſſe vult, ad quorum cenſum Rhinoceros communiter referri ſolet. *Plin.* ibid. Aliis ſingula (*cornua*) & hæc medio capite aut naribus; & Lib. VIII. c. 20. Rhinoceros unius in nare cornu, qualis ſæpe viſus.

De famoſo Unicornu terreſtri, Licorn, Einhorn, ſupra §. IV. C In præſentiarum RHINOCEROTIS hiſtoriam premimus, cujus præcipuas corporis partes externas luſtrare, tandem perpendere animum tenemus, utrum Rhinoceros *unicum* in proboſcide, an vero *duplici* gaudeat *cornu?*

Jac. Bont. L. V. c. 1. nos certiores reddidit, ſe non ſolum in India orientali, ſed quoque in univerſa Aſia & caveæ incluſum & in ſylvis vagans vel millies vidiſſe animal. Sequamur ejus deſcriptionem, quam cum aliorum ſcriptis, ſimul ejus figuram cum *Chardinii* Itin. II. p. 60 & *Parſonii* Tranſ. Angl. No. 470 conferre liceat.

Dicitur cute cineritia & nigra, inſtar elephantinæ; ab aliis coloris murini; ſecundum *Plinium* flaveſcentis & buxini. *Chardinius*: Sa peau eſt d'ungris, tirant ſur le noir, comme celle des Elephants, mais plus rude & plus epaiſſe; ſimiliter *Strabo* ſuſtinet elephantinum colorem, non buxinum eſſe.

Dn.

Dn. *C. A. van Bergen* orat. de Rhinoc. fuſci coloris animal ait; In Muſeo *Moſcardo:* E di color ſimile al Boſſo. Sic præter *Plinium* & *Moſcardum* omnes autores cum *Bontio* ſentiunt.

RHINOCEROS.

Pellis tota calvet, hinc inde, monente *Bontio*, pauciſſimis pilis ſtipata; ſecundum *van Bergen* et *Kolbium* animal omnino caret pilis. Melius *Parſon:* quod non niſi in auribus & in extremo caudæ piloſum. Sic pellis nec ſquamata, nec loricata, nec ſulcata, modo quo *Albertus Dürer* (24), quem omnes pictores ſunt ſecuti, primum beſtiam repræſentavit; ſimilis figura apud *Kolbium* ex inadvertentia Editoris apparet, quod talis transformatio textui & deſcriptioni autoris minime reſpondet; interim cutis variis in locis plicaturis admodum rugoſa, reticulata & valde craſſa, quæ ictui Machæræ Japonicæ facile reſiſtit. Tali modo rugæ et plicaturæ peltas mentiuntur atque umbones; omnes *Parſonius* ubique et accurate indigitavit; conferatur hoc loco effigies, quam *Dn. Albinus* (in tab. anat. VIII.) fieri curavit; inſuper pellis eſt granulata ad inſtar cutis piſcium ex Canum marinorum genere, qua thecæ cultrariæ ſuperinduci ſolent; de illa ſic *Chardinius:* Cette peau eſt couverte par tout hormis au cou et à la tête, de petits noeuds ou durillons.

(24) *Düreri* iconem et *Laurent. Catelanus* transſumſit; nec non *Giov. Jac. Roſſi* nuova Racolta de li animali piu curioſi, in Roma 1650.

Pro ratione vaſti capitis animal oculos habet parvulos; nec limis oculis ad dextram vel ad ſiniſtram, ſed non niſi corpora e diametro ſibi oppoſita videt beſtia.

Roſtrum *Bontio*, *Plinio* et *Straboni* proboſcidi Apri ſimile apparet; de quo *Bontius:* roſtro eſt ſuillo, non tamen obtuſo, ut Suum, ſed acutiore, et *Strabo:* forma Apro proxima, præſertim quoad rictum; *Dappero*, qua externam ſpeciem animal partim Apro, partim Tauro ſimile videtur. *Bironius* curios: de la nat. & de l'art p. 138. plura vidit, inquiens: Le Rhinoceros reſſemble à un ſanglier plus qu' à tout autre animal; et ſecundum *van Bergen* non niſi aures habet ſuillas, quas pro lubitu erigit deprimitque. In Sumetra maximos ſtabulare dicitur Rhinocerotes, prout Couamæ maximos Elephantes *Jo. Mocquet* IV. p. 199. Illos *Pauſanias* Æthiopicos Boves vocat, conf. *Franz Velez* hiſt. de les anim. p. 49. *Bontius* corporis altitudine Elephantum æquare vult, pedibus tamen brevioribus; a *Strabone* cum Bubalo comparatur.

Mandibula inferior Tauri eſt, ſuperior Equi; hac, prout Equi, fœnum ex retinaculis depromere gramenque a ſolo in os colligere didicit, quippe ſuperius labrum ultra 6 pollices exacuare poteſt, quo quæcunque prehen-

RHINOCEROS. ſa velut ſinuoſo digito pertinaciter tenet. *Parſonius* obſervavit linguam lævem, contra aliorum autorum opinionem, ſed labia rigide ſcabra.

A *Bontio*, *Chardinio* et *Parſonio* Rhinoceros tanquam manſuetum et ſociabile animal laudatur; irritatum crudeliter ſæviens. Mite animal Rhinoceros inquit *Amat. Luſitanus* in Dioſc. Lib. I. enarr. 52; et *Martialis*:

Seque diu magnæ colligit ira feræ.

Vide apud *Bontium* hiſtoriam de quodam equite a laceſſito Rhinocerote perſecuto; demum beſtia inter duas arbores hærente, et ſclopo necata; eſuriens quoque vel plagis excepta vultuoſa fit et moroſa. Fortitudinem præbuit, quoties coacta fuit (25) Romæ cum Elephante vel alia fera duellum inire; tale prælium et Uliſſiponæ, *Emanuele* regnante, anno 1515 obtinuit; qui animal Romam miſit, quod vero, referente *P. Jovio* Lib. I, c. 2 ex cavea eruptum in ſcopulis liguſticis interiit. Imperante *Heraclio* Rhinoceros una cum Elephante in arena extinctus, de quibus Poëta *Croce Rocq:*

che ambo moriro, et terminar non lice
Qual ſi fuſſe di lor la vincitrice.

(25) *Martialis*: Sollicitant pavidi dum Rhinocerota magiſtri.

Pompejus hanc beſtiam primus in civitatem introduxit. Me latet, utrum poſt annum 1685, quo talis beſtia Londini viſa, in Europa alibi, quam in Anglia Rhinocerotes comparuerint. *Van der Berge* beſtiam de anno 1685 in ære ſculptam exhibuit, cum ſubſcriptione: Portrait au naturel d'un Elephant et d'un Rhinoceros arrivex depuis peu des Indes orientales; à Londres 1686 gravé par van der Berge. Denuo anno 1739 1 Jun. Rhinoceros Mas Bengalenſis Londinum appulſit, rurſus anno 1741 fœmina, quam Dn. *Parſonius* deſcripſit.

Ut Porcus grunnire perhibetur et prout Aper celerem curſum recta dirigere ad id, quod ſibi in oculos cadit; quod ſi appropinquantis furorem homo ſive in dextram ſive in ſiniſtram vel tribus paſſibus evitare poteſt, animal longius prætercurrit; ſic repetitis vicibus ſalutem ſibi ſervabit inſectatus. Cum Tygride Rhinocerotem ſocialitatem colere, illumque hujus excrementis pro medicina uti, compertum habere volunt autores.

Rajus Syn. pedem habere anomalum vult in quatuor ungulas fiſſum, ſeu quadrifidum. Sed extra omnem dubitationem poſuit *Parſonius* Tranſ. Angl. No. 470 ungulam eſſe bis ſulcatam, conſequenter tribus chelis pedes inſtructos, unde nobis TRICHELON; vide *tab.*; ibique pedes, quos *Parſonius* expoſuit. Quo jure *Charletonus* Rhinocerotem ad Cervorum familiam ſpectare velit, hæſito.

Quod

RHINOCEROS.

Quod vero ad cornu vel cornua attinet, unde ipſi nomen eſt, nonnulli Rhinoceroti unicum in proboſcide, alii duo adſcribunt, *Labatus* vero relat. de l' Eth. I. p. 169 tria cornua adjudicat: „que le veritable „Rhinoceros en a trois, une au deſſus des narines, une autre ſur le front, „et une troiſieme ſur le dos„; et poſtquam mentionem fecerit animalis unico cornu præditi, ſub nomine Alicornu intelligit beſtiam duobus cornubus munitam: „Alicorne a deux cornes, l'une ſur le front, l' autre au „deſſus des narines„; nobis ſubolet, neutrum vidiſſe oculis ſuis. *Peyerus* merycol. et J. J. *Scheuchzerus* Phyſ. Jobi culpant *Martialem*, quod huic animali duo adfinxerit cornua, quem et *Bochartus* Hier. III. c. 26. vel potius ejus epigramma 22 lib. de ſpect. longe lateque refutat, et corrigere allaborat, ſuſtinetque *Scheuchzerus*, quod non niſi unicum in naſo cornu ferat, unde eſt, quod cum *Ludolffo* contra *Bochartum* ſtatuat, laudatum ab antiquis Unicornu terreſtre Rhinocerotem fuiſſe unicornem; huic ſententiæ ſubſcribere non hæſitamus (26). *Bontio*, tanquam teſti oculari omnique exceptione majori, pleniſſimam fidem debemus, Aſiaticos (27), et in India orientali Bengalenſes, Cambajenſes, Pananienſes, Malaccenſes, Giamenſes et Javenſes ſecundum *Jo. Wolff. Heydt* Schau-Pl. von Afr. u. Oſt-Ind. non niſi unicum cornu intervallo oculorum nariumque tenere; de his Plinius *ſupra*; et alibi: Magnitudo Tauri, forma Apro proxima, præſertim quod ad roſtrum attinet, demto naſo, cui cornu quoddam eſt recurvum omni oſſe durius; eo pro armis utitur, quemadmodum Aper dentibus; nec non *Oppianus* de Ven. II. v. 612:

Rhinoceros oryge eſt aliquantum corpore majus,
Huic ſummo naſi ſuccreſcit acumine cornu
Funeſtum, gladius præacuta cuſpide teter
Nam ferrum frangit.

Ut *Dionem*, *Strabonem*, *Solinum* et plures antiquorum taceamus. Imo animalia, quæ hactenus ex Anglia nobis innotuerant, teſtata ſunt, ſe Unicornua fuiſſe.

(26) Vocabulum hebraicum: Rim vel Rem in Bibliis german. Einhorn, Unicornu. audit, in vulgata librorum Moyſis et Jobi RHINOCEROS, in *Pſalmis* et *Eſaia* Unicornis; verſione perſica Kerk: quod autem *Deuter.* XXXIII, 17 et *Pſal.* XXII, 11. multitudinis cornuum mentio fit, id circo *Hieronymus* textus explicat de Unicornu, quod duo habet cornua; conf. *Baccius* lib. 2 de Unic. et *Clappenberg* de creat. diſp. 5 th. 10; Hic: „Animantium ſeu V ſeu VI die creatorum nomenclatura hebrai- „ca — hodie quidem admodum incerta eſt populis ſeptentrionalibus, nec omnia — „genera — ita innotuerunt, ut vernaculis nominibus hebraica ſemper ſine errore ex- „primantur.„ *Gisbertus Cuperus* quidem in Epiſt. XXI. p. 75 ad Dn. *la Croze* monoce-

RHINOCEROS.

noceroteṁ appellat animal fabuloſum, ſed in Epiſt. XXIV. p. 83 hæſitare incipit, et p. 85 hæc habet: „D. *Witzen* iterum mihi loquitur de Monocerote, et ea quæ pro-„fert, perſuadent mihi, hoc animal revera exiſtere ac reperiri;„ de cujus exiſtentia quoque Abbatem *Bignonum* Epiſt. XXII. p. 251 et Ep. XXVI. p. 270. *Cuperi* rationibus permotum intelligimus. Verum enim vero, ſi bene animo conſideramus cornu *Dno Witzen* dono datum Epiſt. XXV. p. 86. quod ex *griſeo nigrum et parvis circulis cirdumdatum*, et p. 253. *longitudine palmæ unius cum dimidia et quod excurrit, cujus color eſt ſubniger et fuſcus*, *minime vero albus*, qualis eſſe debeat color iſtorum, quæ vulgo ab hoc animali deſumpta eſſe perhibentur, tunc in ſuſpicionem nobis venit, laudatum cornu fuiſſe RHINOCEROTIS. Summus Polyhiſtor G. G. *Leibnitius* Protogæa a G. L. *Scheidio* public. Gœtt. 1749. §. XXXV exhibet effoſſum in Quedlinburgenſi monte Zenikenberga anno ſuperioris ſeculi ſexageſimo tertio, cujus *Gerikius* libro de Vacuo per occaſionem meminit. Unicornis in poſteriore corporis parte, ut bruta ſolent, reclinatum, capite vero ſurſum levato, ante frontem gerens longe extenſum cornu quinque fere ulnarum craſſitie cruris humani, ſed proportione quadam decreſcens; Ignorantia foſſorum contritum particulatimque extractum eſt et ſpina dorſi atque oſſibus Principi Abbatiſſæ loci allata fuere, vid. apud autorem tab. XII — - mirabile audit ejusmodi illuſtre phœnomenon 87 annos delituiſſe in obſcuris, nunc demum in luce expoſitum; magis miramur adeo longum et ponderoſum cornu animalis capiti proprium; ſed tranſeant hæc.

(27) Veriſimile audit, *Moyſi* in Ægypto Rhinocerotes ſive Africanos ſive Aſiaticos, minimum Rhinocerotem Aſiaticum bene notos fuiſſe ſub nomine ראם vel רים pro animali ſumto, quod *uno cornu præditum*, ex qua nomenclatura ſucceſſu temporum ſingulare aliquod animal enatum multis paraſangis plane præſtigioſis proſecutum, cui adulterinum tandem cornu in fronte poſitum, cujus gratia inter criticos tot præclaræ altercationes obortæ, de quibus *Peyerus* p. 44: „Apparet meridiana luce clarius, „quam fruſtra ſe quandoque torqueant et ſudent critici nimis critici, dum inutili ma-„cerantur cura magnoque temporis diſpendio ſæpe de lana caprina rixantes quæſito „prolixitatis tædio magis abſterrent lectores, quam doctrinæ præſtantia et ſimplicita-„te alliciunt;„ quam regulam quidem optimus *autor* ipſe non ſecutus, quando *Martialem* ſummopere debellare contendit, quod Rhinoceroti duo cornua calculo ſuo impoſuerit.

Verum enim vero, cogimur nihilo ſecius affirmare, permultos autores animal bicorne pronuntiaſſe, procul dubio, quod non niſi bicornia viderint. Ex veteribus *Pauſaniam* et *Martialem* nominamus. *Ille:* vidi etiam Æthiopicos tauros, quos ex re ipſa Rhinocerotes vocant, quod illis e nare extrema cornu prominet: et paulo ſuperius alterum non ſane magnum; „in capite nullum prorſus habet;„ *Hic*

Namque gravem gemino cornu ſic extulit urſum.

Apud *Beyerum* numus Domitiani pariter duo exprimit cornua. *Scaliger* exerc. 205. effigiem animalis in Tyrrheno mari extincti, non quidem animal ipſum, vidit, cujus in muſeo ſuo meminit *Moſcardus* p. 235: „Che „haveva -- due corni, l' uno picciolo poſto nella fronte et l' altro robertiſ-„ſimo nel naſo.„ Demum *Parſonius* cit. loco gemina ejusmodi cornua fere contigua ſuper corio proboſcidis, propemodum æqualiter longa, quorumque

„rumque paulo longius 25'' angl. adæquat, ex gazophylacio naturæ vene-„randi Senis Dn. *Hans Sloane* in Tab. III. cum publico communicavit; et „apud *Olaum Jacobæum* Muſ. Dan. p. 4. t. 3. f. 4. offendi *duplex cornu*, cu-„jus alterum 2', alterum 1.' æquaſſe tradit; ſic quoque *muſeum Imperiale Pe-„tropol.* Vol. I. P. I. p. 338. inter animalia quadrupeda pedibus ungulatis n. 23 „mentionem facit Rhinocerotis duplicibus cornubus, ſine ulteriori deſcripti-„one. Simile *Schrœckius* Eph. N. C. Dec. II. An. V. Obſ. 245. p. 468. de „genuino Rhinocerotis cornu apud *Jo. G. Michelium* Aug. Vind. Pharmacop. „obſervavit ac deſcripſit, tandem concludens: „ Ita certum aliquod Rhino-cerotis genus bicorne in locis quibusdam dari; illud vero, quod *Thom. Bartholinus* obſerv. de Unic. c. 21. in Technicotheca Florentina vidit, pro cornu potius monſtroſo habendum, quorum plura in H. nat. occurrunt; vide monſtroſa cornua apud *Marſillium* in opere Danub. Tom. VI. t. XXVIII, quæ Capreoli et tab. XXVII, cornua ſpecioſa, quæ Arietis ſunt. Ejusmodi cornua duplicia anno 1739 die 12 Junii intrarunt in theſauros Regios Dresdenſes, teſtantibus litteris pie defuncti Domini de *Heucher*, quarum tenor ex vernacula ſequens: „Satis arcte „ſuccedunt contigua et corio valde tenaciter inhærent, ut nec ego, nec „quisquam alius, fucum ullum obſervare poſſimus, quod nullo modo ſint „adglutinata vel aliter, pelli impoſita; anterius cornu conum repræſen-„tat rotundum, poſterius recurvum dorſum verſus, per totam longitu-„dinem in aciem quandam abit, ita ut animal, ambobus una cornubus „corpori cuidam inflixis poſteriori ſecare et fatiſcere valeat. „ Viri cujus celebris Succeſſor in tuenda rerum naturalium amplitudine, *Eilenbergius*, de re metallica Conſiliarius Regius, nuperrime me certiorem reddidit: „Cornua intervallo $2\frac{1}{2}''$ a ſe invicem diſtare, cornuque alterius linea recta „altitudinem habere $15\frac{1}{2}''$, in circumferentia baſeos $20\frac{1}{2}''$, quodque poſte-„rioris longitudo ſit $= 9\frac{1}{2}''$, baſis $= 22''$; quæ ſpolia a beato Dn. *Curt ab „Inſiedel* quondam Curiæ Regiæ Marechalco depoſita fuerint. Plura extera cornua me latent, niſi quod *Tesdorpffius* Lubecenſis, in rebus naturalibus curioſe doctus, mihi retulerit, ſe talia apud quendam Lubecæ obſervaſſe, quæ tandem in Muſeo Principis, neſcio quo, depoſita, ſeque ſimilia Amſtelodami pridem vendita audiviſſe.

Ipſe quidem ſimplicia majora et minora habui, non duplicia in pelle communi. Inpræſentiarum hujusmodi duo cornua cum inveterato corio cohærentia ex communicatione humaniſſimi Viri *Georgii Lehmanni*, Concivis et Pharmacopolæ Gedan. Societati noſtræ exhibui, iconeſque vivis coloribus ſecundum magnitudinem naturalem ad archivum tradidi, hoc loco figuris ad *quadram* reductis; Tab. II. Fig. I.

RHINOCEROS.

Fig. 1. Qua ratione cornua in proboſcide conſederunt. Anterius a baſi ad apicem linea recta = 16″par; qua curvaturam = 19″; poſterius a radice ad apicem obtuſum linea recta = 11″. 6‴, parum recurvum, quin conicæ potius figuræ.

2. Repræſentat ſpolia inverſo ordine erecta, cornu longiſſimo ad ſiniſtram.

3. Prout ambo in baſi conſiderata, reclinata appareant. Peripheria cornu longioris in baſi = 19″, brevioris pariter 19″; ſic ambo evidenter habuerunt alveolos ſuos, de quibus BONTII cranium Rhinocerotis, altitudo cavitatis cornu longioris = 1″. 8‴, brevioris = 1″. 10‴.

Exinde apparet, *Kolbium* erronee retuliſſe, quod Rhinocerotis cornu oſſi capitis vel proboſcidis ſit connatum et cum oſſe continuum, quodque ad obtinendum ſpolium una cum parte cranii (prout ſcribit) exſtirpari debeat.

Liquet ergo, Rhinocerotum duas minimum dari ſpecies, vel, ſi ambo quoad reliqua plane inter ſe conveniunt animalia, duas varietates, quorum alter unicornis, alter bicornis, prout modo duos novimus *Narwhales* Monodontem et Didontem. Cum vero ſupra teſtatum reliquimus, Rhinocerotes Aſiaticos non bicornes, ſed monocerotes eſſe, conſequitur bicornes in alia mundi parte ſtabulare. In America neuter illorum reperitur, ergo bicornes in Africa quærendi. Poſt hæc *Cyprianum* ad *Franz.* Hiſt. an. p. 620. mecum ſentientem offendi, nimirum: „Rhinocerotes non „eſſe tantum quærendos cum *Bontio* in remotiſſimis Orientis partibus trans „Gangem, ſed in Æthiopia alibique in Africa reperiri„ et cum a tempore *Pauſaniæ* multi autores bicornium mentionem faciunt ([28]), quodque Romani has beſtias opportune ex Africa nanciſci potuerunt, præ illis ex India, recte cum *Parſonio* concludimus: Now we do not want ſufficients Proofs to ſhew, that there is a Species of thoſe animals in Africa, having two Horns on the Noſe.

(28) Licet inficias ire nolimus, et Monocerotes Romæ fuiſſe, ſine dubio ex Aſia advectos, quod *Plinius* expreſſe ait, Rhinoceros unius in nare cornu, qualis ſæpe viſus. *Hamiltonius* equidem Hiſt. Ind. Orient. L. 1. connotavit, ſe in *Tierra de Natal* varia Rhinocerotum cornua vidiſſe *Bombagam* transferenda, et inter alia quoque tria cornua ex communi radice propullulata, quorum longiſſimum æquaverat 18″ alterum 12″, tertium vero 8 uncias, anguſtiora præ Indorum cornubus, mucrone peracuta; ſed in his natura videtur luxuriaſſe juxta productionem cornuum, ideoque ad inſolita vel anomala referenda.

Legi-

Legimus quidem in Relation. Hamburg. ad ann. 1744. No. XV, quod forte mares ſint bicornes, fœminæ vero unicornes, qualis differentia ſexus intercedat in Cervorum et Alcium genere, notorium enim eſſe, mares proceris, fœminas conciſis donari cornubus; verum, quod cum pace Dni autoris dixiſſe velim, nobis non eſt notorium, fœminas Cervorum, Alcium et Capreolorum unquam cornigeras fuiſſe, ni aliquando phœnomenon aliquod apparuerit, quale deprehendimus apud *Bartholinum* in fœmina homine cornuta. Suſpicamur itaque, clariſſimum autorem a fœminis Rangiferorum, quas cornutas eſſe novimus, ad fœminas Cervorum Alciumque argumentari, interim ſalvum maneat monitum præfatæ relationi No. XV adjectum, in rebus naturalibus admodum ſalutare: „Ne ſcilicet ex„terorum ſcriptis nimiam habeamus fidem, ſed res ipſas, quantum fieri „poterit, propriis oculis attente legamus.„

Cæterum laudatus *Tesdorpffius* ex relatione cujusdam Viri, qui ad Caput bonæ Spei per multos annos Centurionis vices ſubiit, acceptum habet, ipſum in Africa tam bicornes quam monocerotes vidiſſe, quod vero duplicia cornua rariſſime pro ſpoliis reportentur, in cauſa eſſe, quoniam Venatores Afri alterum, quod breve, cornu minus curant, ſed derelinquunt vel abjiciunt. Forte Centurio in hunc ſenſum ſe explicavit, quod in Africa et duplicia et ſimplicia vel habuerit vel viderit cornua, Afris communiter breve cornu minus curantibus; quippe Vir probus et bonæ famæ cognomento *Biebering*, ex paterna linea collaterali quadam cognatione mihi conjunctus, qui per aliquos annos ad Caput bonæ Spei domicilium habuit, jam vero Gedani placida utitur quiete, extra quam ſpolia ſupra fata apud me viderit, me certiorem reddidit, ſe non noſſe in Africa Rhinocerotes niſi bicornes, quorum habitum formamque corporis ita deſcripſit, ut pro conditione hujus viri de narratione veri nullum dubium contraxerim, fidem ſuam obligantis, incolas Europæos ibi locorum has beſtias non propter cornua perſequi, ut pote, quæ in loco minus æſtimantur, verum, quod plantationibus valde ſunt nocivæ tellusque rurantur, ubi ſolum ſcindere damnoſum, quodque Capenſes ab interfectis animalibus nullum aliud lucrum reportent, quam plerumque cubicam orgyiam pellis, ex qua Laræri Inſiles, Anglicanis ſcuticis quadantenus ſimiles conficiant, valore quandoque trium numorum argenteorum (Ducatons); raro autem venatores (præter juniores) unum alterumve vel aliquando junctim ambo cornua ſolvant et in ſignum debellatæ beſtiæ in prædiis ſuis exponant; iterum iterumque deponens, ſe inibi locorum Rhinocerotes unicornes dari nunquam audiviſſe, nec aliorum præter bicornium cadavera vidiſſe,

RHINOCEROS. idque de certa sua scientia, quod ipsemet lorariam artem pro servitiis Illustris Societatis exercuit.

Nec *Kolbius* alius, quam bicornis mentionem facit, cujus alterum cornu humile, in adultis circiter sex pollices altum, cum tamen nostras = 11''. 6''' par. et si quando duplicia cornua ex Museo Dni. *Sloanii* mentis oculis lustramus, cogitatione percipimus, ejusmodi animal non quidem speciem singularem, sed secundam varietatem sui generis absolvere, alioquin tertia foret species; sic et tertiam haberemus varietatem vel quartam speciem in Thesauris Dresdensibus.

Ubi denique *Kolbius* ratiocinatur, naturam animali humile cornu eum in finem dedisse, ut eo ipso furorem ejus compesceret, id probare nequeo, quin potius terribilem amborum armorum sustinerem valorem; quodsi enim ira defervescens in cursu, e. gr. saxum anteriori cornu ruraverit et altero simul susceperit, facili opera saxum vel pone vel juxta se vibrare valet, simile experimentum in animali patrare potens, de quo *Martialis* I. Epigr. 9:

Quantus erat Cornu cui pila Taurus erat.

Considerandum insuper venit, quod nec duplicia illa et fere æqualia cornua ex Museo *Sloanii* pro impedimento, ne scilicet furorem omnem exerceat, ut *Kolbius* vult, natura animali concesserit; neque in eo calculum nostrum sententiæ autoris addere possumus, quod cornu humilius minoris sit consistentiæ præ longiore. Corniculum potius ex simili substantia conflatum, et cum brevius sit, eo robustius majoremque vim perferre et exercere potest.

§. XII.

FAM. IV. TETRACHELON.

HIPPOPOTAMVS. TAB. III. HIPPOPOTAMVS. Bupotamus. Bomarin. Behemoth *Grew. Lud.* The River Horseor, River-Oxe. Wasser-Ochs. Fluß-Pferd. Equus Niloticus. Foràs-elbar, *Ægypt.* vid. Prodr. Quadr. p. 21. not. yy. Conf. Tab. III.

Dn. *Jussieu* Mem. de l'acad. des Sc. 1724: „Les Siecles - - ne nous „ayant ni detrompé du merveilleux de cet animal, ni guere mieux instruit „de sa figure et de son caractere, nous ne pouvons encore rien adjoûter „à ce que Pline en a dit - - quoique Belon nous en ait donné le dessein - - „et F. Columna - - un autre, neantmoins quelque exacts que soient ces „deux auteurs, ils ne sont pas assés d'accord sur la configuration de toutes „les parties d'Hippopotame etc. - - „ Interim conferendi *Belonius* et F.

F. *Columna* cum *Theveneto* et *Kolbio*. Quoad pedes *Thevenetus* ſcribit: Ses pieds ſont très gros -- et preſque ronds, et avec quatre doigts chacun - - extremo pedis ter ſulcato vel ſciſſo; chelasque undique ungula cornea circumvallatas talumque ſuum habentes, digitos vocavit autor. *Columna* ungulas ſingulas uncias tres longas dixit, et *Bellonius* in icone rotundas ungularum extremitates pictas habet, non roſtratos ungues, quales ſunt canum vel Luporum. *Kolbius* quoque pedes ungulas habere dicit, quater fiſſas i. e. ter ſulcatas leviter, ſive pedes quater ungulatos, prout Rhinocerotis pedes bis diviſi ungulas tres conſtituunt: Am Ende der Füße hat ſie (die Seekuhe) einen beynahe runden und breiten, auch in vier beſondere Spalten eingedruckten, doch nicht getheilten Huf, i. e. talo integro. *Ariſtoteles* et *Plinius* ungulam, qualis Bubus vel Cervis, i. e. ſemel ſulcatam prodiderunt. *Matthiolus* non niſi hæc habet: pedes biſulci non ſunt. *Ludolphus*, qui figuram beſtiæ dedit: „Roſtro, oculis et maxime auribus Equo „perſimilis; corporis vero et pedum forma prorſus diſſimilis, ac juba ca- „ret.„ Omnes autores ſic conciliari poſſunt, quod licet in unguium delineatione ambiguitas, an quinque vel tres vel quatuor cernere liceat, animal tamen tetrachelon ſit, chelis quatuor, talusque quintam diviſionem, ſed improprie, in figura *F. Columnæ* exprimat. Itaque pro antiquorum Hippopotamo animal habendum. Secundum *Columnam* corpus a capite ad caudam pedes tredecim; corporis latitudo ſive diameter pedes quatuor cum dimidio; ambitus crurium pedes tres; pes latus pedem; ungulæ ſingulæ uncias tres; caput latum pedes duos cum dimidio. Oris rictus pedem unum; Roſtrum craſſum carnoſum; oculi exigui lati unciam, longi uncias duas; aures tenues parvæ breves non excedebant uncias tres. Dentes habebat in inferiore mandibula ſex, quorum bini exteriores e regione longi, ſemipedem lati et trigoni, uncias duas cum dimidio, per ambitum ſemipedem, Aprorum more retrorſum declives, non adunci, non exerti. Maxillares utrinque ſeptem, craſſi, lati, breves admodum. In ſuperiore totidem et longi et maxillares; omnes eburnei, ſplendidi, in acie fere diaphani - - Mammæ inter femora; zwiſchen den Hinterbeinen ziemlich kleine Eiter, woran auch zwo ganz kleine Zitzen, **Kolbe.** Reliqua apud autores citatos; confer. *Aldrovandus* de Quadr. p. 181 ſqq. et *Prodromus quadrup.* (*). De dentibus *Linnæus Syſt.* Ed. 6: Dentes primores ſuperiores IV per paria remoti; interiores prominentes intermediis recta protenſis; canini ubique ſolitarii oblique truncati. Ultimis diebus Maji 1751 inter alia egregie picta animalia ad manus venit figura in charta vivis coloribus expreſſa *Hippopotami*, juxta Alexandriam in Nilo ſex globis plumbeis necatæ, cujus vul-

HIPPOPOTAMVS.

HIPPOPOTAMVS. nera cruenta simul sunt indigitata. Iconem fecit: Joseph Arnold, Mahler in Ulm; qui sequentia inscripsit tabulæ: dieß Thier, so zu Alexandria im Nil geschossen, hat der durchlauchtige hochgebohrne Fürst und Herr, Herr **Ludwig**, Landgraf zu Hessen ꝛc. zu Marsilien gesehen. A. 1618. Pictor *Arnoldus* vixit 1669; cum vero iconismus *Ludolphi* per omnia, imo quoad ipsam scalam, similis sit figuræ nostræ, conjicimus, antigraphum hujus esse, quod *Ludolphus* Historiæ suæ Æth. anno 1681 inseri curavit. Sine dubio Serenissimus Princeps *Ludovicus* Massiliæ autographum ab ipso animali sumpsit, ut modo de ejus facie habituque corporis certiores esse possimus. Conferantur exuviæ Lugduni Batavorum, quarum *Ludolphus* meminit in Commentario ad Lib. I. cap. XI. num. 85.

(*) *Marcgr.* p. 229 exhibet animal Tapiierete *brasil.* Anta *Lusit.* magnitudine Iuvenci semestris: figura corporis quodammodo ad porcum accedens - - De hoc quod in anterioribus pedibus quatuor ungulæ, in posterioribus tres, media inter eas major in omnibus pedibus; sed quod addit: Sunt autem ungulæ nigricantes non solidæ sed cavæ, et quæ detrahi possunt; augurari non licet, an revera ungulæ sint, an vero, quod autor Ungues validos crassosque et eminentes supra digitis ungulas vocitauerit. Sic in dubio hærentes tam diu Tetrachelis adscribendum hoc animal duximus, quam diu causa ejus clare et distincte explicata non fuerit.

§. XIII.

FAM. V. PENTACHELON.

ELEPHAS. ELEPHAS. Elefant. De quo *Plinius* (29): Digiti in pedibus informes, numero quidem quinque, sed indivisi et leviter discreti, Ungulisque non Unguibus similes. *Aristoteles* (30) vocat digitos quinque numero in pedibus, minus expressos (31). Ab *Hartenfels* (32): in extremo pede Ungulæ quinque visuntur - - valde informes - - sunt pedes Ungulis magis quam Unguibus præmuniti. Similiter *Gillius* c. 4: Planta pedis prioris rotunda, quaqua versus habens diametrum pedis unius - - In singulis pedibus anterioribus habet quinque ungulas inter se leviter discretas, sed non eminentes extra rotundam pedis formam. In *Catalogo* vero *animalium quadrupp.* Musei Petropolitani T. I. P. I. *Elephas* p. 338 ponitur inter Vivipara unguiculata; RHINOCEROS autem, HIPPOPOTAMVS et Animal Moschiferum exhibentur sub titulo: Animalia quadrupedia, pedibus ungulatis. In Contin. XI. *Relat. ex Tranquebar* p. 717: pedibus quater fissis, i. e. ungulis quinque. Minus completa descriptio pedum in Collect. Itin. L. IV. cap. III. in linguam German. versa Parte II. p. 161.

(29) Lib. II. c. 46. (30) L. II. c. 2. (31) Conf. *Matthiol.* in lib. II. Diosc. c. 50; du Hamel H. R. Ac. Sc. Lib. II. Sect. 9. c. 1. (32) Eleph. cur. P. I. c. 9. p. 67.

Dni.

ELEPHAS.

Dni. *de Wilde*, Imp. Acad. Petrop. membri, Obſervatio mecum communicata rem in clariore luce exponet.

Elephantum quidem ſolertiſſimus H. N. Scrutator *Io. Rajus* inter animalia unguiculata, ſive inter illa, quorum pedum extremi apices prominent nudi, vel quorum digiti ſuperius tantum unguibus conſtruuntur, ſed non undique ita circumvallantur, ut ſuper ipſis incedere poſſint animalia, quemadmodum in Aſino et Equo aliisque videre eſt, refert; ambigere tamen quodammodo unguium reſpectu videtur, quia tales tantum in iconiſmo conſideravit, hinc Elephantem inter Ungulata et Unguiculata anomalum eſſe dicit. Nos animal manu contractantes percepimus, iſta in omnibus quaternis pedibus extantia corpora cornea, non ſupremorum digitorum partem, ſed digitos vel potius eorum apices veſtire circum; hinc non dubitamus, Elephantem pro Ungulato et inter Solipeda et ſulcata pro anomalo declarare, quia ejus tegmen pedis corneum fiſſuris ſive ſulcis perexiguis et brevioribus quidem eſt præditum, ſed tamen ſuper plantas pedum exporrigitur, et ad ſuperincedendum continuatur. Talem in modum ungulas vidimus nec cute, nec aliis huc ſpectantibus partibus ſeparatas; imo non multum abfuit, cute inter ſulcos ungularum protuberante et indurata, quin pedem ſolidungulum, caſu tantum in fiſſuras hiulcatum ſtatuiſſemus, ſed inquiſitius illum examinantes cutemque inter ſulcos et ſuper ungulis ipſis tollentes, phalangesque digitorum rite detegentes reperimus, in pede anteriore quinque ungulas, in poſteriore vero quatuor eorum utrinque eſſe; porro vidimus, has ungulas ſuperne et invicem cuti coaleſcere, ſed inferne continuare fungoſamque intus includere et continere carnem, cui ultima digitorum phalanga adhæreſcit; adhuc notavimus in plantis pedum parem corneam, quemadmodum in ungulis, eſſe ſubſtantiam cum ungulis ipſis cohærentem, aſperam, hiſpidam et ſulcatam aliquantiſper, tantum ungulis ipſis molliorem. Tandem invenimus plantam pedis anterioris orbicularem ambitu ſuo 4 pedes et 4 uncias, in diametro ubique $1\frac{1}{2}$ ped., poſterioris pedis plantam vero oblonge rotundam 3 ped. 10 unc. ſecundum ambitum, ſeſquipedem ſecundum longitudinem, et 1 ped. quoad latitudinem complere. Inciſuræ, quæ in plantis pedum, præſertim ad principia ungularum videntur, de contractionis ungularum et plantarum pedum motu qualicunque teſtantur. Cornea in ungulis ſubſtantia durior et compactior præ illa plantarum ab aëris liberioris afflatione et ſolis illuminatione provenit, quemadmodum apices ungularum obtriti et plani ex inceſſu animalis ponderoſo contraque terram in elevandis pedibus alliſione potius, quam a naturæ ritu dependent, qui varias exinde adi-

ELEPHAS. piſcuntur figuras ac planities. Præterea totum ungularum et plantarum tegmen tubulis juxta oppoſitis videbatur conflatum, ita ut aſſerto perſpicacioris *Malpighii* in epiſt. de veget. cornuum prolato, confirmare quadret: „Cornua atque ungulas initio puris vaſculis et fiſtulis componi, „quæ tandem ſatis elongata creſcunt, concreſcunt atque in tale durum et „ſolidum abeunt corpus; huc uſque Dn. *de Wilde.*

Elephantis *Naſi* officium eſt ſingulare, quo et pro manu utatur, *Ariſt.* I. c. 9; quo prehendit et cibum et potum, et ad os adducit. Mammæ ipſi ſub armis duæ, *Wottonus;* et *Ariſt.* L. II. c. 3: Elephantus quanquam duas tantum mammas habeat, juxta pectus tamen potius, quam in pectore habet; et *Scaliger:* Sane eas ſub armis geſtat. „The male as wel „as female Elephant have Teats, but they are very ſmall, in reſpect of „the Bulk of its Body, and ſo placed, that ſideways you can't ſee them, „*Tyſon Ourang outang p. 11.*„ Africani majores ſunt Ceylonenſibus. Pilis carent. *Struch* Account of the taking and taming of Elephants in Zeylan, Phil. Tranſ. N. 277: ibidem eſſe ſpeciem Elephantum, qui durante vita extantibus dentibus carent, *who never have the two long Teeth.* Alias dentes extantes et inverſi ſive reflexi dicuntur in maribus, quibus licet non mordeant, vehementer tamen incidunt; *Wottonus* appellat reſimatos in fœminis, minores et deorſum vergentes, pronique deviantes; vid. Oſteograph. Elephant. Dn. *Patrik Blair*, Phil. Tranſ. No. 327. qui fœminam diſſecuit, cujus dentes extantes deorſum verſi. *Kolbius* de dentibus fœminarum nullam mentionem fecit; negat quoque, quod miramur, *Ludolphus*, quin ſolis maribus cornua competere dicat, Lib. I. c. 10, fœminaſque ut Cervas illis carere. Proboſcis non duobus foraminibus, ſed unico tantum pervia lingua ſatis lata et longa, contra alios autores *Seba* Th. I. p. 176; maxilla inferior parva paucaque carne obducta. In oris parte ſuperna rotundum patet foramen, per quod dentes maximi ſuperiores ſeſe penetrant, quando ſugere deſinit pullus. Autorum alii ſeſquiannum geſtationis Elephantum determinant, alii duos annos, alii alios terminos. De pedibus *Seba* alleg. loco: Bini antici pedes quinis digitis, brevibus inæqualibus, poſtici vero quaternis tantum terminantur, obtuſique quodammodo ſubtus craſſiſſimo callo, cui inter currendum innituntur, inſtructi ſunt.

§. XIV.

Iam ORDINI PRIMO UNGULATORUM pro hac vice colophonem imponimus. Autores negotium nobis faceſſerunt, eo magis, quod

quod craſſis tenebris plerumque circumfuſum, ut aliquando vix Indagines perſentiſcere liceat. Prævidimus modo non minorem ſuſtenturos laborem juxta reliqua, quæ appellamus Animalia Digitata tam Piloſa et Zootoca quam Depilata et Ootoca (*), ſed nolumus animo cadere, ſic omnia ex ſententia cedent, rem ipſam locuturi, ne longius aberremus; magnaque nos ſpes tenet, fore, ut veritas paulo propius in lucem proferatur; cæterum cum *Rajo* Syn. p. 153. aſſeverare poſſum, quod de hiſtoria quadrupedum condenda, (*ante ſemeſtre ſpatium*) ne per ſomnum quidem cogitaverim. Scripſi 3 Nov. 1750.

(*) Parum abfuit, quin ſuperſediſſem labore; imo aliquantiſper tædium me cœpit, poſtquam legeram magni nominis *Buffonium* Hiſt. natur. gener. et partic. avec la Deſcr. du Cab. du Roy Tom. I. Diſc. I. qui p. 33: „Animaux, qui ſeront les plus neceſſai-„res, les plus utiles, tiendront le premier rang, par ex. il donnera la preference „dans l'ordre des Animaux au Cheval, au Chien, au Boeuf etc.„ quem ordinem „*autor* appellat: *le plus naturel de tous*; et p. 36: „Ne vaut il pas mieux faire „ſuivre le Cheval, qui eſt ſolipede, par le Chien, qui eſt fiſſipede, et qui a cou-„tume de le ſuivre en effet, que par un Zebre, qui nous eſt peu connu, et qui n'eſt „peut-être d'autre rapport avec le Cheval, que d'être ſolipede.„ - - Ordo quem clariſſimus autor nobis proponit, me judice, maxime naturalis dici nequit. Antiqua diſpoſitio quadrupedum in ungulata et digitata minime arridet clariſſimo Dno. *autori*; ipſamque naturam, cujus diſpoſitio antiquiſſima eſt, multum redarguit, quod ſolipeda, furcipeda et fiſſipeda produxerit; hunc tamen ordinem et indocti ſequuntur coloni, ſeque ſentiunt perſuaſos, eſſe naturalem ideoque et ſimpliciſſimum. Non confundunt Canes cum Equis, quod Canis ſolet eſſe Equitis pedisſequus; utuntur Moloſſis, ut cuſtodiant Equos vel in equili vel in campis. Sorices et Feles magis ſunt familiares Equis; illi una cum Equis pabulantur, hi obſervant paraſitas, capiteque plectunt, quibuscum Equus tamen nihil commune habet, etiamſi et Canis et Sorex et Catus ſequerentur Equum, hoſpitiumque pugneum in itinere celebrarent. Maxime arbitraria eſt diſpoſitio talis, quam nihilominus culpat Dn. *autor*; magis naturalis illa, ubi Equum inſequitur Aſinus, Bovem, Ovis, Capra et plura, quæ in campis, pratis et ſylvis aliqualem inivere ſocietatem. Interim cum Dno. *autore* ſentio, indigena animalia quilibet ante ſatis cognita habeat, quam extranea inveſtigaret. Cui jam Taurus familiaris, non Urum dixerit Leonem; Paſſerem qui novit, non confundet cum Struthione, et quæ porro.

§. XV. TA-

§. XV.

TABVLA SYNOPTICA DIGITATORVM.

- **DIGITATORVM.**
  - **PILOSA** vel *quadantenus*; (five fint mere *coriacea*, f. *cataphracta*. Omnia: vivipara: ζωοτοκα).
    - FAM. I. Didactylon. §. XVI.
      - Camelus §. 16.
      - Silenus §. 16.
    - FAM. II. Tridactylon. §. XVII. conftanter in anterioribus.
      - Ignavus §. 17.
      - Tamandua §. 18.
    - FAM. III. Tetradactylon. §. XIX. conftanter in anterioribus.
      - Tatu (loricatus) §. 19.
      - Cavia §. 20. (hirfuta)
        - Lævis.
        - Dorfo aculeato.
    - FAM. IV. Pentadactylon. §. XXI. conftanter in anticis.
      - Lepus §. 21.
      - Sorex §. 22.
        - Sciurus §. 22. } cauda pilofa.
        - Glis §. 22. } cauda pilofa.
        - Mus §. 22. } cauda tereti.
        - Talpa §. 22. } cauda tereti.
        - Vefpertilio §. 22. } cauda tereti.
      - Muftela §. 23.
      - Acanthion §. 24. (Erinaceus. Hyftrix).
      - Canis §. 25.
      - Lupus §. 26.
      - Vulpes §. 27.
      - Coati §. 28.
      - Felis §. 29.
        - Catus §. 30.
        - Lynx §. 31.
        - Pardus §. 32.
        - Tigris §. 33.
        - Leo §. 34.
      - Urfus §. 35.
      - Gulo §. 36.
      - Satyri §. 37.
        - Simia §. 38.
        - Cebus §. 39.
    - Anomalopes (pendactylon). pedibus quibuscunque anferinis. §. XL.
      - Lutra §. 41.
      - Caftor §. 42.
      - Rofmarus §. 43.
      - Phoca §. 44.
      - Manati §. 45.
  - **DEPILATA** (five tecta five nuda, nequaquam pilofa; omnia ovipara five ωοτοκα; vid. tabulam fpecialem. §. XLVI)

§. XVI.

§. XVI.

ORDO II.

QVADRVPEDIA DIGITATA, PILOSA;

Omnia Ζωοτοκα, Vivipara.

FAM. I. DIDACTYLON.

I. CAMELVS. Cameel.

Subtiliter diſtinguit *Moyſes* Levit. XI. inter Sciſſionem Diviſionemque Ungulæ, quando mentionem facit animalium, quæ et findunt et dividunt, aliorumque, quæ quidem eas dividunt, ſed non findunt. Notandum enim cum *Majo:* findere (Schaſa) ungulam, et fiſſam habere ungulam Hebræis animal dici, quando plane ſciſſa et quaſi diſſecta eſt ungula, ut in Suibus cernimus; dividere autem et diviſam habere ungulam (paras), quando fiſſa quidem eſt, non tamen prorſus ex omni parte, verum infra adhæret, ut in Camelis; unde didactylus unguibusque inſtructus, non ungulatus (ſpaltet nicht die Klauen) hinc ad eſum prohibitus, etſi ruminet, et dentium ordine ſuperiore careat (33). Ex mente *Aldrovandi* de Biſulcis p. 892. nec ſolipes, quod ſunt ſciſſuræ, nec biſulcus, cum digiti anſerino more cohæreant. Habet itaque binos digitos unguiculatos pelle infra conjunctos, unguibusque tanquam tegmentis et digitorum extremis prominentibus; conferatur *Wottonus* fol. 82. a. Pes veſtigio eſt carnoſus, Urſi modo, qua de cauſa pedes in longiore itinere ſine calciatu faciſcunt; eſt enim animal in Oriente et in Indiis inter jumenta deſideratiſſimum. Mares in adverſum mingunt: genitale enim inter crura poſteriora caudam verſus ſpectat. Fœminæ in ventre habent mammas binas cum papillis quaternis. Colla Cameli longa, crura perplexa, gibbi in ſupero corporis trunco Cameli veri, quibus carent ſpurii.

CAMELVS.

(33) Conferatur ſupra §. I. nota (1) de pedibus ungulatis.

CAMELVS, Beſchet; Bactrianus fortiſſimus; binis tuberibus in dorſo, totidem in corporis parte ima; minor Arabico. Camelus tophis dorſi duobus, *Linn.*

CAMELVS. CAMELVS, Imel, Arabicus, altiſſimus, unico tubere ſupra et infra. Dromedarius Academicis Pariſienſibus et *Rajo* Syn.

CAMELVS minimus; Dromedarius; Æthiopibus Raguahil vel Ebamari, ad equitandum, unico tubere; animal velociſſimum, conficitque uno die amplius, quam centum paſſuum millia. Δρομος enim Græcis denotat curſus velocitatem. Communiter ſolet altiſſimus et tuberibus duobus vocitari Dromedarius (*). Camelus topho dorſi unico. *Linn.*

(*) Dromedari, eine Art Camehle, ſo viel ſchneller laufen; *della Valle.*

CAMELVS ſpurius, Peruanus, GLAMA dictus; ελαφοκαμελος *Matthioli* Epiſt. 5. *Raj.* Syn. Camelus dorſo lævi, pectore gibboſo. *Linn.* Pro ovis ſpecie perperam habitus a *Fabro* aliisque autoribus. Longus 6 pedes, altus 4'; capite, collo, ore, ſuperiori præſertim ſciſſura ac genitali Camelum refert; anterioribus dentibus in ſuperiore mandibula caret; ungues habens acuminatos, qui circa pedis ambitum in cutem craſſam abeunt, prout eſt planta Cameli, onus communiter 150 imo et 250 librarum ferre non recuſat; vid. plur. *Jo. Fabrum;* et Epiſtolam *Matthioli* a *Marcgravio* traductam poſt *Piſonem* p. 58.

CAMELVS laniger, Peruanus, PACOS, vulgo Ovis Peruviana; oneribus portandis minus idonea, ſed lanæ et carnis gratia præcipue alitur. Sunt itaque Peruani Camelo congeneres ſi recte deſcripti. Tuberibus carent. Camelus gibbis nullis; *Linn.* Mirabilem figuram vide apud *Marcgravium;* conf. ſupra nota (13).

SILENVS. II. SILENVS (34). Simia perſonata (35) verkleidete Affe, Ai Ceilonicus *Sebæ* I. p. 54. t. 34; cujus Catulus t. 33. num. 4. Bradypus manibus didactylis, cauda nulla. *Linn.*

(34) i. e. tardus et negotiis inutilis, unde Silenus ſenex ab Aſino vehi ſolitus.

(35) Prout Aſinus Cumanus olim creditus Leo.

Animal a *Seba* primum deſcriptum exhibitum. Tardigradus, vel Ignavus non eſt, licet agilis adeo non ſit, prout Simiæ vel aliæ beſtiæ, et licet, ſi verum, cantilenam animalis AI habeat; Ambos Tardigrados Ceilonicos vocat, matrem et catulum, hunc ſine pilis exhibet, qui rictu parvum canem et toto capite cynocephalum æmulatur; cauda omnino caret, et auriculæ breves ſunt ac rotundæ, capiti quam proxime adſtantes, prout ſunt aures Simiæ; unde Simiam perſonatam appellavi. Matrem ſic deſcribit: Capite et ore hæc ſpecies omnino diſcrepat. Americanis ſcil. Tardigradis, omnino alia eſt quam præcedentis, tardigradi, forma. Nates poſticitus, femora pedesque prout in Urſis vel in Simiis; ſed pilis denſiſſimis,

ſiſſimis, lanam quaſi referentibus hiſpida ſunt, id quod et reliquum per corpus obtinet. Pedes antici non niſi binos gerunt incurvos et longos ungues, poſtici vero ternos. Dum arbores conſcendere tentant hæc animalia, longis ſuis nituntur pedibus, quia natura ita ſunt comparata, ut pro lubitu flecti et ad peragenda quævis neceſſaria torqueri queant, quod adeo non miramur. Clamorem habet, quem Ignavi edere ſolent. Fœmella ſaturate eſt gilvi coloris per corpus ſuperum, dilute vero cinerei ſubtus; auriculæ planæ capiti adpreſſæ, uti in Hominibus, et capitis crine obteguntur. Bina in pectore, inter anticos pedes gerit ubera, prout in catulo mare cernere licet, cauda nulla, dum Tardigradi curta obtuſaque gaudent cauda; conferatur Ignavus, qui ſequitur. Vapulavit aliquando optimus autor de nominibus propriis, ſic, Yzquiepatl ſeu vulpeculam mexicanam, Tamanduam dixit p. 66, quaſi aliam omnino ſpeciem, canis ſeptentrionalis fere æmulam; maxilla inferiore craſſa et rotunda, binis inſignibus dentibus armata; cum tamen de ſex diverſis ſpeciebus ſit profeſſus, quod omnes dentibus careant.

SILENVS.

§. XVII.

FAM. II. TRIDACTYLON.

I. IGNAVVS. Tardigradus. Ai; Unau *Jo. de Laes.* der Faule. Luiaardt *Belg.* Pezillo et Perico ligero, Priguica, Hiſp. et Luſit. BRADYPVS manibus tridactylis cauda brevi. *Linn.* (36) Pareſſeux. Faule.

IGNAVVS.

(36) Vid. *Cluſ.* Exot. Lib. 5. c. 16. et in Auct. *Thevenot* c. 52. *Marcgr.* L. VI. *Grew* Muſ. Reg. p. 11. Tardipes *Raji.* Syn. *Joſ. a Coſta* L. 4. c. 38. Ob tarditatem motus et pigritia dicitur, repende enim paſſus 50 diem ſolidum requirit; in Cacuminibus arborum, in quibus frequentius degit, biduum integrum, et in deſcenſu tantundem.

Notæ characteriſticæ: Inceſſus tarditas ſumma; crurum anteriorum præ poſterioribus longitudo, et tres tantum in ſingulis pedibus digiti unguiculati.

IGNAVVS, Americanus, riſum fletu miſcens, *Sebæ* I. pag. 53. Tab. XXXIII. f. 2. Pilus ex griſeo quaſi variegatus; auriculas nullas habens, ſed tantum meatus auditorios; crura et pedes plumbea; unguibus incurvis.

IGNAVVS *Marcgravii*; magnitudine Vulpis noſtratis. Longitudo corporis pedalis, *Cluſio* 14 uncias, pedes valde anguſti, ut non mirum, quod non niſi cum difficultate progredi queat; unguibus deorſum incurvatis, ſuperius arcuatis, inferius carinatis. Caput parvum, ſubrotundum. Dentes haud magni, inſtar Agni; *Cluſio* lati (37).

IGNAVVS.

IGNAVVS Americanus, fomnicolofus; cinereus; crura cujus pedesque pilis breviffimis obfita, gracilia; unguibus humanis fimilibus; vulpeculæ magnitudine; *Muf.* olim noftri in phiala vitrea; dentibus agninis.

IGNAVVS orientalis; minimus. Oft-Indifcher Loyert, *Muf.* olim noftri; pilis rufis; *Vincent.* Cent. II. n. 71; unguibus fimiæformibus (38).

(37) *Car. Linn.* quidem edentulum dixit; Sunt vero omnes dentati; vid. Prodr. de quadrupp. p. 12. nota t). Correxit primus ita: dentes inciforii intermedii nulli Syft. N. Ed. 6.

(38) Male *Gefnerum* Ignavo nomen Arctopitheci indidiffe queritur *Marcgrav.* Lib. IV. c. 1. in fine; nihil enim commune habet cum Simiis. *Linnæus* hoc animal ad Antropomorpha numeravit.

§. XVIII.

TAMANDVA.

II. TAMANDVA. Tamandua-Guacu-Tamandua-J, *Margravii.* Urfus formicarius, Candani. Ant-Bear, *Raj.* Myrmecophaga, i. e. venator formicarum; Mieren-Eeter, batav. Ameifen-Freffer; Ameifen-Schlucker. Mange-fourmis Renard Ameriquen; *du des Marchais* III. p. 307. Erd-Schwein, *Kolbe* p. 165. Fourmiller.

Corpore fatis longo, capite prolixo, roftro fenfim attenuato, lingua tereti, longa, emiffili, formicis capiendis aptiffima in acumen definente, cujus extremum in exiguum globulum abit; dicitur in ore gerere duplicatam, *Marggr.* et des *Marchais*, qui bona fide *Margravium* fecutus eft, nos non temere judicamus, linguam ejus ita fe habere, prout natura conftruxit linguam avis PICI, ut commode recondi et emitti poffit; cauda longa hirta quidem, minime autem tam ampla, ut Vulpis caudam fuperet, il n'ya point de renard au monde, qui ait une queüe auffi ample, que la leur; *des Marchais.* Animal plane edentulum, tardum, ut ab homine capi poffit, prout Silenus, Ignavus, Diabolus Tajovanicus, Armadillo, Hyftrix &c., pofteriorum pedum planta fimilitudinem habens cum plantis urfinis; folummodo in Indiis occidentalibus ftabulat, admodum inibi vulgare; linguam, quando formicis vult vefci, exferit, et formicarum tumulo tam diu imponit, donec plena fit formicis, quas deglutit; pilis vel canis vel nigricantibus vel ex albo flavefcentibus; habuimus Tamanduam pilis canis; In anterioribus pedibus digitis tribus, non quatuor nec quinque, inftructum, in pofterioribus omnes Tamanduæ quinque habent digitos; unica fpecie hic no. 3, quod fingulare anomalon audit inter quadrupedia omnia, qua pedes anticos Monodactyla; ut Taman-

manduam recte dixeris: quadrupes digitis anteriorum pedum paucioribus.

TAMANDVA.

1. Tamandva - gvacv, i. e. Myrmecophaga; omnium maxima. Animal, ſecundum *Marcgravium* magnitudine Canis Lanionum, qui magnitudine inter ſe multum differunt, cujus pedes anteriores in quatuor digitos diviſi, quod omnino fallit, medii duo maximi, unguibus longis, poſteriores quinque digitis inſtructi quod veriſſimum. Sed conſule *Sebam* p. 66. et inſpice in tabulam 40 ibique in figuram I. Pedes anteriores tridactyli ſunt, poſteriores pendactyli, uti in omnibus. Ulterior *autoris* deſcriptio hæc: „quod ſit longo corpore, altis latiſque ſcapulis, capite „admodum prolixo, roſtro ſenſim attenuato, patulis ampliſque naribus, „lingua longa, ad ſeſquiquadrantem ulnæ emiſſili; auriculæ longæ pendu„læ; oculi ſat grandes, craſſis palpebris defenſi; roſtrum longum, rugis „numeroſis -- raro pilo veſtitum; caput breve, planum, pili preſſuli te„gunt; reliquum corpus longis craſſiſque pilis quaſi ſetis porcinis hiſpi„dum, qui tamen proxime ad cutim tenuiores et lanuginoſi dilute ſpadi„cei coloris; venter pilos magis rufos gerit; Caudæ longæ et in acumen „deſinentis facies ſuperna dilute fuſca eſt. Fœmella octo papillis ventre „prominulis donata, ternis nimirum utrinque verſus pedes poſteriores, bi„niſque inter pedes anteriores -- Antici poſticique pedes a Num. 2. tabu„læ XXXVII. ita legendum pro: præcedentis tabulæ, haud differunt, niſi „quod majores ſint ([39]); omnes ſpecies dentibus carent„ ([40]). Rariſſimum hoc animal farctum et nitide diſpoſitum inter Theſauros rerum naturalium Dresdæ conditos cernitur, cujus accuratam delineationem, quam hic Tab. IV. exhibemus, gratioſiſſimo Miniſtri principis Comitis *de Brühl* permiſſu, pro ſuo in hiſtoriam naturalem ſtudio, humaniſſime nobis transmiſit Cl. *Eulenburgius*, Conſiliarius rei metallicæ et Theſauri illius Inſpector, amicus noſter certiſſimus. Altitudo animalis ulnam ferme ſuperat; collum, caput et proboſcis ulnæ et trium pollicum longitudinem emetiuntur, corpus vero ita ut cauda ſola conſiderata eandem ferme longitudinem ſervant. Proboſcis parum piloſa, in orificio, ex quo linguam longius emittit, excavata eſt. Oculi parvi nigri, auriculæ admodum breves ſubrotundæ inveniuntur. Collum, corpus et pedes, pilis ſeu potius ſetis copioſis et rigidioribus inſtruuntur, brevioribus et mollioribus his interpoſitis, omnes quidem ex nigro et cano variant, a collo vero ad ſcapulas utrinque longa ſeries nigrorum pilorum, ex lato in anguſtum verſus dorſi poſteriorem partem extenditur. Cauda inſtar equinæ maxime hirta, ſetis rigidioribus nigris obſita eſt. Pedes anteriores tetradactyli,

poſte-

TAMANDVA.

posteriores pentadactyli, unguibus in pedibus anterioribus longioribus et crassioribus magis inflexis, quam in posterioribus armati conspiciuntur.

(39) Jam vero Tamandua no. 2. t. 37. quæ hic in ordine secunda, tribus digitis anterioribus, et quinque posterioribus gaudet.

(40) Nihilominus optimus autor p. 66. no. 2. animal Ysquiepatl, seu vulpeculam, dixit Tamanduam Mexicanam, *Hernandesii* Myrmecophagarum aliam omnino speciem, capite ovillo, inferiore mandibula binis insignibus dentibus, pedibusque omnibus pendactylis; animal et secundum *Anton. Recchi* nullo modo in tribum Myrmecophagarum trahendum, vid. supra SILENVM ad finem §phi XVI.

2. TAMANDVA-J *Brasil. Marcgr.* The lesser Ant-Bear *Raj.* Syn. Pedes, inquit, magnitudine Cercopitheci, ita fere se habent, ut in præcedente, Tamandua-guacu, sic ambiguos nos reddit autor, utrum pedes anteriores in quatuor, an vero in tres divisi? *Seba* p. 60. fidem nobis, ut scribit, facit, se ejus icona ad vivum exhibuisse tab. 37. no. 2: Est helvi coloris, molli pilo lanæ quasi æmulo vestitum; curto collo; latis armis; longo angustoque capite et rostro, e quo longa protenditur lingua. Pedes antici ursinorum æmuli, præter digitos communes (41) tres desuper alios, aliquando unum duntaxat, singuli gerunt, quorum quilibet incurvo ungue, medius tamen maximo armatur; his terram eruendo nidos formicarum quærunt et emungunt. Pedes postici hujusce speciei, uti in Ursis in quinque digitos fissi sunt. Mares insigni pene donati, testiculos intus sub cute reconditos gerunt.

(41) Autor hic in genere de omnibus speciebus loquitur, ex quibus tres huic attribuit digitos.

3. TAMANDVA, alba, altera seu Coati, *Sebæ* p. 60. t. 37. no. 3. Hæc aliam præ se fert faciem, quam priores; monodactylon; de qua supra. Autoris descriptio: „Caput multo brevius, auriculæ minores, oculi paulum grandiores, rostrique pars inferior non nihil prolixior. Lingua priori non absimilis, longa, angusta, capiendis et ingerendis formicis apta. Armi quoque lati sunt -- Antici pedes crassum protendunt digitum, lato curvoque ungue armatum. Postica crura pedesque ursinorum æmula. Pilus albicans, quasi laneus, longior fere quam præcedentis est; sicque et crispata cauda. Hæcce rarissimas inter species censetur; Myrmecophaga cinerea *Thesauri Bareythani.* TAMANDVAM americanam minorem, cum nido formicarum, vide *Seba* II. p. 48. t. 47. no. 2.

§. XIX.

§. XIX.

FAM. III. TETRADACTYLON.

I. *LORICATVM ET PILOSVM.*

TATV. Panzerthier. SQVAMATVS vel CATAPHRACTVS. TATV.

α. TATV MVSTELINVS: VIVERRA cataphracta. Diabolus Tajovanicus. β. PORCELLVS cataphractus. TATV porcinus. γ. TATV caninus.

Sunt animalia cataphracta, ita tamen, ut vel inter ſquamas, vel in inferiore corpore, mento, collo, ventre et cruribus appareat cutis prominentibus poris, quaſi ſagrinatis, et rarioribus pilis; omnia tetradactyla in quatuor pedibus; TATV CANINO Pentadactylo ſive TATV CYNOCEPHALO excepto; unico anomalo.

TATV (42) muſtelinus. Viverra, Tamandua cataphracta; quod inprimis formicis veſcitur, lingua tereti longa Tamanduæ ſimili; Edentulus. Diabolus Tajovanicus. Armadillus ſquamatus, major, ſeu Diabolus Tajovanicus Siamenſium ex inſula Formoſa; *Sebæ* p. 87. t. 53. num. 5. Caput longum tenui ore, longe exſerta lingua, illi ſimili, qua genus gaudet Myrmecophagorum; oculis lucidis; auriculis minutis planis; complicare ſe novit, ut nihil ejus in conſpectum veniat; præter ſquamas exteriores duriſſimas, quæ ipſum ab omnibus injuriis ferarum liberum reddunt.

TATV muſtellinus; Armodillus ſquamatus, major, Ceylanicus ſeu Diabolus Tajovanicus dictus, *Sebæ* p. 88. t. 54. num. 1. Singulas inter ſquamas, pulchro ordine digeſtas, aliquot eminent pili longi, ſetacei per totam corporis ſupinam faciem, capite et cauda exceptis. Caput in anguſtum convergit et tenue os, cui longa inhæret lingua, qualis Myrmecophagorum; hujus antici et poſtici pedes curti, craſſi, tuberoſi in quatuor finduntur digitos, quorum duo (43) in medio ſiti longiores.

(42) Hallucinati ſunt nonnulli autores juxta numerum digitorum, inter quos *Oviedus* primum deſcripſit Armodillum. *Marcgravius* p. 231 de Tatu ſuo primo: „pedes „quinque digitis omnes præditi, quod non niſi in Tatu canino, ſive Tatucapera lo„cum habet; et de Tatuere„ quod anteriores pedes habeant quatuor digitos, poſteriores quinque; *Cluſius* exot. p. 110 de tertio genere ſcribit, et quidem ex pictura, quam a *Iacobo Plateau* acceperat: „poſteriores pedes ternis digitis et calcari (= 4) „præditas fuiſſe pictura fidem faciebat, anteriores vero duntaxat binis et calcari „(= 3), niſi a pictore fuerint prætermiſſi.„ *Rajus* de Tatu muſtelino, ſive Diabolo Tajovanico, quod ſinguli pedes in quinque digitos diviſi, quod rurſus apertum involvit errorem. Qui animalia ipſe non vidit tuto ſequatur *Sebam* propter egregios, quos communicavit iconiſmos, etiamſi aliquando lapſus calami in textu paſſus ſit. Hic p. 45 ſcribit: illum tab. XXIX. exhibuit, pedibus eorumque digitis non differre ab alio, quem Tab. XXXVIII, ſic lege loco XLII, expoſuit; jam vero de hoc: „pes quilibet gerit tres digitos prominentes, longis acutiſque unguibus armatos, „unum-

TATV.

„unumque a postica parte extantem, cui tanquam calcaneo innituntur, ergo = 4 „digitis; qui 4 digiti omnes etiam in oculos cadunt;„ Tatu autem tab. 29 sic delineatus, ut posticus in anterioribus pedibus videri nequeat, in posteriorum vero uno pede, qui prostat, apparent quatuor. Idem p. 47 Africanum marem et fœminam alterius Tatu, qui est Tatu Caninus s. Tatu apara vel Armodillo Nothus, tab. 30 describit, et quinque digitos in singulis pedibus oculis subjicit, animal hujus generis Anomalon; pag. 87 Tatu juvenem habet et tab. 53 pinxit quatuor digitis.

(43) Error in textu p. 89, ubi quatuor pro quinque et duo pro tres in linea tertia legi debent.

Tatv porcinvs. Tatu simpliciter. Porcellus cataphractus. Armadillo communiter; Schildverkel. Verken. Cuniculus cucurbitalis, quod corpus ita contrahit, ut globosus fiat; χελονισκος, χελωνικινος, testudinatus Porcellio, vel testudinatus Echinus; Exoticum animal *F. Col.* A. et T. O. p. XV. vid. *Labat.* Amer. II. p. 387. *Rochet* p. 139; *des Marchais* III. p. 302. Aytochtly; Dasypus cucurbitinus, Tatou vel Armadillo *Hernand.* H. Mex. p. 314. Tatou, seu Armodillo Americanus *Sebæ* p. 45. t. 29. num. 1. Caput longum est, vulgaris Porci æmulum; similiterque se habet os, proboscis et auriculæ longiusculæ; squamæ cinereo-flavæ; ex quibus conflata sunt scuta; anterius et posterius corpus binis munitur scutis, aliisque decem angustioribus intermediis, quæ articulorum ad instar supra se invicem arctari laxarique possunt. Conjungit ista interius crassa cutis, unde glisceunt supra se mutuo, et sic dorsalia scuta media exorbitare non patiuntur; collum, maxilla inferior, venter et femora, raris aspera capillis, retracta magnis sub scutis reconduntur. Cauda ossea, squamata et annulata; quæ vel in convoluto animali prominet. Armadilli terram fodiunt, sub qua etiam latitant, imo et aquosa loca frequentant. Pedibus incedit brevibus; Hujus juvenem vid. Tab. LIII. num. 6.

Tatv porcinvs, seu Armadillo Orientalis, lorica ossea toto corpore tectus, *Sebæ* p. 62. t. 38. num. 2. Omnium pulcherrimus. Frontem omnem unum constituit scutum, plurimis interstinctum divisionibus, quæ squamas elevatas fere referunt; per totum corpus squamæ rosas referunt in anteriore et posteriore parte; quibus et oculi circumvallantur magnitudine et venustate eximii, ad auriculas usque, quæ nudæ sunt. Os in acutum convergens rostrum protendit, Porcini instar, eminentius, et dentibus, prout antecedens, acutis scatet; cauda supra et infra paulum applanata, uno tantum articulo constat, extuberantibus ossiculis rosam referentibus incisa quasi et cælata. Ventrem subtus crassa pellis, crassis rarisque pilis obsita investit. Pes quilibet tres gerit digitos prominentes, longis acutisque unguibus munitos, unumque a postica parte extantem, cui tanquam calcaneo

caneo innituntur. Animal rarum admodum, et haud vulgare. Ejusmodi convolutum quasi in globum vid. tab. eadem XXXVIII. num. 3. TATV.

TATV CANINVS, capite pedibusque anomalis; Tatu-apara. Armadillo Nothus; pedibus altis; cynocephalus; digitis quinque singulorum pedum, quorum medii tres maximi. Caput crassum, et obtusum in rostro, caninum. Collum curtum laxa vestitur et crassa cute, per plures rugas complicata. Crura alta, uti Canum, cum pedibus similiter rugosa pellis, crassis munita squamis tegit. Tatou seu Armadillo Africanus, Mas *Sebæ* p. 47. t. 29. num. 3. cauda calva, crassoque corio tecta. Fœmina p. 48. t. ead. num. 4. a mare discrepat, quod tria ejus insignia superni corporis scuta haud adeo eleganter picta sunt, quam quidem in mare, et quod cauda fœminæ ad extremum usque scuto squamato tegitur, quum ob corporis latitudinem cauda sub scutis nequeat recondi, prout in maribus.

§. XX.

II. *HIRSVTVM.*

CAVIA. **Afterhase. Aftercanin.** Nomen est commune omnibus sylvestribus, quæ Lusitani vocant Ratos do Matto; pilis, inprimis voce, Porcelli; digitis anteriorum pedum quaternis. Communiter Porcelli, et Cuniculi Americani, quod in cuniculis vel arboribus cavis habitant. CAVIA.

1. *Lævis.*

CAVIA COBAYA Brasil. quibusdam Mus Pharaonis. Tatu pilosus, Porcellus, Mus Indicus. Porcellus pilis et voce. Cuniculus Americanus et Guineensis. The Guiny Pig; *Raj.* Syn. Auribus brevissimis; corpore brevi, pleno; auriculæ humiles, tenues, pellucidæ, patulæ, subrotundæ, recens natis haud multo minores, quam adultis (44); barba et rostro leporinis; colore diversus; caro porcinam sapit, et ad mensam pelle non nudatur, sed aqua fervente depilatur; dentes ut in muribus; caudæ vestigium nullum. Anteriores pedes quaternis donantur digitis, posteriores ternis; non habent, ut volunt *Gesn.* et *Aldrov.* digitos senos ante, nec quinos pone. In Europam e Novo Orbe invecti; nunc ubique sunt frequentes, animalcula fœcundissima; Germanis: **Meer-Schweinchen,** forte quod transmarini, et voce Porcelli utuntur. Pluribus vide *Entium* apud *Charletonum* Exercit. p. 103 seq. et *Raj.* Syn.

(44) Non est ultima nota characteristica Lepusculorum sive vulgari nomine Cuniculorum, quæ ab auribus prælongis peti solet, prout jure inter se distinguuntur Equus et Asinus; unde est, quod Caveæ cum Cuniculis vel Leporibus elumbibus non confundendæ.

CAVIA.

Cavia, agvti vel acvti, Brasil. Grunnit, ut Porcellus; pili sunt crassi ut in Cobaya, splendentes, ex ruffo et brunno mixti, cum pauxillo nigro, in ventre magis flavescentes. Vulgo: Mus sylvestris Americanus Cuniculi magnitudine, Porcelli pilis et voce, *Raji*. Cauda brevissima, glabra; crura anteriora breviora. Caput et barba Cuniculi; rostrum acutius; digitis anteriorum pedum 4, posteriorum 6. Irascens dorsi extremi pilos in altum surrigit, et cruribus posterioribus terram pulsat.

Cavia, paca, *Marcgr.* Mus Brasiliensis magnus, Porcelli pilis et voce, *Raji*. Corpore pingui et crasso. In pedibus digitis quatuor; pilis brevibus, ad tactum duris, umbræ coloris; in lateribus maculas habens cinereas longitudinales; in ventre albicans; decem circiter digitos longus; capite crasso, auribus glabris et paulum acutis; cauda brevissima; vehementer mordens; Caniculis capitur.

Cavia, aperea. Cuniculus Brasiliensis Aperea dictus; *Marcgr. Raj.* Syn. p. 206. Auriculas habens breves, subrotundas; pilorum color Leporinus, in ventre albicans; caret cauda. Crura priora tres circiter digitos longa, in quatuor digitos exeuntia, posteriora paulo longiora, tribus digitis, medio longissimo.

Cavia svrinamensis. Cuniculus Americanus, *Sebæ* I. p. 67. t. 4. F. 2; auribus brevibus; capite obtuso, longoque collo; pilo ruffo, rigido et pungenti uti setæ, præcipue per dorsum; cauda unciam fere longa; pedes omnes in quatuor digitos fissi; incurvis acutisque unguibus; elumbis; caro alba, sicca, ingrati saporis.

Cavia bahamensis. Cuniculus Bahamensis, *Catesb.* 2. p. 79. Cauda longa. Cet animal est un peu plus petit, que le Lapin de Garenne ordinaire; il est brun, sans aucun melange de gris - - Leur chair a plus le goût du Cochon que celui du Lapin; vid. figuram. In errore versatus optimus autor, quod suspicatus sit Murem esse Alpinum, sive Marmotam, *Raji* Syn. Quadr. p. 221, de quo infra suo loco. Confer. *Append. Catesb.* p. 28. Ibid. *Marmota Americana.*

Cavia iavensis. Lepus Iavensis *Catesbeji* in Append. p. 18. Il étoit de la grosseur d'un Lievre d'une taille ordinaire, couvert d'un poil brun et roussâtre; la tête petite à proportion du corps; les yeux grands et avancez, les oreilles comme celles d'un Rat; à cela près, la tête participoit à la ressemblance d'un Daim et du Liévre; le rable et les cuisses

d' une

d'une grosſeur remarquable; les jambes etoient longues; les piez de devant avoient chacun quatre doigts, le plus externe étant fort court; les pieds de derriere n'avoient chacun que trois doigts; pour la queüe, elle étoit tres-courte. L' animal eſt originaire de Java et de Sumatra. CAVIA.

2. *Dorſo aculeato.*

CAVIA Hudſonis. The Porcupine from Hudſon's Bay. Animal ab *Edwardo* primo deſcriptum: The Head is line a Rabit's, Capite Cuniculo ſimilis; naſo piloſo; primores dentes æmulantur dentes Caſtoris vel potius Leporis, ad ſcindenda gramina, plantas et radices, for gnawing or biting of Graſſ; auribus parvis; pedibus brevibus; unguibus prælongis, acutis; digitis anticis quaternis; poſticorum pedum quinis; cauda ſatis longa; Inter pilos in ſuperiori parte capitis ſuper dorſo, et cauda crebris aculeis munitum animal, quorum longiſſimi 3' beneath the Hair on the upper Part of the Head, Body and Tail, it is thick ſet with very ſharp ſtiff Quills. Reliqua apud *autorem*; Ex freto *Hudſonis*.

§. XXI.

FAM. IV. PENTADACTYLON.

Hæc inter Ζωοτοκα Familia eſt a tribubus numeroſiſſima; prout inter AVES Familia quarta TETRADACTYLORVM digitis ſimplicibus, unico poſtico.

I. LEPVS. Haſe. Levipes. Λαγως, λαγωος. Δασιπȣς. The Hare. Haſe: Lepusculus; Cuniculus; a Rabit or Cony. Acceptum habeamus, quod LEPORES in ſtationem CAVIARVM ſuccedant, quorum differentias indigitavimus. In animo quippe eſt, ut a notioribus pendactylorum generibus ad minus nota et illuſtriora adſcendamus. Hæc animalia notiſſima longa non indigent deſcriptione; ſufficiat, quod pedes anteriores pentadactyli, poſteriores tetradactyli; aures pro ratione capitis brevis prælongæ; labium ſuperius in medio fiſſum, Haſen-Scharte; cauda brevis, oculi ciliis carentes; plantæ pedum hirtæ. De dentibus *Linn.* S. nat. ed. 6. LEPVS.

LEPVS vulgaris, cinereus; cujus venatio animum exhilarat. Lepus cauda abrupta; pupillis atris. *Linn.*

LEPVS albiſſimus; toto nitens in corpore candor; juxta Alpes, et apud Septentrionales. Stein-Sand-Haſen (45).

LEPVS. LEPVS niger, qualem habuit *Wormius* Muſ. p. 321. ex Boringholmo; totus niger exceptis pedum extremitatibus, quæ ad cæruleum tendebant, intermiſtis quibusdam pilis fuſcis, quibus ordinarie præditi ſunt vulgares lepores. Lepus niger in Theſauris Regiis Dresdenſibus.

LEPORES cornuti pro monſtroſis habentur; talia cornua quæ raro viſuntur ipſe habui; vid. Tab. III. et plures *Worm.* citat. *Balbinus* Miſc. hiſt. Bohem. non inſolentes in Norvagia Lepores cornuti. Vide Quadr. Hiſt. Prodr. not. (oo) et figg. Leporum cornutorum in tab. ibid. conf. *E. N. C.* Dec. II. A. VI. Obſ. 183. p. 368. ibique fig. Leporis cornigeri. Anno 1750. in relationibus Berolinenſibus von Staats = und gelehrten Sachen, No. CLV. d. 26. Dec. legi: Leporem dentibus mandibulæ inferioris primoribus albiſſimis ad latera prout in Apro longius exſertis; inter quos duo alii ex ſuperiori mandibula cornuum Capreæ ad inſtar recurvati in os. Illi ex ore ſoluti 3″ longi, hi 1″, in ambitu $\frac{1}{3}$″; Werthemiæ necatum. Rara hæc naturæ luxuries

LEPVSCVLVS; Cuniculus; terram fodiens; **Kaninchen.** Lepus cauda breviſſima; pupillis rubris *Linn.* partibus internis non minus quam externis Leporem referens; Cinereus, albus, niger, rutilus et ex albo variegatus. Lepores hiſpanici. Vulgares Lepores in ſylvis et campis totos dies immoti ſedent, internoctu pabulantur; Cuniculi in foveis plerumque ſtabulantur.

(45) In Pruſſia et in Suecia æſtate cinerei, hyeme ſemper albi multi. Nonnullos et media æſtate in Pruſſia ad littora maris in Nehringa Curionum totos albos venatus ſum.

§. XXII.

SOREX. II. SOREX. ROSOR. **Nager.** Nomen a Sono petitur, quem aliquid rodendo edit, vel ſecundum *Iſidorum*, quia in modum Serræ aliquid primoribus dentibus præcidit; Alii a Σορον, putridum, derivant, quod, cum ſit brevis ævi, facile corrumpitur et interit. Quidquid ſit de Etymo, nobis pro genere venit SOREX, ſuos habens tribus: Cauda piloſa: SCIVRVS et GLIS; cauda tereti, pilis rariſſimis, glabra: MVS; omnes rodendo quatuor primoribus dentibus longiſſimis ſonum edunt. Omnes habent pedes pendactylos; neſcitur, quare Dn. *Linnæus* Sciurum vulgarem pollice in manibus privaverit, Syſt. nat. cum inter Errata non correxerit 4-5. In ſceleto $1\frac{1}{2}$‴ paris: adæquat; vid. Sciurum virgin. cinereum infra.

Cauda piloſa: I. SCIVRVS. **Eichhorn.** Σκιουρος, a σκια et ουρα, quod ſibi cauda umbram faciat; hujus nominis autor *Oppianus*; Latini retinuerunt vocabulum. Alii aliter nominant Pirolum, Spirioſum, Scurulum; caudam ſedens ſupra dorſum erigit; amnes tranaturus, cortice conſcenſo,

ſcenſo, cauda pro velo utitur (46). Ratione coloris inter ſe diſcrepant juxta regiones, in quibus naſcuntur. Infinita multitudo Sciurorum in Polonia, omnibusque ſylvis Septentrionalibus. Inſigni membro genitali mares Sciuri inſtructi. SCIVRVS.

(46) Rei veritate nititur, quod *Geſnerus* ex *Vincentio Beluacenſi* et *Olao* M. refert: Sciuros, quando aquam tranſire cupiunt, lignum leviſſimum aquæ imponere eique inſidentes, et cauda, non tamen ut vult, erecta, ſed continuo mota, velificantes neque flante vento, ſed tranquillo æquore transvehi, quod ſide dignus fidusque meus Emiſſarius ad Inſulas Gothlandiæ plus ſimplici vice obſervavit, et cum ſpoliis in littoribus ibidem collectis redux mirabundus mihi retulit. Diſſert. noſtra de Sciuro volante, *Tranſ. angl.* No. 427. p. 38.

SCIVRVS vulgaris, rubicundus; gemeines rothes Eichhorn. Habitat in arboribus frequens, æſtate ruber, hyeme incanus, Grauwerk dictus, *Linn.* Noſtrates tam in ſylvis quam in caveis vulgares et hyeme et æſtate rubri. Qui Grauwerke nobis audiunt, ſpecie et moribus diverſi. In Polonia utique vulgares cinerei, non mutantes pellem; haud rari quoque vulgares nigricantes; profunde fuſci; ex albo et ruffo varii, et aliter maculoſi. Clunibus inſidens prioribus pedibus cibum tenet orique admovet. Mus ponticus idem.

SCIVRVS niger. The black Squirrel; Ecureuil noir, *Catesb.* II. p. 73. vel totus niger, vel naſo, vel torque, vel extrema cauda albis.

SCIVRVS Virginianus cinereus major, *Raji* Syn. p. 215. The Gray Fox Squirrel, Le grand Ecureuil gris, *Catesb.* p. 74. auriculis brevioribus, cauda ampliſſima, digitis longiſſimis quinque in anticis, in poſticis pedibus quatuor.

SCIVRVS Striatus. The Ground Squirrel, Ecureuil de Terre, *Catesby* p. 75. Dimidio minor Sciuro vulgari Anglicano, diſtinctis digitis quinque in anterioribus pedibus, Carolinenſis et Virginianus: in dorſo linea lata nigra, ad latera utrinque linea lata flaveſcente, nigris lineis incluſa, an Sciurus Lyſteri apud *Rajum* Syn.?

SCIVRVS rariſſimus, ex nova Hiſpania, tæniis albis: Mas, *Sebæ* I. p. 76. t. 47. num. 2. Coloris obſcure murini; dorſum albicantes ſeptem percurrunt tæniæ, inde per caudam quoque longis diffuſiſque pilis conſpicuam extenſæ; harum albitudinem nigricantes pili interſiti variegant; os et inferna corporis facies cinerei eſt coloris. Auricularum ambitus glaber; cauda in quatuor fiſſa ramos terminatur, quod mirum. Fœmina ib. n. 3. cauda non ramoſa, longis hiſpida pilis; dorſum quinæ duntaxat tæniæ diſtinguunt.

SCIVRVS.

SCIVRVS Americanus *Sebæ* p. 78. t. 48. n. 5. Capitis facie ab aliis ſe diſtinguit, roſtro obtuſiore; rutilus; ad latera et in ventre albicans. Præſertim notari vult autor ſingularia illa membra genitalia, quibus minutum adeo animalculum a natura donatum eſt.

SCIVRVS Epilepticus; cinereus Pruſſicus; **Grauwerk**. Noſtratim; interdiu continuo dormit; in requie turbatus, in epilepſiam haud raro incidit; communiter audit Mus avellanus, **Haſelmaus**. Mus avellanarum alter. Sorex *Plin.* The dormouſe or Sleeper. *Raji* Syn.

SCIVRVS Getulus Caji apud *Geſnerum.* The Barbary Squirrel, *Raji* Syn. an SCIVRVS ſtriatus *Catesbeji*?

SCIVRVS petauriſta, volans. Sciurus volans mas *Sebæ* p. 67. t. 41. n. 3. Dorſum ex ruffo gilvi eſt coloris, cauda dilute ruffa, ſubtus vero pili omnino rubicantes hærent. Anticis pedibus pollicem deficere ſcribit autor; verum quinti digiti vices ſuſtinet articulatio oſſea cum inſtrumento volatorio connexa, ut infra patebit. *Alius:* The flying Squirrel, Sciurus volans *Catesbeji* p. 76. et 77. ibi: on a depuis peu decouvert en Pologne cette Eſpece d' Ecureuil —— mons. **Klein** -- en a envoyé une deſcription exacte avec la figure à la Societé Royale; on la trouve dans les memoires philoſophiques No. 427. p. 32. Dabo per extractum ejus deſcriptionem: „Illi, quos habui, habitarunt in Sylvis Capitanea- „tus Kriezovienſis, diſtrictus Mohilovienſis, in confiniis Ruſſiæ; vocan- „tur **Könige der Grauwerke**; Pellis molliſſima, pilis canis et ex nigro „cinereis eleganter picta. Ingentes et extantes habet oculos, nigros, „aſpectu pulcherrimos, aures parvas, dentes acutiſſimos quibus exquiſite „mordet – Caudam, extra ſaltum conſtitutus, grato aſpectu tergo appri- „mit, Petauriſtam vero agens, demittit, hinc inde agitans – quod ad ejus „inſtrumentum volatorium attinet: Cutis a lateribus inſtar veli ad pal- „mam fere expandi poteſt, quod ipſum velum poſteriorum pedum ge- „nubus adhæret, cum anterioribus vero articulationi oſſeæ, ibi, ubi pollex „eſſe ſolet, connectitur; ad extremitatem modo dictæ articulationis cutis „quaſi plumoſa. Ubi quietus conſidet, aut greſſus naturales facit, ar- „ticulatio hæc cum pedibus parallela diſtingui nequit; quam primum „vero ſaltum facit, movetur illa et cum anteriore pede angulum quaſi „rectum format, unde cutis expanditur, quamvis etiam validus panicu- „lus carnoſus integram cutem permeans ſaltum fortiter ſecundet. Hinc „colligo, animalculum hoc proprie non volare, ſed loca, quæ ſibi pro- „poſuit, magis diſſita, facilius, ac reliqua animalia ſui generis, ſaltu at-

„tinge-

„tingere, ſaltuſque majores perficere poſſe, quod velis ſuis mediantibus „diutius in aëre morari valet.„ Vide pluribus *Catesb.* p. 77. SCIVRVS.

SCIVRVS Virginianus, petauriſta; *Sebæ* p. 72. t. 44. n. 3. Supina facies ex ruffo, prona ex dilute cinereo flaveſcit. Pedibus pendactylis, omnibus digitis diſtinctis, ut manus hominum; a capite ad cervicem membrana protenditur ſub gutture concreta, quæ ad anticos uſque pedes, inde ad poſticos exporrecta, tandem ad anum uſque, prope caudæ exortum, decurrit, externa parte brevi crine lanuginoſa. Cauda ſatis longa, longis pilis congeſtis. Ex hac deſcriptione patebit differentia inter hunc et præcedentem Sciurum (47).

(47) Confer. *Lev. Vincent.* Deſcr. Animal. 1726. p. 8. Cent. pr. num. 92. *Grew.* Muſ. Reg. p. 20, quem autor pro Fele volante *Scaligeri* Exerc. 217. §. 9. habet; *Lawſon* Hiſt. Prov. Carol. et alios. Plures SCIVROS vide in *Cat. Quadr. Petrop.* p. 345 ſeq.

SCIVRVS ex cinere rubicundus, lateribus ſtriatis, auribus brevioribus, cauda tæniis longitudinalibus varia pilis inæqualibus, inſtar denticulorum patagiorum fimbriata. The Barbarian Squirrel; *Edw.* 198. I. *Rowland.* Hiſt. of Fourfceted. Beaſts. Lond. 1650.

2. GLIS. Siebenſchläfer. *Ariſtoteles* præcipuam Gliribus a natura ingenitam eſſe proprietatem tradit, ut hyeme in cavis arborum dormiendo vehementer pingueſcant; ita enim ſomno capiuntur, ut igne vix revocari poſſint. *Nonius* quoque et *Iſidorus* Glirem a pinguedine nuncupatum volunt, cum gliſcere, creſcere et pingueſcere ſignificet, ut Etyma *Oppiani*, *Auſonii* et plurium rerum naturalium Indagatorum taceamus. Sic et *Martialis* de Glire: GLIS.

Tota mihi dormitur hyems, et pinguior illo
Tempore ſum; quo me nil niſi ſomnus alit.

Et *Nat. Com.* de Venatione:

- - - Glires hyberno tempore ſomnus
Semper habet, capiunt longam per membra quietem,
Et quoniam dapibus pingueſcunt cætera lautis,
Hyberno tantum pingueſcunt tempore Glires.

Præcipui Scriptores duas Glirium differentias habent; alium, qui in cavis arboribus ſtabulatur, alium Gliribus cognatum, qui ſaxa rupesque incolit, magnamque anni partem dormiendo conſumit, quem Glirem Murem appellant. Et *Ioann. Hugo* in tractu indico Glires magnitudine Nefrendis eſſe ſcribit.

GLIS.

Glis vulgaris *Aldrov.* Cujus iconem p. 409 commendat. Æſtivo tempore prout Marmotæ congrediuntur, et autumno fœtus ſuos edunt. Apud Romanos in lautitiis habebantur, unde glirariorum conſtructio; a menſe Octobri ad Ianuarium valde pingues ſunt; in India domos ſubruunt et muros perfodiunt. Conſtans autorum opinio, aliquid venenati habere, et quidem in cauda. Reor, Sciurum Virginienſem, qui per integram hyemem dormitans, nonniſi admoto calefactorio quodam evigilaverat, Glirem fuiſſe; cujus mentionem feci *Tranſ. Angl.* No. 427. p. 34 (48).

(48) Mus avellanarum major *Raji.* Sorex *Plin. Geſn.* The greater Dormouſe or Sleeper. Huc pertinet Mus Noricus vel Citillus *Geſneri.*

Glis Norvagicus. Mus ex Norvegia, cinereo fuſcus, roſtro quaſi ſuillo, capite longiuſculo, brevibus latisque auriculis, promiſſo myſtace; dorſo lato et incurvo, abdomine pendulo; digitis longis; pilus ex dilute cinereo fuſcus. *Seba* II. p. 64. t. 63, n. 5.

Glis Cricetus, *Geſn.* Hamſter. Vorax et admodum pingueſcens. In cavernis habitat non aliter ac Cuniculus, ſed anguſtis, in quos multa frumenti grana congerit; major Muſtela domeſtica. Pili in dorſo Leporini, in ventre nigri, in lateribus rutili, utrinque maculis albis tribus. Cauda palmam longa ſimiliter Leporini coloris. Animal iracundum et mordax, adeo, ut ſi eum Eques incaute perſequatur, proſilire ſoleat, et os Equi appetere, et ſi prehenderit, mordicus tenere; dentes habens in ima ſupremaque parte oris binos, uti Mures. Pluribus *Fabricius* apud *Geſnerum.*

Glis Marmota, Italis. Murmelthier. Mus Alpinus *Plin.* Magnitudo ejus inter Leporem et Cuniculum vulgarem; Fele corpulentior; cruribus brevioribus; figura muris, colore ut plurimum ruffo et fuſco; oculis magnis; auriculis quaſi decurtatis. Primores dentes ſupra infraque binos habet, uti Sciurus, longos acutosque; caudam pilis rarioribus; dorſum præpingue. *Hildanus* pinguedinis copiam obſervatu dignam putavit. Naſcitur in Alpibus. Plura apud autores. De vitæ genere moribusque vide ejusdem hiſtoriam brevem poſt prodromum Hiſtoriæ Avium.

Glis Marmota, Americanus; The Monax or Marmotte of America *Edwardi* Nat. Hiſt. of Birds II. 104. *Catesbeji* Append. p. XXVIII. Species Muris Alpini, cauda longiore; roſtrum coloris ex dilute cæruleo cinerei; oculis nigris exſtantibus, pilis ad naſum ſetoſis, longioribus; caput et truncus ex fuſco caſtaneus; unguibus longis lunatis, acutis; præter pollicem more Sciurorum brevem, quatuor digitis in pedibus anterioribus;

bus; in posterioribus quinis: cauda mediæ longitudinis trunci, pilis nigro fuscis tecta. Marglandia Americæ Septentrionalis. Addit *Edwardus*: „Dr. *Mitchel* a Physician of Virginia, now in London, has informed me, „this animal has much the Action of a Squirrel, and, when wild, has a „more bushy Tail.„ GLIS.

GLIS Moschiferus; odore Moschi. Mus aquaticus, exoticus *Cluf. Worm.* The Muscovy or Musk Rat, *Raji.* Villis in tergo nigricantibus, in ventre ex albo cinerascentibus, capite parvo; rostri pars superior prominula, unciam longa, qua instar Talpæ terram evertere potest; oculis exiguis; cauda 8 uncias longa, plana, lata, rarissimis brevibusque pilis tecta. Digiti majores membranis connexi; ex Russia advena.

Cauda tereti. I. MVS. Maus. Græcis Μυς. Musculus *Plinio.* MVS. Mus domesticus minor; Maus, Mäuschen. Mus major, Rattus, Ρισκος, novo nomine græco, Ratze; υραξ, quoniam rostrum suillo simile habet, ab υς, sus. Mus agrestis, subterraneus, Campagnoli, *Italis;* quoniam pedibus terram fodiendo Cuniculos sibi comparant, κερκος, agrarius. Mus Aquatilis. Wasser-Ratze; cauda tereti, sive longa sive brevi pilis rarioribus.

MVS, Rattus; Mus cistrinarius; domesticus et aquatilis (49); vix distinguendus; ambo domos et granaria frequentantes; cauda tereti longa. Ratzen.

(49) Aquatilis major est, ruffoque colore, pedum digitis membranis intercedentibus quadantenus connexis, cauda breviore, dentibus primoribus longioribus: Pisciculos venatur.

MVS minor, Musculus vulgaris, domesticus, Maus, cauda tereti longa; Mäuse; vulgares agrarii caudis brevioribus plerumque; hi coloribus differunt. Omnes satis noti; ut longa descriptione non indigeant. Dantur et toti albi, quales ipse alui, resectis dentibus primoribus (50). Mus agrestis Virginianus albus apud *Sebam* p. 76. t. 47. n. 4 (51). Communis color, prout satis constat, cinereus, obscurus seu fuscus.

(50) Mus agrestis capite grandi, rostro brevi, obtuso; cauda brevissima, pilis crebrioribus non tamen densis vestita; crura perbrevia; varii coloris; - - Mus agrestis major macrourus, *Gesneri.*

(51) Glis seu Mus Americanus, agrestis, albus, avellanorum; tota alba et tenui longoque capite, rostroque veluti suillo donata. *Seba* p. 50. t. 31. num. 7.

MVS Orientalis. *Sebæ* II. p. 22. t. 21. n. 2. Vivum habuit autor. Colore ruffo, lineis albicantibus, margaritarum æmulis, per dorsum distincto.

MVS. Mvs Scalopes. Mus ſylveſtris Americanus, Mas, Scalopes dictus; *Seba* p. 48 t. 31. n. 1. Teſticulis inſignibus craſſisque ſub cute abdominis latitantibus; roſtro fere ſuillo; pilis ſaturate ſpadiceis; pedes et cauda longa pilis carent. Fœmina ibid. n. 2. Huic ſimilis Mvs Africanus Kajopolin dictus, ibid. n. 3.

Mvs Americanus; per dorſum ex ruffo flaveſcens; albicantibus auriculis; plus ſolito retrorſum collocatis; ventre infimo, pedibus anticis omnino albis, cauda albicante. *Seba* II. p. 30. t. 29. n. 2.

Mvs ſylveſtris Americanus, fœmina; catulos ſuos ſupra dorſum ferens; pollicibus latis unguibus donatis, reliqui digiti quatuor minutis acutisque gaudent. *Seba* p. 49. t. 31. n. 5. *S. Merian* Inſ. Surinam. Similis huic, dorſi colore rubro, helvo in ventre, nec non cauda brevi, craſſa diverſus et quod digiti omnes quinque in parvos acutosque ungues deſinant; *Seba* ibid. n. 6.

Mvs Americanus, major, agreſtis, capite grandi, pullus; *Seba* p. 50. t. 31. n. 8. per dorſum ex ruffo luteus; cauda pedibusque ſubtus ex flavo albeſcentibus; capite lato, tumente, albicante, inſignes et glabras arrigens auriculas; barba prolixa.

Mvs Araneus, roſtro productiore. Spitzmaus. The Shrew, or Shrew-Mouſe, *Raji* Syn. 239; mixtis coloribus fuſco et ruffo; ventre albicante; pedes poſteriores plane in poſtrema parte corporis hærent. Totus graviter olet; caudæ breviſſimis pilis obſitæ longitudo 2″, trunci 3″. Dentes bini anteriores oblongi acuti, aliis binis aut ternis denticulis enaſcentibus, exaſperantur ſerræ inſtar; Mus venenoſus.

Mvs Araneus Indiæ Orientalis; *Seba* II. p. 9. t. 8. n. 3. *Ardoyno* Mugali p. 433. Mus Araneus Santis audit.

Mvs Lemingus, Norvagicus, *Olai Magni; Wormii* Mus. p. 322. et ſeparato libello: Hiſtoria animalis, quod in Norvagia quandoque e nubibus decidit, et ſata ac gramina celerrime depaſcitur, Hafniæ 1653. vide Hamb. Beyträge 1741. X Stück, ibidemque relationem de hoc animali Dn. *Linnæi*, qui hunc Murem pariter ac reliquos Mures, licet ſemiplene, ruminare ſtatuit. In eo *Wormium* ſequitur, qui in hiſtoria Muris p. 14: „Invenimus in faucibus ramenta quædam palearum, fœculento humore obducta, ut vel hinc colligere liceat, inter ruminantia locum habere hoc animal.„ Sed quid mirum, quod ramenta palearum in faucibus inventa fuerint, quum autor p. 15 ſcribit: „Interiora viſcera rimari non licuit, quia

„quia exenterati et exſiccati fuerunt, procul dubio paleis farcti, hi Mures „omnes, quotquot ad me pervenerunt.„ Vid. *diſcurſum noſtrum* de Ruminantibus nota ****. Leming, Leminger, Lemmus, Lemmer. Longitudine circiter unciarum quinque, pilo ſubtili, variis coloribus tincto; caput acuminatum, ad os pili multi, rigidi myſtacis inſtar. Os parvum, ſuperiore labro ſciſſo, ex quo eminent dentes duo magni inciſorii, acuti, incurvi; crura breviſſima, pedes piloſi, quinque acutis et incurvis unguibus armati (52). Reliqua apud autores.

MVS.

(52) Corpus turgidulum, quaſi conicum, a poſterioribus conſideratum.

Mvs marſupialis; ſylveſtris, Braſileenſis. Philander, Opaſſum, Carigueja. Didelphis *Linn.* Beutel-Ratze. Aliis Vulpi-Glires hæc animalia audiunt. Tota facies et forma caudaque Ratti. Surinamæ Vulpis vices ſubit. Manicou *Feuillei* Obſ. ph. III. p. 206. Rictus quaſi Vulpinus. Pedes antici calvi et glabri, hominis manum referunt, ſecti in digitos quatuor unumque pollicem, brevibus et aliquantum acutis unguibus munitos. *Seba* p. 56. t. 36. n. 1 Mas, n. 2 Fœmina cum catulis ſaccum ventris intrantibus p. 57. Iunior cum ſacco aperto.

Mvs Tlaquatzin, ſeu Tai-Ibi Braſil. Caborro domato Luſit. i. e. Glis ſylveſtris. *Raj.* Syn. p. 185. Boſch-Ratte. Alius Speciei. Convenit quidem cum præcedenti, quoad pilos et colorem, qui tamen ei paulo ſaturatius ſpadiceus eſt. Ubera, ut in Ove, poſticos inter pedes repoſita, quatuor papillas emittunt; marſupio tamen pro recondendis catulis, quos quatuor ejicit, caret hæc ſpecies. *Seba* p. 57. t. 36. n. 4.

Mvs marſupialis. Philander Orientalis, major, cum catulis ſuis in ſacco ventris hærentibus, *Seba* p. 61. t. 38. n. 1. Fœmina Americanis Philandris, quam ſimillima, niſi quod pilis dorſalibus, aliquantum ſaturatius fuſcis veſtita et toto habitu procerior ſit illis.

Mvs marſupialis maximus, Orientalis, Fœmina. *Seba* p. 64. t. 39. Quando hæc, prout alia animalia, ſuos excluſere catulos, hos illico poſt partum cœcos adhuc et nudos ſuo immittunt marſupio, in commodum eorum ita comparato. Ut plurimum quini numero aut ſepteni uno partu catuli prodeunt; pro horum quolibet peculiaris papilla. Hic ſeptem pollet mamillis. Marſupium glabrum eſt et pilis expers. Cauda longa ſquamis rhomboideis tota tegitur. Quod reliquum eſt, autor refutavit *Franc. Valentinum* T. III. Animal. Amboin. p. 273, qui juxta generandi modum et membrum genitale fœmellæ in errore verſatus eſt.

TALPA.

2. TALPA. Maulwurf. Pedum anteriorum vola manum referens, ejusque digiti quinque non deorſum ſed ad latera ſpectant ad commodius fodiendum; Cauda brevis, teres, criſpula. Ungues habet robuſtos; pilum molliſſimum, brevem et denſum, roſtrum ſuillum, dentes Muris aranei dentibus fere ſimiles. Crura breviſſima; oculos vix conſpicuos, ſemine milii minores; auriculas nullas; humum fodiendo mira celeritate ſibi viam facit. In omnium ore et oculis eſt TALPA Vulgaris; diſſectam exhibuit *Schelhammerus* Ephem. Germ. An. II. Obſ. 130. A Mole, or Woldwarp or Want. Maulwurf, σπαλαξ. *Gallis* Taupe.

TALPA noſtras, nigra communiter. Nonnunquam albi coloris, cujus meminit *Rajus* Syn. apud *Wagnerum*, et alterius a *Petiverio* ſibi miſſi; nec apud nos alba rariſſima eſt. Talpa alba noſtras *Sebæ* p. 51. t. 32. n. 1. nigra Virginiana n. 3. Omnes pentadactyli. Talpa caudata, *Linn.*

TALPA rubra Americana *Sebæ* ib. n. 2. ex dilute cinereo rubri coloris; pedibus anomalis; anteriores enim in tres digitos fiſſi, poſteriores in quatuor; ſi recte picti.

TALPA Sibiricus verſicolor, Aſpalax dictus *Sebæ* ib. n. 4. 5. pedibus ſimilibus prout Talpa rubra; quæ anomalia inter quadrupedia ſui generis rariſſima. Prona et ſupina Talpa pilis in dorſo ex aureo viridique colore lucentibus. *Cat. quadr. Petrop.* p. 349.

TALPA maculata, Ooſt-Friſia *Sebæ* p. 68. t. 41. n. 4. Longitudine aliquantum Talpas vulgares ſuperans, albis et nigris maculis variegata, griſeo pilo intermiſto; pentadactyla. Talpa ecaudata, *Linn.*

VESPERTILIO.

3. VESPERTILIO. Fledermaus. A ſupina parte magis piloſus; cauda, ſi adeſt, tereti, inſtrumento volatorio involuta. Caput aſpectu quibusdam caninum, murinum aliis; auriculis interdum binis, quaternis interdum, quinta aliquando ſuper naſo per ſimulacrum luxuriante. Alæ ſunt pellitæ; in ſupremis alis rudimenta brachiorum, in plurimis diſtincta brachia digitis quinis alas permeantibus, ab exortu unco præditis. Pedes poſteriores in quinos digitos diſſecti, et unguibus acutis inſtructi, palmam in medio efformantes. Penis maris ſat magnus; mamillas habet fœmina et quidem pectorales, lacte nutrientes catulos. Culicibus, Muſcis et Araneis delectantur Veſpertiliones, ſed et lardum, candelas et alia pinguia arrodunt. Noctu volitant. Ex præmiſſis, ipſe judices, candide *Lector*, an Veſpertilio avis ſit an quadrupes. Solus volucrum, ut ait *Plinius*, animal tantum parit,

et

VESPERTILIO.

et fœtus lacte uberibus admotos nutrit. A quam plurimis autoribus accenſentur avibus; ratio potiſſima, quod volitent. Non omnina volatilia ſunt aves; piſces vel Lacertos volantes, vel inſecta volatilia non dixeris aves. Rectius *Platoni* avis non avis eſt; et *Victorio* non abſone avis Sorex, i. e. Sorex volans audit; nec merito *Macrobius* L. 7. Saturn. c. 16. reprehenditur, quod quatuor pedibus ingredi et inter quadrupedes referendum velit Veſpertilionem. Recte *Linnæus*: „Manus pendactylæ „palmato-alatæ maximæ et palmæ pendactylæ fiſſæ, parvæ Faun. Suec.„. Græcis: Νυκτερὶς; Germ. Fleder-Maus; Fleder-Ratze; Speck-Maus.

VESPERTILIO major et minor, vulgares. *Jonſt.* de avib. Tab. 20. Veſpertilio caudatus, naſo oreque ſimplici *Linn.* The Bat or Flittermouſe, *Raj.* Mus alas motitans; male avibus a nonnullis accenſetur; ob alas et volatum *id.* p. 243. De numero dentium non conveniunt autores. Non plures una vice quam geminos parit fœtus, eosdemque amplexus ſecum fert. Vulgaris auriculis duplicibus, *Albin.* III. 95. num. 101. The double Earet Bat.

VESPERTILIO Americanus; capite globoſo; ore leporino; pedibus poſticis, quod notatu dignum, oſſibus nimirum tibiæ et fibulæ, ab articulo femoris ad talum uſque perfecte a ſe mutuo diſtinctis, abſque corpore intermedio, ſic, ut quodlibet horum oſſium peculiari ſuo tegumento piloſo, inveſtiatur. *Seba* p. 90. t. 45. n. 1.

VESPERTILIO Americanus vulgaris, longioribus auriculis, et e naſo erecta criſtula. *Seba* ibid. n. 2. Veſpertilio, roſtro appendice auriculæ forma donato. An Andira Guacu *Piſonis*? *Sloane* It. Jam. II. p. 330.

VESPERTILIO pullus Surinamenſis. *Sebæ* p. 90. t. 45. n. 3.

VESPERTILIO Rattus, Ternatanus. *Seba* p. 90. t. 46. n. 1. Duplicatæ auriculæ, prægrandes, naſuſque pariter geminus extuberans foliaceum quid referens, paradoxam admodum reddunt faciem. Frons dilute ruffa; ſubruffuli vero pili ſunt totum corpus veſtientes. Alarum ſuperficies ventrem ſpectans, glabra et nuda eſt, averſa vero nonnullis pilis hiſpida; Mas. Fœmina p. 91. n. 2. Ternatana; Mas arboris ramo inſidens *ib.* n. 3. auriculis ſimplicibus; ore quaſi fimbriato.

VESPERTILIO Cynocephalus, Ternatanus, fœmina. Pedibus longiſſimis, præcipue anticis, quorum protracti in longum digiti late expanſis alis inſerviunt; quintus digitus pollicem referens, acuto incurvoque ungue præditus, ab alis liber et ſemotus. Cauda caret. Ubera inſignia. *Seba* p. 91. t. 57. n. 1. Veſpertilio cauda nulla, *Linn.*

VESPERTILIO.

VESPERTILIO Cynocephalus, maximus, auritus, ex nova Hiſpania; fœmina. *Seba* p. 92. t. 58. n. 1. Rariſſimus. Os amplum, prægrandibus dentibus munitum; cornu ſimile quid extremo naſo impoſitum. Reliqua apud autorem.

VESPERTILIO facie canina alis expanſis 3′ 9″ angl. ex Madagaſcar; dentibus horrendis; roſtro, dimidio capite auribusque nigris; cetera fuſcus. The great Bat, from Madagaſcar *Edw.* 180.

§. XXIII.

MVSTELA.

III. MVSTELA. Wieſel. Γαλεη, γαλη pro Fele et pro Muſtela promiſcue ſumitur. Wieſel genericum nomen Germanis: Etymum Muſtelæ mittimus, quod de eo diverſa autorum ſententia; Conſuetum ſervamus nomen. Corporis figura animal gracile, longum, pedibus brevibus, cum facultate in foramina et anguſtos cuniculos ſeſe inſinuandi et irrependi; Capite quoque pro corporis ratione parvo, ſublongo; roſtro producto; plus minus longo vel brevi. Pedibus pendactylis; *Plinius* duas ſpecies conſtituit, alteram in domorum tectis erraticam, alteram in agris et nemoribus verſantem; alii vulgarem vel urbanam, et ruſticam ac ſylvaticam dixerunt; illam muribus et gallinaceis fatalem; hanc pariter carnivoram arbores frequentantem et in aggeribus domicilium habentem. *Wottonus* Muſtelas et Felem uno capite complectitur.

MVSTELA vulgaris; Donnula *Santis Ardoyni de Ven.* p. 430. **Haus- Speicher-Wieſel.** Dorſo et lateribus rutilis. The Weaſell or Weeſel; gutture et ventre albo; myſtace ſetoſa. *Raji* Syn. brevibus auriculis et latis, ſubrotundis, ima parte duplicatura geminatis; Alia vulgaris: tota alba, in Pruſſia, ſic recte *G. Agricola* inter vulgares, aliquando totam candidam numerat, ſed rarius. Smolandis Wesla, *Linn.* notandum: apud nos non eſt caudæ apice nigro, Muſtela alba ſylveſtris. Mores hujus animalis, ex literis Patruelis *Georg. Clem. Klein*, Seewaldia 1724: „Mitto „Muſtelam recenter natam, cujus Genitores per biennium ædes meas, hor„reumque a muribus purgarunt. Mater anno ſuperiori in ſylva, dimidi„um lapidem a domo mea ſita, jam vero in horreo ſub acervo ſtraminis „ſuos enixa eſt pullos; fuit autem ſemper gallinis funeſta, et nuperrime „in tugurio gallinarum 16 pullos elevatos necavit, novemque ſecum ex„portavit. Cuilibet ſimplex infligit vulnus in capite, hinc raro unus „vel alter ad ſummum mane vivus reperitur. Expoſitis vivis et fibulan„tibus catulis facile genitores ex horreo evocare et ſclopo necare po-

„tuiſſem,

„tuissem, sed destiti a proposito, quoniam mures persequendo omnes „feles ululasque superant, gliscentes in omnes latebras murium, quos mi„ra facilitate extrahunt, ipsos Rattos pari fortitudine necantes. Passeres „frustra nidulantur, ovaque excludunt in locis, quibus Mustelæ sunt fa„miliares. Halitum Mustelarum venenosum, hominibusque et brutis fa„talem esse, fabulam sapit; Nidus nec non catuli extra nidum positi pu„tridum odorem ceparum spirant. Errat *Plinius*, quod quotidie nidum „mutare Mustelas perhibeat.„ Cranium dentesque Mustelæ vid. apud *Aldrov.* p. 311. (53).

MVSTELA.

Mus avidus mintrat, velox mustelaque dintrit.

(53) Confer idem de victu Mustelarum p. 313.

MVSTELA Armellina; Mustela alba; extrema cauda nigra. Hermelin, Mustela candida in extrema cauda nigricans; *Aldrov.* p. 311. Ermineum animal candidum figuræ Mustelarum et in extremitate caudæ nigerrimum, *Alberti.* Ermineum recentiorum. The Ermine or Stoat *Raji.* Septentrionalium regionum; Ex Russia inprimis advenæ; *Olaus M.* Lanzeruccam, Scandanaviæ sylvam, cujus longitudo ad octuaginta milliaria, Mustelis albis redundare scripsit. Mustela Regalis; pallii Magnatum; Mustela candida s. animal Ermineum recentiorum, *Raji.* Ejus longe præstantior pellis, præ pelle albæ vulgaris; unguibus albis.

MVSTELA Viverra dicta. Ικτις. Fret; Ferret; Fret, ubique. Furrunculus; qua in cuniculorum venatione utimur; auriculis magnis, patulis, brevibus tamen; rostro acuto; oculis rubicundis; ex subflavo albicans; anterioribus paulo major. Dimittenda in foramina vel latebras cuniculorum, labia ipsi consuuntur, ne animalcula dilaniet, quæ unguibus scalpendo exire cogit; capite depresso, prout omnes Mustelæ. Africæ dicitur incola, ad nos translata *Raji. Willughb.* Cicura et fœcunda, in Anglia et Hollandia, ubi Cuniculorum cultura. An, VIVERRA Indica ex gryseo rufescens, MVNGO Lusitanis; MVHGATHIA Zeylanensibus, *Mus. Leyd. Catal.?* an, VIVERRA Indica, Quil et Quirpele dicta *Garc. ab Horto; Raji.*

MVSTELA fœtida. Putorius. Iltis. Teufels Kind. The Polecat or Fitches. A summo rostro ad extremam caudam 22″, cauda 6½″. Pellis duplici pilorum ordine constat; alii breviores flavitie, alii longiores nigredine se distinguunt; ore toto albo, ultra angulos cingulum in principio et medio capitis fulvescens, guttur, pedes, cauda nigriores sunt; ungues in ima parte albi, in summa nigri; liquor folliculi, qualem omnes Mustelæ habent ad anum, pessime fœtet; Gallinas, Columbas omnesque aves domesticas et ova rapit.

MVSTELA. MVSTELA Martes. Marter. A Martin or Martlet. Pellis nobilior pelle putorii; in primis abietum martis, Baum-Marter; non nisi sylvas frequentans; Martes Saxorum non fagorum seu domesticus, Stein-Marter. Jener gehet zu Holz, dieser treibet bey Höfen herum. Hic magis fuscus, gutture albo perque rura vagatur. Ille, abietum, rarissime sylvas deserit, proprieque MARTES appellatur, pilo clariore tactuque molliore, gutture luteo; cujus pellis triplo vel quadruplo pluris vænit, et bonitate proxime accedit ad MVSTELAM ZIBELLINAM, quæ præstantissima est. Dentes habet candissimos inæquales, et asperos, inter quos canini in utraque mandibula eminent.

MVSTELA Zibellina. The Sable. Zobel. Sobel. Russica, Sibirica. Martes Scythica. Mus Sarmaticus, Mus Scythicus perperam. Paulo minor Marte. Pili hujus pretiosissimæ Mustelæ, etiamsi manibus fricentur, semper æquales remanent, quod non constat in ceteris mustelis; anterior pars capitis et auriculæ ex albido cinereæ; dentes albissimi, uti in Marte.

MVSTELA Americana fœtida. Putorius Americanus striatus, *Catesb.* II. p. 62. Rostro longiore, nec non cauda; niger, tæniis albis quinque a cervice in caudam usque decurrentibus. Conferatur *Fevillée* Observ. T. I. p. 272. de animali appellé Chinche, d'une odeur insupportable; avec deux bandes blanches, prenant leur origine sur la tete, passent au dessus des oreilles — .

MVSTELA Javanica, Koger Angan dicta. Viverræ species, cujus loco a venatoribus usurpatur ad obsidendum antra cuniculorum; caput tegunt pili obscure spadicei; ruffi qui dorsum, dilute vero flavi qui ventrem vestiunt, cauda in apicem acutum nigricantem desinente. *Seba* p. 78. t. 48. n. 4.

MVSTELA Ægyptiaca. Ichneumon i. e. investigator. Mus Pharaonis; Mus Ægypti; Damula, Donola, Mustela Ægypti peculiaris. Lutra Ægypti. *Pullonius* corporatura Felis longiorem constituit, eique pilos duplicis coloris, nempe albicantes et subflavos per intervalla et leucophæos, nec non duros instar pili lupini tribuit; rostrum nigrum et instar rictus Furonis in genere Mustelarum; auriculas breves, et rotundas, cruraque nigra. Cauda longa est et crassa, potissimum prope lumbos; testes, lingua et dentes Felis sunt. Valde mundum animal, exiguum et agile; Canem et Catum strangulans. Aves inprimis appetit, et præ ceteris gallinas et pullos. Depopulator Serpentium; quam ob rem ut Feles nostri educantur mures Pharaonis, et Alexandriam venales comportantur.

MVSTE-

MVSTELA Ceilonica. Ichneumon ſeu Vulpecula Ceilonica, *Seba* p. 66. t. 41. n. 1. Belgis Ceilonſch Kwasje; Alkaſis priſcis; Suillum aliis; quod omnia perveſtiget, terramque fodiat. Inferna roſtri pars multo quam ſuperna brevior, utrinque acutis dentibus armata. Caput Muſtelæ capiti ſimile. Collo longo, auriculis curtis, prægrandibus vividisque oculis; pilis luteis, ſature ruffis et griſeis. Pedes curti quinque craſſis præmuniuntur unguibus; indomabilis ejus feritas et immunditics. MVSTELA.

MVSTELAS Dauricas, cauda carentes vid. in *Catal. Quadr. Petropol.* p. 343.

MVSTELA nigra, cauda alba. Ibid. p. 344.

§. XXIV.

IV. ACANTHION. Stachel-Thier. Ita *Galenus* Echinum terreſtrem vocat L. I. de comp. med. ſec. loc. cap. 1, cum in eodem medicamento Echini etiam marini aſſumantur; et apud *Theophraſtum* ακανθος non ſolum arborem ſpinoſam, ſed etiam Echinum animal ſignificat. Hinc ακανθοχοιρος Echinus terreſtris, Porcus ſpinis horrens *Suidæ* audit. Quidam hoc nomen ſoli Hyſtrici competere volunt, ſed non intelligo, quare? Imo propter dorſum ſpinoſum ακανθονωθος *Heſychio* appellatur. Herinaceus, Echinus, Hyſtrix, nomina cognata ſunt; prout Gallis Heriſſon, Italis Riccio, Hiſpanis Erizo. Germanis Ygel. Schwein-Ygel; Stachelſchwein. Sic *Oppianus* L. 2. de venat. duplices cecinit Echinos, majorem et minorem: ACANTHION.

- - *Minor aut nullo, aut non magno robore pollet,*
Arrectis horrens brevibus per corpora ſpinis;
Major magna gerit truculento ſpicula dorſo,
Et pugnas acres audaci pectore miſcet.

Et *Ælianus* et *Plinius* Hyſtricem quoque herinaceorum generi adſcribunt. Non video, quare duas herinacei ſpecies minoris terreſtris condiderunt autores, ſuillam ſcil. et caninam; quod alii in locis ſylvoſis, alii circa domos oberrent. Nimis ſubtilis diſtinctio quoque eſt a ſpinis paulo longioribus vel brevioribus deſumpta; quam diſtinctionem quidem inter Echinum et Hyſtricem lubenter admittimus. Non deerit tamen nobis Acanthion caninum. Interim forma Herinacei omnibus notiſſima eſt, multis quoque Hyſtricis forma. Sufficiat Acanthionem pilis in ſpinas degenerantibus aculeos pilorum loco habere. De Herinaceo *Hermolaus:* magnitudine Cuniculi eſſe, aculeis vallatum præterquam in ore, et pedibus parte

 infe-

ACANTHION. inferiori, quam rara tantum lanugo operit; Hyſtrix abundat pilis, ſed longioribus a natura armata aculeis.

Acanthion vulgaris, noſtras. Herinaceus; Echinus; The Urchin or Hedgehog. Ygel. Schwein-Ygel, cujus optimam deſcriptionem vid. apud *Sebam* I. p. 78. pronum et ſupinum t. 49. n. 1. 2. pedibus quinquefidis vel pendactylis. Vid. figuram Acad. Pariſ. Erinaceus auriculatus terreſtris, *Linn.*

Acanthion Echinatus; Erinaceus Americanus, albus; Surinamenſis; cum noſtratibus qua maximam partem convenit; ventrem ſetaceus obſidet pilus; oculorum ſuperiora breves, obſcure fuſci pili veſtiunt; latera vero retrorſum longi, nigricantes. Auris externæ, uti in noſtratibus, nulla veſtigia; foramen duntaxat ſonum intromittens patet. Capitis antica pars, venter et pedes albicant (54). Dorſi pennæ ex cinereo dilute flaveſcunt; roſtrum, prout reliquorum Echinorum, quotquot vidi, ſuilli quadantenus æmulum; crura pedesque curti, pendactyli, longis, acutis incurviſque unguibus; cauda brevis raro piloſa. *Seba* ibid. num. 3.

(54) An Chat epineux, du *des Marchais* III. p. 303. De Erinaceo et Hyſtrice vid. Dn. *Perrault* de l'Acad. Roy. Conf. *Prodr. Hiſt. Quadrupp.* p. 18. nota nn.

Acanthion Echinatus. Echinus Sibiricus; parvis auriculis donatus; coloris obſcure ruffi; pennarum vero apices auro quaſi obducti Mas et Fœmina. *Seba* p. 79. t. 49. n. 4. 5.

Acanthion aculeis longiſſimis. Hyſtrix genuina, Porcus aculeatus Malaccenſis, *Seba* p. 81. t. 51. cum catulis ſuis. Stachelſchwein; auribus pendulis; Iavæ, Sumatræ, potiſſimum Malaccæ incola; cujus e felle generatur pretioſiſſimus lapis medicatus; lapides vid. tab. ead. Tota corporis pars ſupina longis, rectis et inſtar ſubularum aculeatis horret pennis, variæ longitudinis, partim ex albo et nigro, partim ex albo et ſubruffo variegatæ. Horum interſtitia exigua replent pili, tenues, longi, ſetarum ſimiles. Caput oblongum, brevi pilo hiſpidum, nudas fere et pendulas habet auriculas roſtrumque ſuilli æmulum, oculos grandes lucidos; pilus ventrem, femora et pedes tegens ruffus, brevis, aculeatus, tenuis et denſe compoſitus. Pedes pendactyli. Ore utrinque dentato.

Acanthion criſtatus. Hyſtrix Orientalis criſtata *Seba* p. 79. tab. 50. Nonnullæ ejus in India varietates. Hæc Iavenſis Hyſtrix, The Porcupine *Raj.* Syn. p. 206. Spinoſa Italis; ut retulerunt Ornithopoli *Rajo*, in montibus Romæ vicinis, ſit fides autoribus, capta. *Seba* anticos pedes anomalos quatuor munire ungues ſcribit, in poſticis ternos; ſed forte quintus

tus vel digitus vel pollex ungue caret; cum *Rajus* p. 207 de posterioribus hæc habeat: „Crura brevia sunt. *Seba* curta cum pedibus crura, digiti in „pedibus posterioribus 5 manifesti; unguibus non admodum acutis, et „superficie inferiore ad apices concavis. In anterioribus 4 tantum habet „digitos cum suis unguibus, e quibus extimus maximus est et pollicem „æmulatur, ut in Urso.„ Fuit exanterata, quam descripsit *Rajus*. Elegantem in capite præ se fert cristam, e magnis parvisque pennis conflatam in fastigio recurvatis, retrorsum in plures apices distinctis. Caput breve et crassiusculum, obtuso rostro; magnis lucidisque oculis; maxillæ superiori dentes nulli sunt, at lati et grandes inferiori; auriculis non pendulis, sed capiti appressis, prout in Simiis; ita *Seba*. Sed *Rajus* de dentibus: „In extremo utriusque maxillæ binos habet dentes prælongos, validos, in-„trorsum incurvatos, oblique scissis et forficum more ad incidendum apta-„tis non planis extremitatibus concurrentes; molares in utraque maxilla „octo.„ Cauda apparet nulla *Seba*; Secundum *Rajum*: Cauda plus palmum longa, spinis horrida, quarum plures habent ordines annulares. In extrema cauda spinarum loco 10 aut 12 habet tubulos, magnitudine spinarum, sed dimidio plus breviores, tenui pediculo nixos, in summo apertos, tenues et prope transparentes. Vid. figuram apud *Acad. Parisiensis*.

ACANTHION.

ACANTHION cauda prælonga, acutis pilis horrida, in exitu quasi paniculata. Porcus aculeatus sylvestris, seu Hystrix Orientalis singularis, *Sebæ* I. p. 84. t. 52. Rara fera, nec multum hactenus cognita; cujus calculus fellis haud minoris æstimatur, quam verus Malaccensis. Corpus utrinque quasi coactum, ad extremos usque pedes aculeatis hispidum pilis, duris, rigidis. Labium superius Leporini instar fissum; quatuor dentes canini supra et infra conspiciuntur; reliqua maxillarum pars molaribus scatet. In quinque digitos fissi pedes manifesto. Postici longiores Ursinorum similes. Cauda mirabilis, elegantissime ex pilis veluti articulatis conflata; dum tenuis primo cernitur pilus, quem alius excipit longior, crassior, oryzæ semina suis adhuc thecis involuta referens; horum singuli non unius sunt longitudinis nec crassitiei, et adunati fasciculum formant, qui pellucens splendorem quasi ab argento intus contento evibrat. Aculei in supina corporis parte tonum emittunt pro vario, quo lucis radii incidunt modo versicolorem. Vid. *autorem*, et allegatum *Bontium* (55).

(55) De fera aculeata Cuandu *Marcgr.* Ourico Cachiero, Lusit. Eca Eysere Vercken, Batavis; an Tlaquatzin *Hernandesii*? Vid. *Marcgrav.* p. 233. et *Raj.* Syn. p. 208 sqq.

§. XXV.

CANIS.

V. CANIS. Hund. Κύων, hodie Σκύλος. A Dog. Hund. Caninum genus ſummum conſtitui, eodemque comprehendi ſolent Canes domeſtici et familiares nobis, atque Canes feri, qui propria nomina habent Luporum, Vulpium et cognatorum. De ſingulis diſponamus ſeparatim, ut ordine ſibi ſuccedant.

Canes, proprie dicti, capita habent vel producta vel coacta, roſtris variis; dentes in utraque mandibula ſex inciſorios; duos exertos caninos; molares in utroque latere mandibularum ſex, quorum ſumma producit dentes 40. In Europa multæ ſpecies et varietates: Villaticus domeſticus, οικȣροι variæ formæ et magnitudinis, Haus-Bauer-Hund, Bauer-Reckel; Moloſſus, Bellicoſus; Bären-Hund, Engliſche Dog; Sagax, Jagt-Hund, Spür-Hund; Aviarius, Hüner-Hund; Aquaticus, Pudel-Hund, Waſſer-Hund; Vertagus, Wind-Hund; Taxinus, Tax-Hund, Fuchs-Hund. Islandicus, Schäfer-Hund. Sanguinarius, Schweiß-Hund; Melitæus, Schooß-Hund; plures et inutiles, temere latrantes, et tantum in cibariis vorandis occupati; inter ſe inſtitutione, officiis, magnitudine, forma, pilo, voce, moribus diverſi.

Cauda blandus et ore minax, et naribus acer,
Fidus heri cuſtos excubitorque Canis.

Pedes anteriores in quinque, poſteriores in quatuor digitos diſtincti. Indicorum nominabo nonnullos:

Canis Mexicanus; monſtroſo corporis habitu: Capite parvo, collo breviſſimo et obeſo; roſtro gibbo; dorſo quoque gibboſo, ſubito ad pectus acclivi; cauda brevi; ventre pinguiſſimo, unguibus valde acutis; Canis domeſticus. De Canibus autem Americanis *Ioſ. a Coſta* lib. IV. c. 33: In initio India Canes nullos noverat præter genus quoddam pumilum, quod patria voce Alco nominabant; Iam propter ſimilitudinem Canes ab ipſis Hiſpanis illati grandiores hoc nomen quoque obtinent. Pumilos hos Canes Indi tantopere amant, ut ſibi demant illis, quod objiciant; peregrinantes eosdem aut dorſo aut ſinu receptos ſecum ferunt.

Canis Africanus; in Guineæ regno Canes a noſtris multum diſcrepantes reperiuntur, qui nec latrant, nec mordent; a populo magna copia aluntur, et in forum venales aguntur; latrantes Canes noſtros Nigritæ loqui poſſe exiſtimarunt. So können auch die Grönländiſche Hunde nicht bellen, ſondern nur knurren und heulen; Anderſon, Island p. 173. Ad

Caput

Caput Bonæ Spei præter Canes ex Europa ibidem advenas, indigenæ ſunt, quibus et Hottentotti et Europæi tam ad venationem, quam ad obſervanda pecora ſua utuntur. Sunt capite parvo, roſtro peracuto, pilis plerumque cinereis, raro duos pedes altitudine ſuperantes, longitudine $2\frac{1}{4}'$, auribus erectis, cætera ſimilia noſtratium; fidelitate nemini ſecundi. Mebbiæ dicti ſylveſtres ſunt, nunquam homini fatales; de quibus *Anton. Zuchelli* itin. æthiop. p. 293; quod ſolummodo beſtias quascunque ex naturali inſtinctu venentur. A Lupis multum diverſi; ubi in ſylvis vagantur, tuto peregrinari licet; non quidem ſoli, ſed gregatim numero 30 vel 40 concurrentes, et Leones et Tygrides fugantes. De iis videatur *Kolbius* Cap. Bonæ Spei pluribus (56).

(56) Quod *Pererius* c. 170 narrat: Apud Lappones animal terreſtre corporis magnitudine figuraque non diſſimile Cani eſſe, quod certo tempore ipſum mare vehementer appetat et frequentet, in quo itidem natans et ſeſe mergens particulatim et membratim piſcis fieri incipiat, huic recenſioni fidem ferat Ind. App. De Canibus ſtupendæ magnitudinis in provincia Tebeth vel Tibet Tartariæ magnæ vid. Samml. aller Reiſeb. B. VII. p. 450: Das Land bringt Hunde hervor, die ſo groß, als Eſel, ſind, und wilde Thiere fangen, ſonderlich Ochſen.

Canis Americanus ſylveſtris, cauda longiſſima, *Sebæ* p. 47. t. 30. n. 1; ex promontorio de Tiburon e regione Inſulæ Martiniko ſito. Caput caninum, pauliſper oblongum; aures arrectæ parvæ; oculi prægrandes, barba promiſſa; rictus amplus; magnis acutisque dentibus armatus; Pedes paulo longiores, quam Felium in quinos fiſſi ſunt digitos, longos craſſis incurvisque unguibus; pilus dilute ruffus, dilutior ad caput, pedes et caudam.

Canis capite valde contracto, Cani Septentrionali æmulus; cauda qualis Cani vulgari. Tamandua Mexicana Yzquiepatl, ſeu Vulpecula dicta; *Seba* p. 66. t. 40. n. 2; nec Tamandua nec Vulpecula; vid. autorem; nec Yzquiepatl *Hernandeſii* ſecundum deſcriptionem.

§. XXVI.

VI. LVPVS. **Wolf.** Λυκος, λυκεινα, Lupa. **Der Wolf;** Lupus Canini generis maximum et ferociſſimum animal; hinc Lupi Græcis: νυκτερενοι κυνες, nocturni Canes. Pedibus dentibusque cum Cane adeo conveniunt, ut nonniſi aſpectu capitis, oculorum torvitate, rictu truce, pilo, caudaque craſſa, multum piloſa differrent. Tantum abeſt, ut, autore *Ariſtotele*, collum unico et perpetuo oſſe rigeret; unde proverbium: Er hat ſolch einen ſteifen Hals, wie ein Wolf. Voce quoque a Cane differt; hic latrat, Lupus ululat. Colore ſunt inter ſe diverſi. In Anglia Lupi nulli; vid. *Prodr. Hiſt. Quadr.* p. 17. not. gg.

LVPVS. LVPVS vulgaris; apud nos et in tota Septentrione fera eſt notiſſima; griſei coloris; in montibus Sueciam et Norvegiam ſeparantibus, teſte *Olao Magno* ſunt albicantes; de atri coloris Lupis, quos ait *P. Jovius* in ea parte Moſcoviæ, qua itur Pruſſiam, vagari, præter illum autorem neminem legi; ſed offendo nigrum Lupum in Catal. farctorum animalium in Theſauris Regiis Dresdenſibus. *Oppinianus* canibus magnis paſtoralibus Lupos aſſimilat. Pedes anteriores et poſteriores numero digitorum prout in Canibus. Canis cauda incurva, *Linn.*

LVPVS aureus, χρυσεος, Aſiaticus; Lupus pumilio; animal furax, pereleganti colore flavo. Vulpibus, ſecundum *Busbequium*, majores hi Lupi, vulgaribus minores; prope Nicæam Turcarum tentoria et domos nocturno tempore ſubibant, in quibus quicquid inveniebant eſculenti devorabant, calceos quoque, cingula enſium et vaginas rodebant. The Jackcall, *Raj.* Syn. Squilachi Græcis modernis. Catervatim incedit; interdum per Ciliciam ducenti ſimul conveniunt; conf. *Belon.* ſing. Obſ. 2. c. 108. Canis lupus aureus dictus. *Kæmpf.*

LVPVS marinus, *Geſneri*, *Belon. Aldrov.* aliorum. Secundum *Belon.* animal amphibium eſt; caput habet enorme (57), oculos permultis pilis obumbratos, naribus et dentibus caninis, pelle villis erectis hiſpida, maculis nigris diſtincta, cauda oblonga, craſſa, villoſà, in ceteris lupum repræſentans; humeris altis.

(57) Secundum *Anderſonium* Nachrichten von Island p. 172: Iſt der Spitzbergiſche Wolf von kleinem und ſpitzigen Kopfe, der Leib länglicht, mit dicken, ſtarren langen Haaren, die faulweiß und etwas graulicht, der Schwanz kurz, die Beine faſt ohne Gelenke, und die Klauen lang und ſteif; an diverſus a marino, terreſtris? an marinus? Lupum cum Cane coire experientia docet; non contra, quod canis cum lupa coëat; ſemel in anno (in den Zwölften) lupi habent ſua tempora aphrodiſiaca, tunc catervatim conveniunt, ſie laufen wie die Hunde, inveſtigantes nec deſerentes fœminas; Canes vero tum temporis Luporum conſortium appetere, veriſimile non audit.

LVPVS Americanus. *Catesb.* App. p. XXVI. Les Loups d' Amerique ont la forme et la couleur de ceux d' Europe; mais ils ſont un peu plus petits -- Anciennement les loups étoient les Animaux domeſtiques des Indiens, qui n'avoient point d' autres chiens, avant qu'on leur en a menât d' Europe; depuis ce temps la les races des loups et des chiens d' Europe ſe ſont mesles, et ſont devenues prolifiques -- . Les Loups de la Caroline ſont en tres grand nombre, et plus malfaiſans qu'aucun autre animal. Ils s' atroupent dans la nuit, et vont chaſſer le Daim comme des chiens en pouſſant les hurlemens les plus affreux. Lupus Mexicanus *Jo. Fabri* p. 479.

§. XXVII.

§. XXVII.

VII. VVLPES. Fuchs. Ἀλωπηξ, Fuchs. Vulpes quaſi volupes, volipes. A Fox, vox Canum latratui ſimilis, cui affinis eſt; a quo pilis longis, denſis, mollibus, caudaque villoſa in primis differt, nec non odore vel vehementi et minus grato, vel peculiari; convenit et partibus internis in omnibus fere cum cane. Cryptas vulgaris Vulpes ſibi fabricat, multos habentes exitus inter ſe procul diſtantes. Calliditate reliquas feras antecellere dicitur.

VVLPES.

VVLPES vulgaris; de quo laconica breviloquentia ſufficit, cum ſit notisſimum animal. Magnitudine inter ſe, diverſis in locis, differunt; varietates plures et caritate et raritate, qua pilos et colores. Communis coloris eſt ruffeſcentis, interſperſis pilis raris cinereis in dorſo et lateribus in primis, in inferna corporis parte albis quam plurimis. Sunt porro candidæ, ſuper dorſum crucigeræ, Kreuz-Füchſe, rariores; nigræ et cæruleſcentes cariſſimæ. Suo tempore *Liber Baro Sigiſmundus* ſcripſit, in Ruſſia pelles nigras vulpinas pro conficiendis teguminibus capitis, nonnunquam quindecim aureis venundari (58). Candidæ copiam pilorum habent, ſed pili præ reliquis caſum patiuntur, quod minus cutibus adhærent. In crucigera ab ore per caput, tergum et caudam recta nigri coloris linea protrahitur; deinde alia transverſa per armos ducitur; nigriore gutture. In communibus Vulpibus, guttura alba. Canis cauda recta extremitate nigra, *Gmel.* Vulpes campeſtris, *Linn.* Canis cauda recta extremitate alba, *Gmel.* Vulpes vulgaris, *Linn.*

(58) Die Füchſe in Grönland zu Spitzbergen ſind blaugrau, weiß und ſchwarz, auch ſchwarzbraun, anbey gröber und zottiger am Leibe, als in warmen Ländern. *Anderſon* Nachr. von Island p. 172. *Martenſius* vidit zu Spitzbergen vulpem capite nigro, trunco albo.

VVLPES cinereus Americanus *Catesb.* II. p. 78. The gray Fox, Reenard gris. Ces Renards ſont entierement d'un gris argenté, et different tres peu de ceux d' Europe, ils n'habitent pas dans des trous ſous terre, mais dans les trous des arbres.

§. XXVIII.

VIII. COATI. Halb-Fuchs. VVLPI AFFINIS; roſtri capitisque figura, plerumque et dentium figura ac numero, ſimiliter odore vel vehementi, vel peculiari cum Vulpe conveniens; cauda communiter pilis annulatim variegata.

COATI.

COATI. COATI Brasiliensium, *Margr.* (59). Ex cujus descriptione accipe sequentia: COATI Brasiliensibus est Vulpes, magnitudine Felis, cruribus brevibus et manibus Cercopithecorum -- pedes posteriores majores prioribus, in singulis pedibus digitos habet quinque, acutis unguibus; Caput acuminatum vulpinum, aures breves, subrotundas, ut Felis oris partem inferiorem breviorem superiore habet, promuscidem longam, acuminatam, naresque amplas, quasi fissuras; oculos nigros. Pili totius corporis obscuræ ochræ coloris, caudam habet longiorem toto corpore, quam erectam gestat et incurvatam, cujus pili annulatim variegati, cum umbra et ochra; --Reliqua apud autorem; *Wormium* Mus. p. 319. ubi egregia figura; *Joan. de Laet. Rajum*, plures. Rattoon, Rackoon, *Angl.*

(59) Animal quod habuit *Wormius* ferme cum data descriptione convenit, discrepat tamen in quibusdam. Color pilorum magis ad cinereum, quam Ochram inclinat, nisi quibusdam in locis, ubi nigricat, ut circa oculos et pedum extremitates. Cauda longitudinem ipsius corporis non attingit, crassior et latior aliquantum ea parte, qua clunes attingit, annulis quasi quibusdam nigris cincta, pedibus anterioribus utitur in rebus apprehendendis et divellendis. Vulpi affinis Americana, The Raccoon; *Catesby* app. p. XXIX. Il y en a un grand nombre en Virginie, en Caroline, et dans toutes les parties Septentrionales d' Amerique — .

COATI-MONDI, *Marcgr.* Animal a Parisiensibus Tom. III. descriptum. Longum a summo rostro ad extremam caudam 35½″. A summis humeris ad imos pedes 10″. Rostrum longum, ut porcinum mobile, facile sursum elevandum. Plantæ pedum ursinis similes, præterquam quod pilis nudæ essent, quibus ursinorum calcaneum tegitur -- Pili breves admodum, asperi et nodosi in dorso nigricant, et alicubi in capite, in rostro et pedibus; in reliquo corpore e rubro et nigro mixti. Cauda pilorum nigrorum et ex albo et nigro mixtorum annulis internis integebatur. Dentes ut in COATI simpliciter. Pleniorem descriptionem vid. alleg. loco (60).

(60) Diu vivum habui animal, tandem anno 1723. Matronæ Dnæ a Rosen dono dedi; de quo Patruelis *G. C. Klein*: „At vero, qui animo impetrare potuisti, nunquam ad „satietatem miræ naturæ opera demiranti, quando ad nos Sarmatas transire permi- „sisti brasiliense animal? Si putas ibidem vivere et mori, ubi adamatur maxime, „non alius est locus pro ipso in orbe, quam Seewaldia, cujus Domina si apud „se et cogniti et non cogniti Orbis animantia congregare posset, tum demum vivere „putaret.„ Mira mihi præscribebat, ut caverem in adeundo, quasi nunquam vidissem; ego vero incautus plane ad ipsum eo, manibus in amplexus attollo, et in adstanti Canum hominumque copia humero fero, innoxiusque in humum repono, quod pro miraculo reputant. Ita natura mirabilis est in operibus suis, quam ad risum usque imitantur homines — .

COATI, *Hernandesii.* Vulpeculæ nostrati similis et congener; Yzquiepatl; duos pene dodrantes longa, humilisque, tenui rostro, parvis auriculis

culis; nigro corpore, ac præcipue juxta caudam, quæ longa eſt, et nigro candidoque pilo velut univerſum corpus veſtitâ ---. Cum ventris crepitu halitum fœtidiſſimum fundit, adeo peſtilentem, ut cum nihilo comparari poſſit ---. Sunt et alia duo hujus Vulpeculæ genera, inquit *Hernandez*, quorum alterum Yzquiepatl pariter vocatum, faſciis multis candentibus diſtinctum; alterum Conepatl, ſeu Vulpecula puerilis. A COATI Rattoon magnitudine et figura corporis non multum differt; verum excrementorum fœtore plurimum; vid. *Raj.* Syn.

COATI.

COATI Ginetta, Hiſpanis; Conſtantinop. *Aldr. Bellon. Scalig.* Ginetta; auribus muſtelinis; minor vulpecula, colore inter croceum et nigrum, maculis interdum nigris ordine in pelle diſpoſitis; in Hiſpania generatur; cauda annulatim variegata, circulis nigris octo et totidem canis vel albicantibus; moſchum quodammodo redolet; *Geſn.* molli et denſo pilo lanuginoſa; **Genith-Katz,** Geneto Catus; ſed nihil cum Cato commune habens.

COATI Civetta vulgo; The Civet Cat.; Catus Zibethicus; Felis Zibethica a nonnullis; non autem pertinet ad felinum genus, ſed ad caninum, *Raj.* nam et capitis et roſtri figura, dentium forma et numero cum Cane, Lupo, Vulpe convenit. Color varius, ſubnigricantibus diſtinctus virgis, ad flavum tendens, et pluribus nigrioribus majuſculis. Effigies ad vulpinam potius, quam ad felinam accedit; auribus parvis, ut in Taxo. Deſcriptionem et figuram vid. apud Academicos Pariſienſes; modum colligendi Zibethum apud *Fabrum.*

COATI cauda brevi; TAXVS, Meles; **Tax.** The Padger, Brock, or Gray. Coati griſeus. Quidquid dicatur de ſuillo et canino Taxo; porcinum hactenus nemo vidit; *Aldrovandi* Taxi ſuillis Icon de quadr. p. 267. eſt icon COATI mondi, qui me judice pro ſuillo habitus, roſtro quaſi porcino mobili; vid. Supra. Caninum novimus; ejusque pelles in omnium manibus ſunt. Cauda breviuscula, craſſa, rigidis et oblongis pilis obſita; auriculæ breves. Roſtrum canino ſimile; dentes etiam canini; capitis figura ad vulpinum accedit, namque a latiore velut baſe in acutum roſtrum terminatur, ut triangula facies videatur. Orificium habet largum, ſtatim ſub cauda, ſupra anum, quod in folliculum aperitur non admodum profundum, burſæ ſeu ſacculi figura, intus piloſum, in quem exſudat ſubſtantia quædam alba, colore et conſiſtentia fere cerebri vitulini conquaſſati, parva quantitate, non inſignis odoris; exterior marſupii ſuperficies glandulis conglomeratis undique obducitur. Cætera apud *Rajum* in Syn.

 Ajunt

COATI. Ajunt Venatores, tempore brumali in cuniculo effoſſo jacens, roſtrum folliculo applicare perpingue tum temporis animal, et ſomniolentum nutrimenta ex ſe ipſo capere. Excrementa vulpina multum abhorret, quæ malitioſa Vulpes in tranſitu ante januam foveæ taxinæ deponere ſolet, ut exitum prohibeat recenti ſtercore ſuo, quamdiu duret.

COATI Urſulo affinis, americanus. The Quick-Hatch, or Wolverene, *Edw.* de avibus II. p. 103. Urſulo affinis americana, *Catesby* app. p. XXX. Freti Hudſonis. Coati maximus; Vulpe vulgari duplo fere major; corpulentus; cruribus brevibus, pedibus Coati et Coati mondi, quaſi urſinis; ſed anguſtioribus, pentadactylis [61] omnibus. Roſtro coacto, ultra oculos nigro; ſyncipite albicante; oculis nigris, auribus Coati ſimilibus, parvis, rotundis; cauda in exortu tenui lente accreſcente, piloſa, verſus exitum confertis pilis longioribus, nigricantibus; gutture albido, nigris maculis tribusque zonis picto; reliquum corporis caſtanei coloris, in dorſo profundioris; ad latera linea lata, ex cinereo alba, longitudinalis, quæ ad exortum caudæ incipit, in humeris deſinens. Prima vice 1737. ad Dn. *Hans Sloane* ex freto Hudſonis vivus delatus.

(61) Ita enim *Catesbejus:* The Legs very ſhort and thick, the Feet like thoſe of a Bear, the Number of Toes on each Foot were five, with ſtrong Claws; Il avoit a chaque pattes cinq ergots armés de fortes griffes; idem provocat, quà ulteriorem hujus animalis deſcriptionem, ad *Edwardum*; unde conjicimus, hunc errorem in eo commiſiſſe, quod pedes anticos tetradactylos conſcripſerit: „It ha thon each Foot for„ward four Toes; thehind Feet have five Toes each.

COATI, pilis breviſſimis fuſcis, circulis rubris oculos ambientibus; cauda lente decreſcente et in acumen deſinente. The Indian Ichneumon *Edw.* 199.

§. XXIX.

FELIS. IX. FELIS. Katze. Eſt receptum nomen genericum, quod dicitur FELINVM; me judice, quod animalia hujus generis omnia et ſingula non ſolum habeant faciem quaſi quadratam, et tetragonoproſopa ſunt, ſed præ aliis animalibus ſingularibus utuntur pedibus anticis unguiculatis, pentadactylis, quorum ungues ſemilunatos ſingulari mechaniſmo attollunt, eorumque apices acutiſſimos (quaſi) in vaginis uti loquitur *Plin.* VIII. 15. recondunt, non niſi ad capiendam prædam, vel ad ulciſcendas qualeſcunque injurias ſibi illatas paratos. De quibus Academici Pariſienſes Tom. III. p. 4. „Nous ne trouvames point dans le Lion les étuis dans les quels *Pline* „dit que les Lions retirent leurs ongles en marchant, pour empecher „qu'ils ne s'uſent: mais plûtôt il paroiſſoit que ces animaux, ainſi que „l'a

„l'a remarqué *Plutarque* Liv. de la curiosité, en conservent la pointe en les „retirant entre leurs doigts par le moien de l'articulation, particuliere de „la derniere, jointure, qui est telle, que le penultieme os, en se recour-„bant à côté, donne lieu au dernier qui lui est articulé, et auquel l'ongle „est attaché, de se plier en dessus et à côté aussi facilement qu'en dessous-„. *Charleton.* Exerc. p. 21. de bestia Siyah-Ghusch, i. e. nigris auribus præ-dita, black-Eear. Pedes habet pilis densioribus, tanquam pulvinari, sub-stratos. Condito mucrone unguium in vaginis incedit, nec nisi appeten-do unquam protendit, ne hebetentur: quod et Leoni pariter, Pantheræ, Catoque domestico commune est. Pedum qualitates itaque omnibus sunt eædem; facies quoque eadem, insuper omnes tremendæ sunt velocitatis, omnesque maligni. Dentium numerus diversus, de quo non conveniunt autores.

FELIS.

§. XXX.

1. CATVS. Kater. CATVS domesticus, Felis domestica; animal notissimum. Katze; Catus vulgaris nostras; Catus Syriacus, Cyper-Katze. Catus a capiendo dictus, item Gattus, seu murilegus, animal melancho-licum *Santis Ardoyni* de venenis lib. 7. c. 7. p. 428. Pupillæ foramen ob-longum; Lingua aspera et aculeata, prout omnibus hujus generis; super-cilio eminenti, oculis prominentibus, non valde volubilibus. Demissis fugiunt, fugantque pedibus. Felis cauda elongata, auribus æqualibus. *Linn.*

CATVS.

CATVS sylvestris, ferus vel feralis, eques arborum, quod supra ar-bores versatur; major domestico, densiore et longiore pilo, colore fusco, vel griseo, communiter linea nigra per dorsum descendit, in pedibus quoque lineæ nigræ; inter pectus et collum macula latiuscula pilis albis-simis, reliqua fusca; ad latera dilutior color; cauda crassiore, quam do-mestici, tres palmos longa, duobus aut tribus orbibus nigris distincta.

CATVS tigrinus, sylvestris americanus *Sebæ* p. 47. t. 30. n. 2. Vultus ferox et horrendus, pili grisei saturate fuscis maculis variegantur; cauda versus dorsum crispata. Pedum digitis magnis acutis unguibus munitis. Feris in vultum involat, oculos unguibus eruit, cutim dilacerat et cruore se satiat. Alius Tepe Maxtlaton dictus, tygrinus ex Hispaniola, *Sebæ* p. 77. t. 48. n. 2. Tigride ferocior; oculi prægrandes; pellis ex griseo maculata; cauda acuta. Animal invenio inter farcta in Thesauris Regiis Dresdensibus sub titulo: Felis tigrina Surinamensis.

CATVS. CATVS petaurista, volans, Ternatana, Mas et fœmina, *Sebæ* p. 93. t. 58. n. 2. 3. Membranæ, qua pro instrumento volatorio utitur, tam interna quam externa superficies pilis mollibus tecta. Caput sylvestris Felis æmulum; Pedes ad breves usque et incurvos ungues et tota cauda circum accretæ membranæ alarum infiguntur; ad bicubitalem longitudinem diduci potest.

CATVS rostro acuminato ex nova Hispania, Oxycephalon; *Sebæ* p. 76. t. 48. n. 1; Naso quasi intropresso. Dentes antici minuti et breves, molares lati et grandes; oculi parvi; auriculæ planæ et rotundæ; cauda longa acuminata; crura curta, pedes minimis unguibus muniti. Color ex ruffo flavescit; in desertis degit, altissimis insidens arboribus aviculas inhiat; Mansuetus ludit et gesticulatur, ut catuli Felium nostratium, Sudor olens ex Zibetho quasi et Moscho mixtus.

CATVS montanus, Quanhpecotli *Hernandez*; *Seba* p. 68. t. 42. n. 2. malignissima bestia; helvi et grisei coloris, cauda crassa longa (62).

(62) *Catesby* app. p. XXV. Catum Americanum describit: Cet animal est environt trois fois aussi gros, qu'un Chat ordinaire. Il est d'un gris rougeatre; Sa queue a trois pouces et demi de long. Il ressemble beaucoup au Chat domestique, mais il a l'air beaucoup plus feroce et plus sauvage. Il mante aux arbres, et fait sa proie de tous les animaux - - Quoiqu'il ne puisse pas, à cause depetitesse, prendre un Daim en le forcant à la course, comme fait le Panthére, il en vient à bout, en se tapissant dans les branches les plus basses des arbres, et sautant tout a coup sur le dos du Daim, pendant qu'il broute; Il s'y attache si forsement avec ses griffes, en le succant, que le Daim barassé et rendu a force decourir, tombe depuissement, et devient la victime du Chat sauvage.

§. XXXI.

LYNX. 2. LYNX. **Luchs.** Λυγξ, απο τȣ λυκης, a luce, quod acutissime videt. Lupus cervarius, quod Cervorum hostis acerrimus. Alii duas, alii tres differentias habent. **Luchs, Katzen-Luchs, Kalb-Luchs.** Lyncem simpliciter dixerim cervarium, hunc *Plinius* a lynce distinguit; maximus est, majoribus et inordinatis maculis; magis rufis, **Luchs**; fig. vid. *Mem. de l' Acad.* Tom. III. p. 125. alterum minorem, Lyncem felinum pelle melius picta, non Catum Pardum, melius Lyncem tygrinum, **Katzen-Luchs**; et si tertiam postulaveris varietatem, persicum nominarem Lyncem Siyah-Ghush, nigris auribus, lynceis, cujus figura apud *Charletonum* Exerc. p. 23. pelle sine maculis, **Kalb-Luchs**; cauda longiore vitulina, conf. *Rajus* Syn. p. 168. Habent Lynces aures longas, acuminatas, in apicibus villosas, instar holoserici nigri splendentes; omnes altis sive scandentibus incedunt cruribus, non demissis ut Catus et Tygris; a Pardo mox

mox diftinguuntur cauda truncata, auribusque. Multum difputant autores, an Lynx fit θὼς *Ariftotelis*; non Lupo fimilis, fed dicitur Lupus, quod, prout Lupus, Cervos adoritur et pari aviditate. Omnes habent oculos fulgentes; omnes characterifticam notam in auribus; de his inprimis videatur *Rajus* Syn. 167. Lingua fpinofa, uti in omnibus Felibus; de partibus internis conferantur Academici Parifienfes cit. loco, *Rajus* et plures autores. Optimi funt Afiatici et Africani; inter illos primum locum obtinent Perfici. Africanum Drefdæ vidi, valde tygrinum, altisque pedibus; Europæi, Pruffici in fpecie et Septentrionales ignobiles, parum vel nihil albidi coloris, ruffi potius habentes, maculis confluentibus. Pelliones noftrates Perficos vocant **Katz-Luchsen**, indigenas **Kalb-Luchsen**; Americani potius ad Pardos numerandi, vel Pardis poftponendi, quam ad Lynces; quibus adjungendus Catus Pardus five montanus; auribus Felinis cauda quidem truncata. LYNX.

LYNX *Aldrov.* Africana p. 92. *Charlet. Raj.* Lupus cervarius *Gefn.* Quadr. 155. Felis cauda truncata, corpore rufefcente maculato; *Linn.* Suec. Warglo. Pruffis fimpliciter **Luchs**. *Academ. Parif.* Loup Cervier.

LYNX colore albo; maculis nigris cauda truncata, *Act. Upf.* Felis cauda truncata, corpore albo maculato. *Linn. F. S.* Suecis Kattlo. Pruffis **Katz-Luchs**.

LYNX cauda vitulina; in exitu tenoris pilis longioribus; non maculata; pedibus, facie et auribus lyncinis. Siyah-Ghush, *Charletoni.*

§. XXXII.

3. PARDVS. **Parder.** PARDVS Mas, PARDALIS, PANTHERA Fœmina; Antiqui non recte fibi conftabant de appellationibus, cum hodie et Leopardus (*) Catopardus pro Pardo et Pardale fumuntur. Conf. *Aldrov.* de Pardo p. 65. Nihil Leone fortius, nihil Panthera velocius. *Ælianus* duplex genus conftituit, alterum quorum majus cum breviori cauda, alterum vero minus cum cauda longiori, utrumque variis maculis; utrumque auribus rotundis; majores ad Vituli corpulentiam, minores ad Canis molem accedunt; Capite minore felino quam funt capita Lyncis fronte elongata; humeri funt lunati; oculis parvis ac truculentis; collo longo; tenui pro corporis volumine; πάρδος ab αρδω irrigo, quia pellis nigris maculis veluti irrigata, intortis et orbiculatis. Ad venationem adhibetur. PARDVS.

(*) Veteres multa fufpicati funt adulteria a quadrupedibus commiffa; unde oriuntur Leopardus a Pardo et Leæna, Camelo-Pardalis ex commixtione Cameli et Pardalis. Sed pofitis ejusmodi delictis, vix tamen dixerim, Hybridorum proles genera fua

 mixta

PARDVS. mixta multiplicaturas, quum hanc virtutem Mulis et Hinnis denegamus. Sic *Aldrovandus* ejusque *Continuator* non culpandi, quando de Camelo-Pardali scribunt: „Illud longe est falsissimum; quum et Pardus ipse, sive Pardalis, qui græce πανθηρ „dictus, generare non possit, est enim Hybrida, ut præter naturalium rerum Scripto-„res, cultissimus *Claudianus*:

„*Semine permixto geniti cum forte Leænæ*
„*Nobiliorem uterum viridis corrupit adulter.*„

Etiamsi, qua Pardum in errore versati sint; quid vero viridis significet adulter, hæsito. Postquam *Bochartus* Hier. L. III. c. 8. p. 804. antiquissimos de Leopardo Scriptores rimatus sit concludit: „Hæc veteres de Leænarum cum Pardo concubitu, „unde novum monstrum editur; cui designando conficta videtur Leopardi vox - - et p. 805. Quæ κατακρησις nostris seculis ita invaluit, ut plebs hodie Leopardi nomine nihil quam Pardum intelligat: „Nos cum *Oppiano* facimus: Pantheræ duplex „genus: Aliæ quidem sunt majores adspectu, et ampliores lato dorso; aliæ vero „minores quidem, sed robore neutiquam deteriores: formæ autem utrisque similes „variegantur, præter solam caudam, qua diversæ conspiciuntur; minoribus qui-„dem major est, magnis autem minor.„ Qua diversitatem caudæ ab *Oppiano* dissentimus, quod nimirum minoribus minor cauda sit, majoribus major. Vid. plur. *Franz.* P. I. c. 29 de mixtis anim. quadr. et *Cyprian.* de Pardo P. I. c. 8.

PARDVS. Pardalion, *Aristot.* **Panther. Panther-Thier. Pardel.** Varius simpliciter, Africanus *Plinio;* **Leopard.** πανθηρ Lupus canarius *Gazæ* vel Luparius. *Io. Faber* luculento *Plinii* etiam testimonio comprobavit: Pardales, Pantheras, Pardos, varias, Africanas unum idemque animal esse. Cauda longa. Felis cauda elongata, maculis superioribus orbiculatis, inferius virgatis; *Linn.*

PARDVS cauda brevi. Chat-Pard, *Acad. Paris.* p. 108. qui animal a Pardo distinguunt, quod caudam collumque breviora habeat. **Katzen-Pardel.** Duos pedes cum dimidio longus ab extremo rostro ad usque exortum caudæ; altus $1\frac{1}{2}'$ par. cauda longa $8''$. Pilorum color ubique fere ruffus, maculis nigris differentis figuræ pictus. Olim creditus a Pardo et Cato generatus. Descriptionem Cato-Pardi in vivario Cliffortiano vid. *Linn.* Syst. Ed. 6: cauda proportione Cati vulgaris.

§. XXXIII.

TIGRIS. 4. TIGRIS. **Tyger.** TIGRES a Pantheris raritate et nobilitate differre vel ex *Plinio* discimus; ita enim VIII. 17. „Senatus Consultum fuit „vetus, ne liceret Africanas, i. e. Pantheras, in Italiam advehere. Con-„tra hoc tulit ad Populum *Cn. Aufidius* Tribunus plebis, permisitque Cir-„censium gratia importare. Primus autem Scaurus ædilitate sua Varias, i. e. „Pantheras sive Mares sive Fœminas, 140 universas misit. Deinde *Pom-„pejus Magnus* 410. *Divus Augustus* 420. *Idem* Quinto Tuberone, Fabio „Max. Coss. IV, Nonas Majas Theatri Marcelli dedicatione Tigrin primus

„omnium

„omnium Romæ oſtendit in cavea manſuefactam; Divus vero *Claudius* ſimul quatuor.„ *Petr. Gillius* Tigride nihil, inquit, ex omnibus feris ad ſpectandum jucundius Naturæ ſolertia finxit. Nam formæ pulchritudine tam valde inter feras eximia eſt, quam longe cæteris avibus Pavo excellit. Pellem variæ maculæ (*) efflorefcentes exornant. Dicuntur omnibus feris ad curſum præſtare; ſed revera curſu minus valent quam Pardus, et ex inſidiis victum quærunt Tigres; etenim ſaltu in arborem quampiam cum ſe dederint, in ea latitant, unde in feras inſiliunt; quanquam non negaverim, hanc artem et Pardo communem fore; interim recentiores, et inter illos *Bontius* ajunt, feram tardigradam eſſe Tigrem. Leonem æquat, eſtque feritatis indomitæ; figura macularum a Pantheris differt; ſiquidem Pantheri intortas et orbiculatas brevesque maculas vocat *Plinius;* Tigridi ſunt oblongæ et virgatæ. Pleniores deſcriptiones Tigridum veteres nobis non reliquerunt. Hoc novimus, Aſiaticas minores, ſed pulchriores eſſe Americanis; Dreſdæ belliſſimas vidi, demiſſis pedibus ſatis altis quaſi gliſcentes, fugientes et fugaces, erectas hominis altitudinem æquantes; Ferociſſimæ, maximæ et fortiſſimæ in India Occidentali, ut cum quovis etiam ferociſſimo Africæ Leone duellum committere poſſint.

(*) Vid. *Boch.* c. I. p. 792 ſqq. Tigris quale ſit animal non ſatis conſtat, antiquis; multi cum Leone conferunt; et quæ reliqua. Luſtratis animalibus, de quibus celebris *autor* cap. III, in propatulo eſt, quam acriter veterum relationes et commenta modernos viros eruditiſſimos in ordinem coëgerint. Interim illi, quibus ampliſſima occaſio, ut propriis oculis contemplari liceat ipſa animalia varia, offendent ejusmodi characteres, quibus mox ab invicem diſtinguenda; modo ſibi caveant de præjudiciis veterum quandoque craſſis, ut Tigres ex vento concepiſſe ſtatuerint. Nec adeo anxii ſimus, ſi quando legimus: „Pellis in Tigride per tænias, in Panthera „per rotundas maculas variatur;„ fieri enim poteſt, quod et maculæ tigrinæ coincidant in pelle Pardi, vel vice verſa. Et pelles vere tigrinæ inter ſe differunt formoſitate, non ſolum beſtiarum ex patria diverſa, ſed et conterranearum; unde non niſi varietas coloratarum exuviarum. Siyah Ghush *Charletoni* maculis omnino caret, nihilominus nobis Lynx audit, §. XXXI, quod recte, ut opinamur, contulimus partes corporis magis characteriſticas, faciem ſcilicet, caput, aures inprimis, pedes caudamque quaſi vitulinam et neglectam. Multum quoque natura inter ſe differunt Pardus Tigriſque; hæc adeo ferox, ut non niſi unicam Romæ cicuratam, Tigris ſi fuerit, legerim; nec Pardi unius ſunt naturæ, quorum non niſi major, vulgo Leopardus, Sinenſibus aliiſque Aſiaticis populis venatorium animal eſt.

Caſum, potius miraculum, ex Dei providentia Dreſdæ mihi teſtatum habeo, de ſingulari Cuſtodis beſtiarum, quæ ibidem aſſervantur, virtute: „Beſtiis alternis ex caveis ſuis actis ſtatis diebus, caveæ a ſqualore purga„bantur, redactis iterum in cuſtodiam feris, clauſtrisque portis objicien„dis. Altera die per ſupinam inadvertentiam Tigris extra caveam manſit „in angulo horti ferarum, Thier-Garten, deliteſcens. Cuſtos officii

„gratia

TIGRIS. „gratia in hortum five Thoriotrophium ingreditur, quem illico Tigris „adoritur erecta. Ille ex periculo fortiffimus finiftra manu collum beftiæ „prehendit, conftanti promptitudine arteriam afperam comprimente, una „amplexens beftiam dextra manu, ejus pectus pectori fuo violenter junxit, „ut nec dentes nec ungues in corpus fuum infligere valuerit fera; in tali „flebili ftatu per minutas quatuor vel quinque ambo invicem fibi juncti. „Tandem Cuftos diu diutius de valore fuo defperans, beftiamque fummis „viribus protinus ex amplexu dimittens, procul a fe projecit, quæ, con„fufione correpta illico in angulum vivarii recedens tantum temporis „victori conceffit, ut femiexanimis fugiens januam attingere potuerit.„ Idem Cuftos Anno 1738 cum valenti Cercopitheco vel Simia a torque avulfa conflictabatur, fed ab hoc prælio vix ac ne vix quidem vitam reportatus, dextra in primis manu crudeliter lacerata; graviterque et fatis diu decumbebat lecto affixus, quem mox poft conflictum cum amiciffimo Dn. *Bartholomæi* p. m. Confil. Aulico et Archiatro regio adivi ocularis teftis plurium ex prælio reportatorum vulnerum. Conferatur Hiftoria fimilis prælii apud *Kolbium* p. 156. Plura de Tigridis facie et natura vid. apud *Io. Fabrum* Lync. animal. Novæ Hifpan. *Ant. Recchi;* De Tigride, quam Lufitani Tigre Royal appellant, vide Defcriptionem Parifienfium ad finem Tomi III.

TIGRIS Afiatica. Duo fœtus Tigridis Ceilonicæ, *Sebæ* p. 52. tab. 32. n. 7. 8. Ambo elegantiffimis per univerfum corpus maculis ornati funt, quarum infigniores pofticam corporis partem obfidentes, miram colorum variegationem oftentant. Pedes pariter maculati, in quatuor, lege in quinque, pedes enim Felinis omnino fimiles, craffos obtufofque dehifcunt digitos, præter pollicem, brevibus parvis unguibus munitos, in fœtibus cæfareis. Fœmellæ e medio hypogaftrii quatuor protuberant papillæ. Venter, thorax et pedes ex cinereo dilute flavefcunt, dorfi vero maculæ multo faturioris coloris funt. Tigrides binos duntaxat fœtus fimul parere, ex hac patet, quæ pro catulo quovis bina gerit ubera. Tigris rancat; unde *Petrus Martyr*. Rancatu fuo univerfam viciniam obtundebat, et montes illo ftridore reboabant. Cauda longa. Felis cauda elongata, maculis virgatis, *Linn.*

TIGRIS Americana, Iaguara Brafil. Onca Lufit. Lupi magnitudine et major, *Marcgr.* In pedibus quinque habet digitos Felinis fimiles, et in plano pedis cujufque eminentiam mollem feu callum, fupraque adhuc rotundam eminentiam: in pofterioribus quatuor digitos et illam eminentiam majo-

majorem, minori ibidem carent. Tota pellis conſtat pilis flaveſcentibus, brevibus, per totum maculata, maculis nigris, variis eleganter diſpoſitis; caudam habet longam felinam; oculos cæſios ſplendentes; ungues abſcondit, ut Feles ſolent, et rapere aliquid volens extendit.

TIGRIS.

TIGRIS Iaguerete *Marcgr.* Tigris ſpecies alia; juvencum annuum magnitudine æquans. Pilos habet breves, ſplendentes, nigros, cum umbra mixtos, et variegata eſt illius pellis maculis atris, figura varia, ut in altera; animal crudelius altero.

TIGRIS Cuguacuarana *Marcgr.* Tigre Luſit. Magnitudo et figura eadem cum Iuguara, colore diverſo; inſtar Capreæ ex flavo rufeſcente, paulo dilutiore, in dorſo obſcuriore; ſub mento paululum albicat et in infimo ventre.

§. XXXIV.

LEO.

5. LEO. **Löwe.** Λεων, Leo, a Lion, **Löwe**; λεαινα, Leæna, **Löwinn**; apud Latinos promiſcui eſſe ſolet generis Leo. Felis cauda elongata, floccoſa, thorace jubato, *Linn.* Ferarum dicitur Princeps. Aſiæ et Africæ incola, non Americæ. Capite felino craſſo, fronte quadrata; ſupercilio eminenti; oculis prominentibus, ſed non valde volubilibus. Pectus robuſtum et largum videtur ob pilos longos et denſos, undique quaſi juba tectum; qua Leæna caret, binas habens in ventre mammas. Lingua felina, aſpera, et aculeata. Animal quidem non niſi in Magnatum caveis cultum, ſatis autem ab omnibus hiſtoriæ naturalis et itinera in Aſiam ac Africæ partes facientibus autoribus deſcriptum; quos vide, inprimis *Aldrovandum, Oviedum* apud *Wottonum; Academicos Pariſienſes; Rajum; Kolbium;* et qui plures. Neapoli, Leæna una cum Leone in eadem cavea incluſa et enutrita 5 catulos peperiſſe et educaſſe, autor eſt D. *Willughbi* apud *Rajum* Syn. et *Fr. Velez* hiſt. de los animales p. 16. Leones de Syria paren cinco vezes; el primero parto cinco, el ſegundo quatro, el tercero tres, el quarto dos, y el quinto uno; y paſſados eſtos cinco, viven eſteriles. Sed quærit *Rajus* p. 165: At qui potuit 5 catulos lactare, ſi duas tantum mammas habuit? Rugit Leo. Quando *Oppianus* Lib. 3 de Venat. multas Leonum differentias conſtituebat:

Sunt variæ formæ et genera infinita Leonum.

Aldrovandus eaſdem in jubis, in ferocia et in colore conſiſtere putat, quod in Æthiopia et nigri gignantur; unde *Bargeus* in Cyneget. lib. 3:

Cæſaries nigra eſt, nigros cutis obtegit artus.

LEO. Tartarorum Leones difcolores vidiffe vult *Paulus Venetus.* In Europa nufquam nafcuntur Leones; Locus natalis proprius in Mauritania, Parthia, Maffilia, Cafpia, Lybia, tota Africa, imo et Syria, ubi nigri, tefte *Plinio.* Unguium mucrones ita condunt, prout reliqua Felini generis. *Scaliger Arift.* L. II. c. 2: Vidimus Leonem, ubi fe vellet in pulvere volutare, pofterioribus pedibus fibi ftraviffe folum; non temere; parcit enim anterioribus unguibus ad ufum pugnæ. De magnanimitate Leonis exempla varia.

§. XXXV.

VRSVS. X. VRSVS. **Bår.** Αρκτος, **der Bår;** a Bear. Beftia, a reliquis omnibus fe diftinguens mole corporea; corpore lato, hirfuto villo; in noftris regionibus, ac ubique in plagis feptentrionalibus fera notiffima. Rudis quædam indigeftaque moles videtur, a *Virgilio* informitate notatus; verum non eft ineptus, fed ad quævis facinora patranda aptiffimus, aftutia Vulpi fimilis; pelle detracto vide Urfum apud *Academicos Parifienfes.* Cutis in dorfo admodum craffa, fub ventre tenuis. Pili fatis molles. Naris nigra; dentes ferrati; mammæ quaternæ; cauda fere nulla. Pedes pendactyli; digiti craffi, breves, ungues duris annulis firmati. In brachiis et lumbis vis maxima; caput invalidiffimum; pofticis pedibus incedere et currere poteft. In arbores fcandens apiaria evacuat; anticis pedibus veluti pugnis ferit, et Boves feriendo enecans.

Vrsvs noftras, Polonus; variat. Maximus Formicarum, qui dicitur, **Ameifen=Bår;** nigricans; Minor fulvus, vulgaris, Niedźwiedź Pol. Minimus, Argentinus, **Silber=Bår;** In confiniis Ruffiæ albæ et nigræ f. Mofchoviæ, pilis nigri et argentei coloris mixti. Majores truculenti; in Palatinatu Polocenfi circa Glezbokie oppidum Urfus infolitæ magnitudinis Equorum aliquot Decades, præter alia pecora, jugulaverat. Ex Urfo occifo pellis detracta fere ad ulnas fex protendebatur in Terra Chelmenfi, altera in Palatinatu Braclavienfi, tertia ad ulnas quinque in Bondargovo pago Palatinatus Pomeraniæ. Non raro ex Lituania Gedanum pelles octo pedum mittuntur. Anno 1721 in Polefia Polonica 80 agmen conftituiffe obfervati. Iuvenes matri erepti difciplinæ funt capaces, joci atque fpectaculi gratia. *Rzączinfki* II. Plura de Urfis vid. *eundem* P. I. Urfus cauda abrupta, *Linn.*

Vrsvs albus *Martenfii*, Witte Beer; Capite prælongo canino; corpore habiliore et velociore; pilo longo, et molli, ad lanæ inftar; roftro, ore et pedibus nigris. Ejus caput perdurum præ Urforum noftratium capitibus.

pitibus. **Weißer Spitzbergischer Bär.** In Grœnlandia et albi et nigri. VRSVS. Hi terram firmam nunquam deſerunt; illi in mari glaciato perdurant, piſcibusque et animalibus ex Phocarum genere veſcuntur; nonnunquam ſuper tabulis glaciatis in Norvagiam feruntur, unde:

Heu male tum ſolis Norwegum erratur in oris.

§. XXXVI.

XI. GVLO. **Vielfraß.** Boophagus, Magnus Vorator (*), Roſomacha, *Ol. Magni* Multivorus. Quadrupedum voracium Coriphæus; GVLO. *Aldrov.* et *Geſn.* putat, non male dici Hyæna veterum; cui ſententiæ alii contradicunt. Vultur quadrupes, *Scalig.* Canis pilis cervicis erectis longioribus, Hyæna *Linnæi.* Deſcriptio hujus beſtiæ valde manca; ſecundum *Matth. Michovium* Sarm. Europ. lib. 2. c. 3. Magnitudine eſt Canis, facie Cati, corpore et cauda Vulpinis, colore nigro; dicitur cadaveribus tantum veſci, ut inſtar tympani extendatur et infletur, tuncque anguſtiam duarum arborum ingredi, et vi, per infernas et ſupernas partes excrementa trudere, rurſusque ad cadaver properans ſe denuo implere. Hanc hiſtoriam nondum animo æquo et placida mente addiſcere potui. Dn. *Linnæo* audit Muſtela rufo-fuſca, medio dorſo nigro; habitat in alpibus Lapponicis, Dalckarlicis, ſylvisque vaſtiſſimis. *Schefferus* Lappon. quod habeant Gulones caput rotundius nonnihil, quam Lupi, dentes validos acutosque, ſimiles Lupinis, corpus amplum, pedes breviores, quales lutrarum ſolent eſſe. Pellis eſt nigerrimi coloris, de qua *Olaus M.* Candet fuſcata nigredine, inſtar panni Damaſceni diverſis ornata figuris. Sunt qui Zabellinis pellibus quodammodo æquiparent, unde forte *Linnæo* Muſtela dicta. Adeo incerta eſt hiſtoria hujus beſtiæ, quæ quidem in Lithuania, in Ruſſia et teſte *Lencilio* in Curlandiæ ſylvis ac in alba Ruſſia occurrere perhibetur, a nemine vero hactenus in meliorem lucem expoſita eſt, cujus tamen Iconem *Ionſtonus* exhibuit, ſed unde habeat, non indigitavit; ſine dubio ex *Geſnero*, qui ſimilem figuram ab *Olao Magno* mutuavit, cum tamen nec *Olaus* animal vidit. Ex hiſtoria hujus animalis, quæ habetur **Samml. der Reiſeb.** VII B. p. 88 nemo doctior evadet. Inſuper riſum movet *Crollius*, exiſtimans: Medicos ab hoc animali vomitorii et cathartici medicamenti uſum didiciſſe. Anatomen quondam ſuſcepit P. *Pavius* præſente *Ioanne de Laët*, hic præter admirabilem cum humano corpore ſimilitudinem, tria admiranda cum *Thoma Bartholino* Hiſt. Cent. IV. 30 communicavit: 1) Ductum umbilicalem nuſquam apparuiſſe; 2) Cum omnia bruta ligamento ſuſpenſorio jecoris ab homine differant, hujus animalis

 jecur

GVLO. jecur validiſſime ligamento diaphragmati necti, ſic cum hominis interna jecoris conſtitutione conſenſiſſe. 3) Inteſtinum ab exortu uſque ad exitum undique ſibi ſimile figura inventum, quum et cœco caruerit inteſtino, et reliqua recta fuerint; unde concludit *Bartholinus*, quod hoc brutum ingeſta compreſſu abdominis egerere poſſit; quod quidem a parte pone concedimus, non quod per ingluviem quoque reddat ingurgitata. Quod de pelle hujus beſtiæ referunt autores, hanc in pretio eſſe, id dubio caret; quod vero non niſi cadavera pro victu quærat animal, imo ſepulta corpora inveſtigaret, fidem non meretur. Nec contemnenda *Olai* philoſophia moralis: Forſan naturam tam inſatiabile animal in illis regionibus, in Polonia et Ruſſia, in primis in Tartaria, quin etiam in Lapponia, produxiſſe, ut homines ſimili voracitate laborantes redarguat. Sufficiant hæc de GVLONE, Viel-Wild-Fraß, hoc loco, donec melior hujus beſtiæ deſcriptio comparuerit. Figura Gulonis manu *Rüdingeri* quoque expreſſa habetur, nos aliam iconem Tab.V. addimus, quam ex theſauris regiis Dresdenſibus ſupra laudatus Eilenburgius nobiscum communicavit. Eſt nimirum Gulo niger vulgo dictus, qui olim ex Sibiria vivus Dresdam delatus fuit, et quotidie tredecim carnis libras devoravit, ſemper tamen adhuc eſuriens. Color ex nigro in brunum vergit. Longitudo animalis ulnam et octo ferme pollices æquat, ex quibus caput octo pollices, corpus ulnam circiter comprehendit, altitudo animalis cum capite novendecim ferme pollices emetitur. Alium ex bruno flaveſcentem Gulonem, ibidem quoque farctum conſervant, quam in Saxonia prope Frauenſteinium Rex et Elector Auguſtus II. Glor. Mem. cepit.

(*) Cum ſit animal voraciſſimum, repente, me judice, concoctionem faciet, ne violenter ingeſta ſtatim, ut vult *Franzius*, violentius in anguſtia duarum arborum egerantur. Tunc inexplebili quidem non nutribili laboraret voracitate et valde fruſtraretur ejus natura Gulonem, quæ nihil fruſtra facere ſolet.

§. XXXVII.

SATYRVS. XII. SATYRVS. Satyr. ANTHROPOMORPHA. Ἀνθρωπόμορφα dicimus beſtias homini forinſecus in nonnullis partibus, prout Satyri ficti, ſimiles, in nullo, ut vult *Albertus*, interiorum; quanquam *Galenus* Simias viſcera et cætera interiora homini ſimillima habere ſcribat; quem peritiorem fuiſſe Simiarum ſectionis quam hominum, *Veſalius* docet, Simiasque ab homine in pluribus differre, quam putavit *Galenus*. Optandum, ne forent homines πιθηκόμορφοι, fœdi et peſſime morati.

Illorum non niſi duo agnoſcimus Genera inferiora: SIMIAM cauda nulla vel perexigua, et Cercopithecum, caudatum ſive CEBVM. Simiæ

miæ a Græcis, non quidem ſimpliciter, vocantur homines vel viri, ſed addito epitheto, uti: Ανδρες Αργιοι, viri ſylveſtres, μικροι viri parvi; πυγμαιοι, pygmæi, Ανθρωποι κυνοπροτωποι, homines vel viri canina facie; nam inter hominem et non-hominem non datur medium; ſed vocantur quoque θηρια, feræ, beſtiæ, quadrumani; finxerunt tamen antiqui et Poetæ intermedias perſonas: Faunos, Panes, Ægipanes, Sylvanos, Silenos, Nymphas et Sphinges, plures, qui a Simiis originem duxerunt. Mollius loquitur *Scaliger:* In hominis quoque ſpecie inveniri divinos, humanos, feros, quam *Plinius* H. N. XI. 44: Simiarum genera perfectam hominis imitationem continere. Diximus Simias cauda nulla vel perexigua; nam *Scaliger* caudæ notam ſive veſtigium animadvertit, quam vix oculis deprehendas, tactu tamen ſubeſſe intelligas, quam ſi attrectare tentes, prompta miraque celeritate ſeſe ſubtrahit ridicula indignatione; interim ipſe Simiarum, der **Affen**, duo genera conſtruxit: Alterum ſine cauda, alterum caudatum; hic Κηβος *Ariſtot.* Εςι δ᾽ ο μεν Κηβος πιθηκος εχων ȣραν, eſt autem CEBVS Simia caudata. Simia an Ape without a Tail; that which hath a Tail is call'd. Cercopithecus, in Engliſh a MONKEY *Raj.* Confer. *du Marchais* III. p. 311: „Les Latins diſtinguent deux Sortes de „Singes; ils appellent Cercopitheci ceux, qui ont une longue queüe, „et ſimplement Simia, ou Singe, ceux qui n'en ont point. Ces deux „Eſpeces, qu'on pourroit, regarder, comme deux genres differens, ſe di„viſent en une quantité prodigieuſe d'eſpeces, qui different entre elles „en grandeur, en couleur, et de tant d'autres manieres, qu'on en ſe„roit des Volumes entiers.„ Conf. *Prodr. nat. hiſt. Quadr.* p. 10 ſeq.

SATYRVS.

§. XXXVIII.

SIMIA.

I. SIMIA. **Affe.** Πιθηκος; Cui cauda nulla vel perexigua; capite magis alto, quam elongato vid. tamen not. 63.; ungues humani ſed imbricati, vel aliquatenus lunati ſecundum *Plinium.* Cilium in utraque palpebra, quanquam pertenue ac prolixius (63), adhæc manus digitosque quadantenus homini ſimiles habent; imo genitale fœminæ mulieris eſt, ſed omnia rudiora efferacioraque. *Galenus* vult, Naturam Simiæ, ridiculo animali et animam habenti ridiculam, corporis quoque conſtructionem ridiculam dediſſe.

(63) Cilio in utriſque palpebris carent reliqua vivipara *Jo. Fabric.* p. 78. Nares non alii animantium, quam homini et Cercopitheco eminent; Idem p. 79. Notandum quod Simiæ, i. e. cauda nulla, nonnullæ, prout inter Cebos, ſint cynoprotypa vel cynocephali, i. e. capite producto magis quam alto. Habent mammas pectorales duas, et ſi quatuor habere videantur pauci, revera tamen non ſunt quatuor, ſed duo ſaltim ubera, quorum ſingula duas papillas habent.

SIMIA.

SIMIA ourang-outang; i. e. homo ſylveſtris, vir ſylvarum; Quoins morrou; Pongo, *Purchas's* Pilgrims P. 2. l. 7. c. 3. §. 7. Baris ſive Barris; Pygmy Guineenſis, Chimpanree Anglis (64). Fabulam ſapit, quam Indi produnt, eos naſci e libidine mulierum Indarum, quæ ſeſe Simiis et Cercopithecis miſceant; Deteſtandam libidinem vel etiam ſtuprum concedo, non generationem; confer. *Pont.* V. c. 32. et *Dapp.* Africa p. 393. et 583. ubi figura; fortaſſis Satyrus vel Sagnir *Eſa.* XIII. et XXXIV.

(64) Vid. Deſcript. of ſome curious-creatures, London 1719. 8v. et Iconiſmum ſingularem fœminæ 1739. nominibus Dn. *Hans Sloane* inſcriptum, quam demum mortuam Dn. *Ranby* aperuit; Ourang-outang or the Anatomy of a Pygmie, compared with that of a Monky an Ape and an Man; to which is added a Philoſophical Eſſay, concerning the Pygmies, the Cynocephali, the Satyrs and Sphings of the Anciens &c. by *Edw. Tyſon.* Lond. 1699. 4t. qui marem cultro anatomico ſubjecit; ubi et convenientiam et diſcrepantiam cum homine notavit *autor* ſeparatis articulis p. 92 ſeqq. — conf. *Tranſ. angl.* No. 256. p. 338; *Tulpii* Obſerv. med. Lib. III. c. 56. *Schotti* phyſ. cur. P. II.

SIMIA Ceilonica ſuperiori labio leporino; Cercopithecus Ceilonicus, ſeu Tardigradus dictus major mas; *Seba* I. p. 75. t. 47. n. 1. addit autor; „Nec dubitamus ea animantia inſerere Simiorum familiæ, quum for„ma ad hos proxime accedant: at Cauda tamen, quæ Simiis eſt, carent „penitus (65).„ Pilus ex nigro fuſcus, per dorſum vero pene niger, „mollis et quaſi ſericeus eſt, brevior tamen, et ex cinereo dilute flavus, „qui ventrem, brachia, pedeſque veſtit. Antici pedes, hominum fere „manibus ſimiles, pollice et 4 digitis, qui brevibus muniti unguibus. In „poſticis, qui pollici proximus eſt digitus, longo et ſubincurvo armatur „ungue, ad ſcalpendum formato; cæterum et indole et actionibus Simios maximam partem exprimunt.

(65) Eo, quod caret cauda, Simia eſt, non Cercopithecus, nedum Tardigradus vel Ignavus. Idem animal eſt, quod referente *Rajo* Syn. p. 161. D. *Robinſon* in Muſeo *Charletoni* vidit inter Simiam et Cynocephalum ambigens, cui cauda nulla vel brevis, roſtrum productius — in uno digito pedum poſteriorum unguiculo acuto, reliquis omnibus latis.

SIMIA roſtro canino, capite elato, Animalculum Cynocephalum, Ceilonicum Tardigradum dictum; Simii ſpecies; mas et fœmina; *Seba* p. 55. t. 35. n. 1. et 2. Immerito Tardigradum (66); „Forma et geſtibus „ſimico æmulatur, quibuscum et in multis convenit, os exceperis, et „naſum, ut pote qui intropreſſus quaſi et anguſte protenſus exſtat, unde „canini fere capitis figura emergit; rictus acutis ſcatet denticulis. Pilus „ſubruſſus ſerici inſtar molliſſimus. Crura longa, gracilia, pilis raris; „unico digito, indices ſcilicet ſingulorum pedum in acutum et incurvum

„unguem

„unguem exeunte; cauda nulla, ne talis quidem, qualis Tardigradis est; „Fœminæ ubera duo, papillis quatuor.„ Non recte animalculum *Charletoni* vocatur. SIMIA.

(66) Præjudicio laboravit clarissimus autor, animalia, quæ Anthropomorpha nobis, caudata quod sint omnia et singula; etsi Simiæ raræ, Ceborum vero ingens numerus.

SIMIA Mamonet dicta. *Thom. Barthol.* in Ac. Med. 1671. 1672. Vol. I. inusitatæ formæ; nulla figura apud alios autores; an Simia? an Cebus? Ita enim *Barthol.* „Cercopithecus ille apud *Jonstonum* t. 59. caudam proli„xam ostendit, qua noster caret. Non absimilem *Gesnerus* tradit p. 862. „nisi, quod caput illius magis caninum fuerit, quam suillum. *Albertus* „*M.* caudatam Simiarum speciem vocat Mamonet. *Gesnerus* quoque p. 856. „Mammonetum esse animal scribit Simia minus. Noster nec caudam ha„bet, nec Simia major est; ut suspicari liceat, quia a nullo ita depictus „fuit Cercopithecus hic, quemadmodum horribili facie comparet, vel „monstrum esse, vel animal hactenus aliis non visum aut depictum.„ Vid. inprimis descriptionem penis p. 67. figuram p. 313. et apud *Blasium* tab. XXIX.

§. XXXIX.

2. CEBVS. **Meerkatze.** Κῆβος, Cercopithecus; A κέρκος cauda et πίθηκος Simia, a Monkey; **Meerkatze;** cauda felina, **mit langen Katzenschwänzen, oder kürzeren.** *Mart.* Ep. 202: CEBVS.

Callidus emissas eludere Simius hastas.
Si mihi cauda foret, Cercopithecus eram.

Capite Simiæformes, leonicipites, κυνοκέφαλοι, κυνοπροσωποι, Galeopitheculi, barbati. Major præ Simiis copia. Ungues digitorum plerumque acuti omnes vel nonnulli.

CEBVS Sagouin dictus, ex minimis; *Clusii* exot. 372. *Nieremb.* IX. 177. vivus Gedani fuit vid. fig. tab. III. De quo in *Prodr. hist. Quadr.* p. 11; ungues habet acutos in digitis, in pollice latos, ut Simiarum; vetulæ faciem imitatur. Saguina *Caji* rar. an. p. 79. Animal pusillum; colore griseo, barba fulta et obscure cinerea, aure orbiculari, patente et humili, pilo intus nigro vestita, foris candido. Major, non supra Sciurum, nigri coloris *Clus.* dictus Cay; Alter insuper Sagouin, navis in mari agitationem nullo modo ferens, adeoque superbus, ut ob levissimam occasionem inedia potius et cibi abstinentia vitam finire cupiat, quam minimam molestiam perferre. -- Callitriches antiquorum, albus, bellissimus,

CEBVS. mus, ſed adeo tener, ut amiculo pelliceo foveatur, aut ſinu geſtetur. Illius cauda felina, vel Coati, variegata. Conf. *Ludolphi* Hiſt. æthiop. Lib. I. c. 10. n. 58. Cercopitheculus et Galeopitheculus, ibique figuras (67).

(67) Autor de hoc animalculo rhythmum æthiop. tradidit latina verſione:
Hominem non lædo
Frumentum non edo
Oderunt me fruſtra.
Solinus: capere beſtiolas, non arduum, ſed proferre, rarum.

CEBVS, caput mortuum, vulgo; ex minimis; naſo ſimo et quaſi collapſo, oculis profundis, faciem emortui capitis referens. Caput rotundum, atro-ſpadiceis pilis ad naſi uſque radicem hiſpidum, retrorſum magis elongatum, brevi capillo nigricante, prout ad frontem. Vultus piloſus albicans ad medium uſque naſi et oris ambitum, ubi nigredo; rugæ vultum veteranum reddunt et annoſum; Auriculæ glabræ, majuſculæ, capiti appreſſæ. Pili dorſales ſpadicei dilutius, quam in capite; Cauda longa ad inſtar Philandrorum. Fœmellæ ubera habent papillis binis. *Seba* I. p. 52. t. 33. n. 1.

CEBVS, Simiolus Ceilonicus, *Sebæ* p. 77. t. 48. n. 3; non deſcriptus. Quantum ex coloribus figuram illuminantibus cernere licet, pili capitis ad radicem uſque naſi, ad latera trunci, pedeſqueorideſcunt, reliqua fuſca; auriculæ humanæ, glabræ et carnei coloris; cauda prælonga et piloſa; oculis amplis; unguibus lunatis parumper, non latis. Ex Cebis parvulis.

CEBVS Guariba, *Marcg.* Magnitudine Vulpis; barba caprina, facie elata; auribus brevibus ſubrotundis; cauda verſus extremitatem nuda, quam ſemper torquet; pilis nigris, arcte ſibi incumbentes, ut læve appareat animal; catulos in dorſo geſtans; domari non poteſt; in ſylvis horribilem clamorem excitans; unus eorum, in conventu ante et poſt meridiem, minor in medio et altiori loco reſidet, reliqui paulo inferius circumſident, tunc præcinit ſuperior alta voce et ſigno manu dato, reliqui omnes accinunt, tamdiu cantiones prout ranæ ſolent, prorogantes, donec ſuperior iterum ſignum det; tunc omnes uno momento ſilent, et ſuperior grandi voce cantionem finit. Alii tales nigri ingentes; Nigritam mulierem ſolam offendentes vi ſtuprare ſolent; *Rajus* p. 154.

CEBVS moſchum redolens, Braſilienſis; Caitaia; pilo ex albo flaveſcente, longo; capite ſubrotundo; fronte pene nulla; naſo compreſſo; cauda arcuata; *Raj. Cluſ.* ex Fernambuco in *Auctar.* mite tractandus, alias altiſſima voce clamat.

CEBVS

CEBVS Angolensis major; Macaquo *Marcgr.* Color Lupi; caput ursino simile; nares bifidæ, elatæ; nates calvæ; a capite ad caudam longitudo pedalis et major. *Alius* Angolensis; totus niger, inspersò cano; cauda 2′. 4″. longa.

CEBVS.

CEBVS barbatus. Exquima; Guineensis; Barba egregie alba; pilis in corpore fuscis, quasi adustis et ferrugineis; ventre albicante; egregie saltans, barbatus, Primus *Clusii.* *Alius* Guineensis; color maxima parte nigricans, admixta umbra, in ventre subcærulescens e cinereo; caudæ medietas ex ruffo flavescens; ore cærulescente; in utraque gena magna copia pilorum longiorum, ex albo flavescentium, instar magnæ barbæ hircinæ; crura et pedes nigra; *Raji.* *Tertius* Guineensis *Marcgravii;* minor priori; capite parvo, cauda longa, imberbis.

CEBVS barbatus 2 *Clus.* elegantior, magisque politus; nitidis pilis, brevibus; pectore albo; cana barba minus prolixa, palmaris longitudinis, mucronata.

CEBVS imberbis 1 *Clusii*; pili fusci ex flavo coloris; gutture totoque pectore albicantibus; cauda, tanquam avulsis pilis, extreme in floccum desinens.

CEBVS imberbis 2 *Clusii.* Major corporis mole; rostro prorsus fusco; capite canescente; in collo et pectore villi longi, instar jubæ Leoninæ canescentes.

CEBVS Bugée dictus; Castorem capite, pilo, magnitudine referens. Rarus in India. *Rajus* Syn. p. 158. Simia Sciurus lanuginosus fuscus ex Joanna Insula; *Petiver* Gazoph. Nat. Tab. 17. f. 5. A Bugée from Joanna. *Sloane* It. Jam. II. 329.

CEBVS Elaurandus Zeylanensium. Simia alba, seu incanis pilis, barba nigra promissa, ex Zeylona, *Raji.* D. *Robinson* e museo Leydensi. Cercopithecus niger, barba incana promissa. Wanduru Zeylon. Cercopithecus totus albus in Catalogo Quadrupp. *Musei Petropolitani.*

CEBVS, Papio; Baboon; Hyæna *Gesneri.* Cynocephalus, κυνοπρόσωπος. Rostrum longum, in exitu obtusum, instar Canis molossi. Nates glabræ, prorsusque depilæ et sanguineo colore tinctæ, tanquam cute detracta; unguibus peracutis, parum lunatis; cauda apparet communiter brevi; Ipse juvenis Regiomonti hanc bestiam vidi, cum supellectile caudæ curta, sed forte circumforaneus truncaverat illam, ut eo magis nates sanguineæ et variegatæ lustrari potuerint; *Franzius* quippe et continuator *Cyprianus* Simiis annumerarunt Papionem propter caudam curtam;

 Sed

CEBVS. Sed *Gesnerus*, *Clusius*, *Kolbius* et alii Hist. nat. autores asseverarunt solemniter, Papiones, Babuini Italis, longas habere caudas ([68]). Toto corporis habitu quadrato, rostro, capite, imo cauda ad Cebos cynocephalos potius, quam ad Simias quadrat. Catulus lacte caprino educatus, Canis vices, catenæ alligatus, subit. Maris genitale membrum a natura est circumcisum; fœminæ pudenda plerumque propendent; vid. pluribus *Kolbium*. Conferatur Simia Mamonet dicta *Bartholini* supra.

(68) Kolb p. 138: Daß sie aber auch einen langen Schwanz haben, davon sind mir mehr als tausend Stücke derselben unter Augen gekommen, und habe ich selbsten etliche derselbigen massacriren helfen, wenn sie sich unterstanden in die Gärten und Weinberge zu laufen; vid. ibidem ulteriorem eorundem descriptionem. Caudatos modo dixit autor Papiones; in Tabula autem II. tanquam Simiæ non caudatæ repræsentantur; ejusmodi incuria autorum multas involvit difficultates crassosque aliquando errores in historia naturali, prout jam monuimus in historia Rhinocerotis, cujus figura et descriptio apud eundem autorem sibi plane non respondent.

CEBVS Liocephalus, Leoniceps: Löwen-Meerkatze. The little Lion-Monkey; unguibus acutis; cauda prælonga, qua dimidiam partem nigra, altera parte ex radice rubra; coma in capite alba, neglecta, pedibus albis. *Edw.* de Avibus 195. ex vera cruce.

CEBVS dentibus irridens, ore latissimo, superiori labio triangulari; niger pedibus, quasi chirothecis, luteis; cauda longissima, prout præcedentis, pilis velut aculeata. *Edw.* ibid. 196. The little Black Montcey; lächerliche Meerkatze. Americanus.

CEBVS capite vulpino; Füchsel-Männchen. The Maucauco *Edw.* ib. 97. capite albo nigro; facie personata; cauda ex circulis albis nigrisque, Coati ad instar, varia; longa.

CEBOS quatuor Parisiensibus descriptos, tres pictos vide Tom. III. *Mem. de l' Academie depuis* 1666-1699.

FAM. V. ANOMALOPES.

PENTADACTYLON. Mit { ungewöhnlichen Füßen. / verbundenen Zeen. / Gänse-Füßen. }

§. XL.

ANOMALOPEDIA. ANOMALOPEDIA dicimus Animalia quadrupeda, pilosa, pendactyla, pedibus quibuscunque, sive anserinis, sive quocunque modo coalitis, aut quasi monstrosis. Quo genere comprehenduntur omnia Vivipara

para terram et aquam ſtatis temporum intervallis frequentantia, vulgo Amphibia, piloſa, pedibus anomalis, CASTORES, LVTRAE, PHOCAE, et ſi plura. Dicitur autem αμφιβιον ab αμφι et βιον, quaſi utrinque, et ancipitem vitam habens, i. e. modo in aqua, modo in terra. Sic et *Ciceroni* amphibium animal audit beſtia anceps. Beſtiarum autem nomine veniunt antiquitus omnia animalia quadrupeda piloſa et vivipara, fœtus editos lacte nutrientia; contra diſtincta ab animalibus, ſerpentibus et quæ vocantur aquatilia quadrupeda ωοτοκα, i. e. ovipara; non in aquam, ſi ranas excipimus, ſed in terra ova pro genere ſuo ponentia.

ANOMALOPEDIA.

§. XLI.

I. LVTRA. Otter. Eſt ANOMALOPES digitis pedum omnibus, avium palmipedum more, membrana conjunctis; pendactylon.

LVTRA.

LVTRA Ενυδρις. Otter. Pedes quatuor, in quinque digitos non nihil expanſos et anſerinorum inſtar membranis intercedentibus junctos, diviſi; Digiti æquales inter ſe, nullus pollicem referens. Dentes canini; auriculæ parvæ ut Caſtoris; pilus brevior, quam in Caſtore; caſtanei coloris, prona parte caneſcens. Diu ſub aquis durare nequit, quod foraminis ovalis nullum veſtigium. Amplas ſtrages in piſcium vivariis committit. Lutra digitis æqualibus, *Linn.* Cuniculos ſub terra fodit, longiſſimis tractibus in ſylvas a fluminibus vel piſcinis remotas, arborumque radices, ubi obſtaculo ſibi ſunt, tollens; vid. reliqua *Prodr. quadr. hiſt. not.* cc). Figura apud *Pariſienſes.*

LVTRA Braſilienſis, Yiya et Cariguibeju, *Marcgrav.* Pilis atris omnibus, præterquam in capite, qui obſcure fuſci, ſub gutture macula flava; figura a noſtrate non multum differt. Deſiderat *Rajus* dentes curioſius obſervandos, et an digiti pedum membranis connexi? Lutra pollice digitis breviore, *Linn.*

§. XLII.

II. CASTOR. Biber. CASTOR. FIBER. Caſtor. The Beaver. Pedibus poſterioribus ſimul et cauda anomalis. Caput compreſſum, τετραγωνοπροσωπον. *Herodoto.* Oculi parvi; auriculæ minutæ, rotundæ, lutrinæ. Dentes inciſores validiſſimi in maxillis bini, lati, extremitatibus oblique ſectis ad incidendum, exterius e flavo rubentes. Pedes anteriores digitis 5 diſcretis, unguibus rotundis et obtuſis; Poſteriorum digiti, craſſa nigraque membrana juncti, unguibus Simiarum. Cauda glabra, depilis, nigra, epidermate ſoluto, ſquamoſa, pergameni craſſitie,

CASTOR.

CASTOR. longa cauda 11 vel 12 pollices; ovalis figuræ. Folliculorum, qui Caſtorei receptacula, accuratas deſcriptiones vid. apud *Pariſienſes* Tom. III. et *Wepferum.* Teſticuli ſub oſſe pubis prope caſtoreum ſiti. Caſtor induſtrium animal, arte quadam ſua aggeres et ſtagna parare conſtat; *Leibnitius* Protogæa §. 41. Confer. *Hiſt. Acad. Pariſ.* 1737. p. 10. Uitgeleere *philoſ. Verhandl.* P. II. 1 Stuck, p. 188. Prout Canis valde manſueſcens. Diu vivere dicuntur, et quidem Europæi præ Americanis; Color vulgarium notiſſimus. In Norvagia et nigri albique; Canadenſes fuſci coloris. Plura in *Prod. hiſt. quadr.* nota qq). Apud *Wottonum; Geſnerum; Pariſienſ. Tranſ. angl.* No. 430.; *Catesby* app. p. XXIX. ſeq. hic: Les Caſtors habitent toute la partie Septentrionale de Continent d' Amerique depuis le 30me jusquê au 60me degré de latitude; leur forme n'eſt en rien differente de celle du Caſtor d' Europe. In Anglia et Wallia eorum ſtirps penitus extincta *Raj.* Caſtor cauda ovata plana. *Linn.* Dresdæ: Caſtor peregrinus, farctus, albus.

§. XLIII.

ROSMARVS. III. ROSMARVS. Wallroß. Morſſ, Ruſſis. The Seakow Angl. Hors-Hwal Ang. Sax. Odobenus. Phoca dentibus caninis exſertis, *Linn.* Vache marine, Gall. Walros, Walrus, Bat. Wallroß. Bête à la grande Dent, *Dionyſ.* deſcr. des Côtes de l'Amer. Sept. Vol. II. p. 256. Phocæ corporis forma perquam ſimilis, major tamen, corpulentior et ponderoſior. Quadrupes, cujus pedes Batavi Vlaaren alas vocant; ad natandum et ſcandendum potius, quam ad incedendum aptatos, digitis omnibus cute tectis, unguibus tamen brevibus munitis. Cutis dimidium pollicem craſſa; pili breves, fuſci et ſordide flavi. Caput craſſum, informe et in antica parte planum; in fronte habet duas fiſtulas, rictus validiſſimis ſetis obſeſſus, quaſi barbatus. In mandibula inferiori dentes tres, in ſuperiori quatuor; præter illos ex ſuperiori duo longiſſimi lunati dentes inciſores prodeunt, qui Elephantum dentes duritie et albedine ſuperant; non exacte teretes, ſed quandantenus ſulcati; qui a dextris conſtanter longitudine parumper ſuperat ſiniſtrum; eum in finem talibus dentibus a natura donati, ut illis mediantibus vaſta corpora ſuper glaciem et in litora extrahere valeant, cum diu ſub aquis ſubſiſtere nequeunt, pedibus autem brevibus et ad latera poſitis ejusmodi conatus ſuperare non valent. Utuntur ſimul dentibus duobus pro armis, quibus ſeſe crudeliter defendunt. Dn. *Anderſonius* ejusmodi dentem longitudine 2'. 1", ad radicem 8" in circumferentia æquantem habuit. Conf. *Martenſium* Itin. P. IV. c. 4. n. 5.

§. XLIV.

§. XLIV.

IV. PHOCA. Robbe. Veau marin; Veau de mer. Loup marine; a Grœnl. Pusa. Seehund; Robbe, Salhund; Dan. Sälhund; Norv. Kaabe; Angl. Seal. Phoca dentibus caninis tectis, *Linn.* Vitulus marinus; Sea-Calff or Soile. Vide Figuram et Descriptionem apud *Parisienses*, *Transf. Angl.* No. 469. p. 383, ibique figuram et passim in commentariis; frequentissimus in mari baltico; *Linnæus* Phocæ varietatem duplicem numerat: Grå Siäl, et Wikare Siäl, quod hic Februario, ille Ianuario parit, hic solitarius incedit, ille gregarius, hic niger est, ille canus. Nigrum nondum vidi, forsan maculis plus minus nigris super canitie varius. D. *Parsons Transf. Angl.* cit. loc. optime notavit, ubique fere errores autorum, qui pedes Phocæ posteriores tanquam pinnam caudæ piscis communiter repræsentant: „To make the posterior parts terminate in two Fins, „which on the contrary are actually webbed Feet, (like those of water „fowl), consisting of five Toes, each having three Articulations and „ending with Nails of a darkish Colour. The Nails of the Fore-paws are „very considerable, being like the Pauts of a Mole, contrived for craw„ling upon land, and partly for swimming, by a narrower web between „each Toe: but the hinder Feet are extensive webs, serving alone to „drive or row the Creature in the Waters.„ Paucis verbis multa dixit doctissimus et perspicacissimus *Parsonius*. *Rajus* a laudato Observatore non alienus; ita enim de Phoca: Pedes posteriores retrorsum extensi et invicem connexi sunt, quo caudam piscis quadantenus referunt; - - Digiti in omnibus, tam anterioribus, quam posterioribus pedibus membranis intermediis juncti, et unguibus muniti. Brachium et cubitus sub cute pectus tegente clausa latitant, pedes soli exseruntur et extrorsum apparent. - Rostrum satis productum, ut vitulinum referat. Oculi ampli - - ad nares utrinque, non supra oculos setæ, quadratæ et compressæ, nodis subinde distinctæ, et sibi invicem vicinæ. Pro auriculis foramina avium habet. Pari modo *Academici Parisienses:* „Le Veau marin avoit non seule„ment deux pieds de derriere, mais outre cela une queuë etc.„ me judice, *Clusius* circa animal Manati Indiæ Occidentalis, in eundem errorem incidit, quem juxta Phocam professi sunt *Aristoteles*, *Plinius*, *Aldrovandus*, *Rondeletius*, *Gesnerus*, *Wolfgangius*, *Iohnston*, ac si, ut verbis *Parisiensium* utar: „Le Boeuf marin des Indes Occidentales n'ait point de „pieds de derriere, mais seulement une queuë de Poisson mal formée dont „il se sert pour nager, ce qu'il fait avec une très-grande vitesse, au raport „de *Clusius*, qui dit en avoir vû un que les Hollandois avoient apporté des

M 3 „Indes.„

PHOCA.

PHOCA. „Indes.„ Magis miror præstantissimum in Historia naturali Virum *Andersonium*, qui de Phoca: Seine vier Füße sind kurz, und bald wie Gänse-Füße gestaltet. Sie haben keine Knochen, sondern sind nur wie ein dicker Lappen von rauchhaarigtem Leder. An den Vorderfüßen sind 5 lange schwarze Klauen, die mit den Spitzen über den Rand des Felles ein wenig hervorstehen; die Füße selbst NB. sind ohne Beine - - die Hinterfüße stehen hinten aus, und zwar die breiten Enden; quod supra fati autores affirmant, perpendiculariter wie die Fischschwänze. Ita et *Martensius* judicat, quem Dn. Autor secutus est. E contra *Parisienses* testantur: Nous avons trouvé que notre Veau marin - - avoit de veritables os très-durs - - Vide porro prælaudatum *Andersonium* p. 253 de Phoca aus der Straße Davis, quem infarctum accepit.

§. XLV.

MANATVS. V. MANATVS. See-Kuh. See-Ochs. MANATI Hispanis; Bœuf marin; piscis audit manibus gaudens. Piscis cetaceus *Clus.* Vacca marina. Vitulus marinus *Aldrov.* p. 104, cui Phocæ est differentia. Figuram vid. apud *Clus. Dapperum* Amer. de Insula Hispan. p. 178. et apud alios; descriptionem passim. Confer. *Miss. de Piscibus* II. §. XLIII. et addit. in *Missu V.* The Sea-Cow. *Clusius* hoc animal juxta corium stramine suffarcinatum descripsit; non vidit vel vivum vel mortuum. Ejus descriptionem omnes bona fide secuti. Ex corio fœdum et turpe animal *Clusio* visum; capite Vitulino, sed paulo strictiore, oculis fere Caninis; valde crassa et dura brevibusque et raris pilis ex cineratio fusci coloris cute præditum. Longitudo 16′, ambitus corporis $7\frac{1}{2}$′. Bina crura ad humeros non longa; latos pedes brevibus unguibus præditos, nullos in posteriore corporis parte, sed caudam quodammodo informem et latam - - . Reliqua abbreviata a *Rajo* Syn. addam: oculis exiguis; auricularum loco foramina, prout in Phoca; ubera in pectore duo. Pedes unguibus elephantinis prædîti esse dicuntur; *Hernandez* ungues ei humanis similes tribuit, et pedes pinnarum formam referentes; more humano coire, penem equinum habere, viscera taurinis respondentia; nullo nocuum esse morsu, verum herbis littoralibus fucisque vesci. Concludit *Rajus:* Si animal *Diogeni* cognitum fuisset, non opus habuisset, ut Gallum deplumaret; Manati enim natura animal implume bipes est. *Artedo* Trichenus, piscis est plagiurus. Quis est, qui non intelligat, naturalem historiam tam vasti animalis veram et genuinam desiderari in hunc usque diem, vel ex paucis, quæ modo adduximus? Si vestigia pedum premimus, considerandum venit ex præmissis: 1) Ungues elephantinos unguesque humanos toto cœlo

differre;

differre; 2) bestiam tantæ molis herbas littorales attingere non posse sine valore pedum anteriorum, qui plurimis autoribus pinnæ audiunt; 3) *Clusium* posteriores ex corio suffarcinato judicasse, certo certius mutilo; 4) et quid inde, sicubi in posteriore corporis parte nullos invenerit; non tamen sequitur, animal, cujus exuvias lustravit, nullos habuisse posticos pedes, sive crura fuerint coalita, uti in aliis suæ farinæ, sive pedes solummodo discreti, uti in Phoca, cujus generis est, sive denique ipsi pedes vel ad digitos unguesve usque fuerint concreti, quid si etiam quasi monstrosi essent. Hæc sufficere possunt, ut modo intelligamus Manatum ex derivatione Hispanorum nec manus, nec alas, neque pinnas habere; porro historiam quoque mancam, qua pedes posteriores; eorumque loco non licet caudam animali piloso et viviparo tribuere, pedes vero posticos demere, quod in nulla bestia, nedum in ipsa Phoca, hactenus experti sumus. Solent autem nomine bestiarum intelligi quadrupedia quæcunque (69).

MANATVS.

(69) Suspicamur Leonem marinum paria fata habere; Dn. *Andersonius* p. 230 vom Walrus: Die Holländer, so nach Grönland fahren, sagen Walroß, aber einige, die in Indien gereiset, heißen sie auch See-Löwen, doch irrig; denn die See-Löwen haben viel kleinere dentes caninos, und sind vielmehr eine große Robben-Art, die mit dem Kopfe und der gelben Farbe des Leibes den Löwen ähnlich kommen. Quod de illis commentatus *Kolbius*, suspectum habeo, et videtur figuram, quam ab aliis autoribus mutuatus est, non revera animal ipsum descripsisse. Nec credere fas est, semipiscem partes corporis pinnatas per dimidiam diem igni solari super petra expositurum esse. Vid. autorem itineris *Ansonii* de Leonibus marinis, Meer-Löwen, p. 115 (deutsch) cum figuris Maris et Fœminæ. Pedes anteriores videntur pentadactyli, cauda vero, concreti pedes vel digiti, prout pedes posteriores testudinum marinarum. Ecquis sponsor sit, de figuris omnibus numeris absolutis?

§. XLVI. TA-

§. XLVI.

TABVLA SPECIALIS DIGITATORVM, QVÆ DEPILATA.

Ordo III. DEPILATA; sive tecta, sive nuda, nequicquam pilosa; omnia ovipara sive *ωοτοκα*.

- TESTVDINATA. Testudo
  - Digitis discretis §. 47.
  - Pedibus anomalis §. 48.
- CATAPHRACTA. Crocodilus, Caimanus §. 49. 50.
- NVDA. § 51.
  - Lacerta
    - dorso lævi §. 52.
    - dorso pectinato §. 53.
  - Salamandrina §. 53.
  - §. 54.
    - Salamandra; ova vera in pelvi excludens.
    - Gekko.
    - Cordylus; Uromastix.
    - Scincus.
    - Seps s. Lacerta Chalcidica; ova in utero excludens.
  - Chamæleo §. 55.
  - Batrachus
    - Rana §. 56.
    - Bufo §. 57.

§. XLVII.

TESTVDO. Schildkröte. Quod tegmine, vel capſula teſtacea munita eſt, Schildkröte. A Tortoiſe Tortuë Gall. Dividi ſolent in terreſtres, aquarum dulcium et in marinas; ſufficiunt terreſtres ſive ſylveſtres et marinæ. Ne autem a loco differentias petamus, quæ diſpoſitio multa incommoda conciliat, et amphibologias cauſatur, tutius Teſtudines diſtinguimus in animalia capſularia digitis diſcretis, qui et terreſtribus et lutariis, ſive aquæ dulcis communes ſunt; et pedibus digitisve anomalis, quales ſunt marinæ omnes.

TESTVDO.

I. DIGITIS DISCRETIS.

TESTVDO vulgaris, The common land Tortoiſe. Teſta ſuperior, prout in omnibus, eſt convexa, inferior plana; caput ſerpentino æmulum, quod prout pedes caudamque pro lubitu exſerere et intra teſtam ſubducere poteſt, caret palpebra ſuperiore, et auriculis; an etiam, ſecundum *Rajum*, careat meatibus auditoriis, hæſito, quod nec Phocæna piſcis iisdem careat, valde licet anguſtis. Hyeme in terra latitat. Teſta vel atris, vel dilutioribus, vel etiam nigris et luteis areolis diſtinguitur; Teſtudines ſunt pendactylæ, pedes plerumque, prout caput caudaque ſquamata. Oſſa teſtæ duplicia in lateribus ſibi mutuo commiſſa ſunt, et ligamentis validis durisque juncta.

TESTVDO terreſtris Indica maxima *Pariſienſibus* deſcripta. Sa queuë étoit garnie d'une corne par le bout; ſes pates n'étoient point couvertes d'écailles, mais d'une peau ridée comme du Maroquin; ſes ongles point aigus, mais mouſſés et uſés juſqu'à près de la moitié, et ſes machoires ſont dentelées en forme de Scie; hoc omnibus digitis diſcretis eſt commune; nec dici poſſunt habere dentes.

TESTVDO Iaboti *Marcgr.* Cagado de terra, Luſit. Teſta nigra, cui multæ figuræ hexagonæ inſculptæ. *Seba* p. 129. Tab. 8. n. 2.

TESTVDO Mydas dicta; *Seba* p. 129. t. 80. n. 1. ex Curaſſoa; mediæ magnitudinis, non ultra tres annos nata; ſuperius tegumen obſcure ſpadiceum, ex flavo pulchre elaboratum. Caput totum fere rubet; tali et colore pedes picti, brevibus craſſisque ſquamis, et validis quinque unguibus muniti. ποταμια χελωνη.

TESTVDO Braſilienſis, Iubeti dicta; ſcutis hexagonis, extuberantibus, ellyptica fere ſpeculorum vitra referentibus; horum e centro, dilute luteo, minutisque ocellis conſperſo, ſeni, octoni pluresve aut pauciores

TESTVDO. emigrant radii flavi, inde ad ambitum ſcutiformis cujuslibet ſquamæ porrecti, capite dilute flavo, ſubtus ſaturatiore; et ſquamæ pedum flavent. *Seba* p. 129. t. 80. n. 3. et 8.

Testvdo Ceylonica, terreſtris minor; Iurukua; toto corpore dilute ruffo. *Seba* ibid. n. 4.

Testvdo ex nova Hiſpania; Kagado d'Agao; polito operimento ex flavo dilute rubello, quaſi aurantii coloris; capite, pedibus et cauda ſaturate aurantiis. *Seba* ibid. n. 5.

Testvdo Braſil. Iujura *Marcgr.* flavi undique coloris ſuperius, parvisque quaſi icunculis, ſculatis; capitis pedumque color paulo dilutior flavus. *Seba* ibid.

Testvdo Amboinenſis, minor; lævibus ſcutis dilute ſpadiceis; flaventibus aliquot maculis; caput pedesque ſaturatius ſpadicei. *Seba* p. 130. t. 80. n. 7.

Testvdo Amboinenſis, minor; colore dilute ruffulo, inſtar flammarum albis maculis lineisque; pedes punctis rubicundis; caput valde prominulum; pedibus quinque acutis unguibus; in majorem molem non excreſcit; *Seba* p. 126. t. 79. n. 1. Eadem inverſa, dilute flava et rubro pigmento adumbrata n. 2.

Testvdo, Ceylonica, minor; dilute flava, latis, ſaturate ſpadiceis maculis, foliaceis; caput, pedes luteis ſquamulis. *Seba* ibid. n. 3.

§. XLVIII.

II. *PEDIBVS ANOMALIS.*

Testvdo pedibus anomalis, marina eſt. Pedes ad natandum et ad ſcandendum in littora ova ponendi gratia comparati; et prout Veſpertilionum antici pedes rudimenta digitorum in inſtrumentum valatorium ſparguntur, ita digiti harum Teſtudinum digiti complanati, ſquamati et plerumque evidenter unguiculati, in pinnas quaſi, vel quatuor alas rudes conjuncti; mari non aliter exeunt, quam dormiendi et ova faciendi gratia, in littora vicina. In tantam magnitudinem excreſcunt in Mari Indico, ut quatuordecim homines unius teſtæ ſuperiori inſiſtere poſſint. Mandibula ſuperior canalem inſculptum habet, inferioris aciei dentatæ excipiendæ, et inferior viciſſim canalem, quem ſubintrat ſuperioris dentata protuberantia. Vid. *Rajum* Syn. p. 235. Vid. Teſtudines marinas, quarum altera monſtroſa, biceps, apud *Edw.* p. 206. In terram egreſſæ, ova centena numero deponunt

nunt in arena tecta, quæ ſolis calore excluduntur. Hoc omnibus Teſtudinibus commune eſt; nam nullæ incubant.

TESTVDO.

TESTVDO vulgaris; Teſta minus pulchra et concinna. Inveniuntur frequentes circa Braſiliam et Inſulas Caribbeas, quarum unius caro 80 vel 100 hominibus, uti dicitur, in prandium ſufficit. An Teſtudo marina Americana, *Sebæ* p. 130. t. 80. n. 9.

TESTVDO, Braſil. Iurucua; Luſit. Nartaruga; variis figuris geometricis teſtæ quaſi inſculptæ videntur. Quædam habent teſtam nigram, ſplendentem, flavis lineis et figuris egregie interſtinctam, aliæ aliter conformatam; poſteriores pedes palmatos breviores. Teſtudo Franca *Rochefort.* Ejusdem figuræ Teſtudo Caëmanna, *Rochef.* verum caro ejus nigra eſt.

TESTVDO Caretta, *Rochef.* multo minor præcedentibus; ſed ova delicatiora; in pretio eſt ob teſtam in laminas 15 diviſam, quarum 10 planæ ſunt, reliquæ nonnihil incurvæ; Ex illis multa fiunt (70).

(70) *Catesbejus* II. p. 38. quatuor ſpecies marinarum, quas vulgo Turtles vocant, differentes tradit: The Green Turtle; The Hawtes Bill; The Legger Head Turtle and the Trunk Turtle. Vide *ibid.* autorem, des differentes eſpeces des Tortuës et de leur proprieté en general. Teſtudo marina viridis, The green Turtle, Tortuë verte, ou Tortuë franche *Rochef.* de Cuba et du Continent. On regarde leur oeufs comme un manger ſain et delicieux. Mr. le Chevalier *Sloane*, dans ſon Hiſt. Nat. de la Jamaique, nous apprend, que les habitans de Port Royal employent 40 barques à la peche de ces Tortuës; et p. 39 modum explicat capturæ. - - The Hawksbill prend ſon nom de la forme de ſa bouche ou bec d'un Faucon; vid. fig. ibid. Elle eſt eſtimée à cauſe de l'utilité de ſon ecaille et de la bonté de ſa chair. - - The Loggerhead Turtle on ne cherche guéres, à cauſe de leur chair rance, elle eſt en état de rompre de très grandes coquilles, ſur tout le buccinum. - - Teſtudo arcuata, the Trunk Turtle, le Coffre, n'eſt commune, p. 42, car on en prend rarement; l'ecaille de deſſus eſt plus convexe, que dans les autres eſpeces. Leur chair eſt rance, mais on en tire une grande quantité de huiles.

TESTVDINVM marinarum pulli diverſi tres; *Sebæ* p. 127. t. 79. n. 4. 5. 6. *Ibidem* Ovum cum fœtu, n. 7.

§. XLIX.

CATAPHRACTA.

CROCODILOS et CAIMANOS nonnulli ad Lacertos numerant: quod cauda eorum in longum producta, et plurimi Lacertorum ova ponunt cum illis. Multum vero differunt a Lacertis, inprimis lingua, quæ Crocodilis fere nulla, et membrana tantum ad ingluviem, inferiori mandibulæ interjacens, quam ſuſtollere non poſſunt; cum Lacertis omnibus

CROCODILVS. bus lingua bifida, anguina, quam longius exſerunt, ſit conceſſa; porro et dentibus maxime differunt, qui Crocodilis longi, ſubulæformes et pectinatim coëuntes, numero fere incerto; pedes quoque acutiſſimis unguibus ſunt armati, et crura in latera flectuntur. Dixi Cataphractos, quod, præter ventrem, adeo dura cute teguntur, ut telis et ſagittis minime cedant, ſquamis horridis et ſpinoſis referta. Ova pariunt anſerinis magnitudine paria; quæ ſolis calore excluduntur. In Nilo, in Nigro Africæ et in Gangæ Indiæ fluminibus ſtabulantur.

§. L.

Differt Crocodilus a Caimano corpore, quod huic brevius; ventre Caimanus magis eſt coacto, ille ſtrictiori; Caimanus habet elatum caput, roſtrum depreſſum, brevius, angulum ad radicem notabilem deſcribens. Crocodilus, Nilenſis inprimis, roſtrum ferme in linea æquali cum oſſe bregmatis in multo longius productum, rictu valde ampliore et ultra caput fiſſo. Differunt inſuper ſquamis ſcutisque quadratis oſſiumque duritie, nec non colore corporis; Caimani atro fuſci, varii; Crocodili multum cineritii habent, et quæ plura; Omnium mandibula inferior, prout in aliis animalibus mobilis; et merito apud *Grew* M. R. motus maxillæ ſuperioris redarguitur. Conferantur *Geſnerus*, *Worm. Bont. Boyhart. Belon. Feuillée* III. p. 571. *Academici Pariſienſes*, *Hernandez*, *Labat* Voy. de l'Amer. *Raj.* Syn. *Seba* I. Tab. CV. CVI. plures. Crocodili caput, rictu aperto oris interiora monſtrans, vide apud *Sebam* Tomo II. p. 124. t. 110. fig. 1.

CROCODILVS Americanus *Sebæ* p. 167. t. 106. n. 1. Plures reperiuntur varietates, non magnitudine ſolum, ſed et forma et coloribus diſcrepantes. Sunt, qui grandes gerunt, obtuſoque apice eminentes ſquamas, quaternis et ſenis alte exſurgentium tuberum, corneorum, anguſtos obtuſosque in apices convergentium, ſeriebus, a capite per dorſum ad finem uſque caudæ, ordine digeſtis, deſuper ornatas; ventris pariter lateribus ſimili apparatu inſtructis. Hic Kil-Duivel dictus. Interim tamen *Seba* ſcribit, ſola mobilis eſt maxilla ſuperior, plures in eo autores ſecutus. Autorem in tribus Crocodilorum ſpeciebus faucium diſſectarum inſpectio quam attentiſſima docuit, quod lingua nulla, nec vel quidquam linguæ analogum, ſed ſubſtantia ſaltem e minutis quibusdam glandulis compoſita ſub cute hærens. Glabræ fauces, nec vel ſimile quid Piſcium linguis; Oeſophagus enim pluribus fimbriatus rugis, quidquid orificium ejus ingreditur, via ſat commoda tranſmittit. Non pauci autores Crocodilorum dedere hiſtoriam, icones autem accuratas nulli.

CRO-

CROCODILVS, dictus Lacertus omnium maximus; The Alligator. Crocodille des Indes occidentales, *Catesbeji* p. 63. toto cœlo a præcedenti differt, nec iconem exactam credimus. Interim legantur Commentationes autoris.

CROCODI-LVS.

CROCODILOS CAIMANOS Ceylonicos, Africanos, Americanos recenter natos; ova simul cum pullis vid apud *Sebam* I. t. 103. 104. ubi varietates bestiæ hujus sese distinguunt; porro t. 105. n. 3. Crocodilum aquaticum Ceylonicum marem. *Cornelius de Bruyn* in itinere p. 355. scribit, captum esse in Ceilone Crocodilum sedecim cum dimidio pedes longum, sex vero cum semisse crassum, a quo duos supra triginta homines deglutitos fuisse, certo constiterit; in cujus ventre aperto sceleton hominis fuerit repertum. *Autori* res videtur impossibilis; quærens: quo alia illa triginta et unum sceleta devenere? An adeo subito hæc colliquari ibi posse, quis credat? quum contra didicimus, quod hominem Crocodilus formidet, illoque viso, vel saltim audito aufugiat (71). Viginti ad triginta pariunt ova, anserinis magnitudine paria.

(71) W. *Bosman* in hist. oræ auriferæ Guineensis p. 29. T. II. refert, se in Chama et Boutry vel 50 in uno die vidisse, interque eos tam enormes, qui vel 20 pedum longitudinem æquarint. Neque tamen, ait porro, se audivisse unquam, quod animalia isthæc aut homines aut alias bestias devoraverint, tantopere homines pavitantia, ut iis perceptis illico ex littore summa cum vi in fundum fluviorum sese præcipitent.

§. LI.
NVDA.

Nuda dicimus animalia, quæ vel cutem habent glabram, vel pellem anguium more plus minus squamatam, non scutatam, dorso aliquando, gutture caudaque pectinatis. Ita distinguimus nuda a cataphractis. LACERTAE apertæ partes notabiliores internas vide apud *Sebam* II. p. 126. t. 110. fig. 3. *Harderus* in Exercit. anat. XXX. Lacertos uteros penesque binos habere, quibus femellæ ac mares singuli fruuntur; hi cum eleganti testium et epididymum structura.

Dorso lævi.

A. LACERTVS. Eyder. LACERTOS stricto sensu appellamus capite rostroque serpentino, lingua quæ omnibus bifida, nudaque, Ootoca. Vulgares et alios vide apud *Rajum* &c.

LACERTVS.

LACERTVS, vel Lacerta Americana maxima Caudiverbera, *Seba* p. 158. t. 101 (72). Caudiverbera, quia motu continuo caudam crispat et intorquet. Minutis tegitur squamis. A capite parvo ad usque bicubita-

LACERTVS. lem caudam teres et craſſus; ſaturate ſpadiceus, femora pedes et digitos quinos croceæ exornant maculæ; auriculas externas Lacerti non habent, quod omnibus oviparis quadrupedibus commune, ſatis tamen amplos meatus auditorios, huic foramen quaſi fimbriatum.

(72) Hoc loco nobis ſufficere poſſunt Theſaurus *Sebæ* et *Catesbeji* Nat. Hiſt. of Carolina ob copiam eorumque accuratas, quas nobis largiuntur figuras, ad vivum exhibitas. Teſtatur *Seba* T. II. p. 6. n. 4 et 5. quodſi caudæ Lacerti particulam abſcideris, et bina extrema abſciſſa unius vel duorum pedum intervallo a ſe mutuo removeris, ambo rurſus coire, et facto tam valido ſeſe attrahere, ut denuo conglutinentur, tanquam continui nulla fuiſſet ſolutio.

LACERTVS, Tejuguacu, Americana maxima, Sauvegarde dicto, marmorei coloris, Lacerta amphibia. *Seba* p. 154. t. 99. n. 1. Frontem ſcutata quaſi inſignia muniunt albis diſtincta lineis. *Plinio* Serpens quadrupes. Dici quoque ſolet; Land-Crocodil, inprimis orientalis, aquam non frequentans, quod præ cæteris in maximam longitudinem excreſcit.

LACERTA major, Tilcuetz pallin novæ Hiſp. *Hernandez*. *Seba* p. 152. t. 97. n. 2. veſte miro artificio elaborata induta.

LACERTA Tegujuacu ſeu Texixincoyotl, ſeu Tecuixim ſimpliciter dicta maxima. *Seba* p. 151. t. 96. n. 3. minores n. 1. 2.

LACERTA Americana, maculata; ſquamulis tenuibus ex cæruleo albicantibus, diſtinctis maculis ex nigro variegatis. *Seba* p. 136. t. 85. n. 2.

LACERTA, Amer. minor, cærulea, Argus dicta; capite, cauda et ventre dilute cæruleis, ex nigro variegatis. *Seba* ib. n. 3.

LACERTA Amer. ſquamulas transparentes, albicantes dilute cinerea obducit rubedo, nigris deſuper maculis, more tigrino. *Seba* ib. n. 4.

LACERTVS ſtellatus, Mauritanus, mas et fœmina, ſtellulæ albicantes ſquamulas tenues et ſaturate griſeas diſtinguunt. Cervici rhomboideum imminet ſcutum fimbriatum, candidis maculis, minutis, ſtelliformibus. *Seba* p. 138. t. 86. n. 4. 5.

LACERTA marmoris in modum ex albo variegatus, ſpadiceus; capite unicolore ſpadiceo. *Seba* ib. n. 6.

LACERTÆ eximiæ ex inſula S. Euſtachii. *Seba* p. 139. t. 87. n. 4. 5. Ex viridi dilute cæruleæ, nigris punctis.

LACERTA Surinamenſis, dorſo dilute cæruleo, cauda tenui *Seba* p. 139. t. 88. n. 1. Ad latera tænia lata fuſca, albicante limbo ornata, candidisque diſtincta punctis. Dorſum ſquamulis albeſcentibus minutis.

LACER-

LACERTA, Surinam. major, Ameira dicta. *Seba* p. 140. t. 88. n. 2. cærulea, ex albo et nigro variegata. Pedes toti lutei, unguibus nigris. LACERTVS.

LACERTA, Temapara, Americana, cauda longiffima. *Seba* ibid. n. 4. Ex rubello fubgrifea; in fupremo capite prægrandes fquamæ, albo fuper fundo ex nigro fpadiceæ; abdomine dilute cinereo.

LACERTA Amer. fupinam ad caudam ufque minutæ veftiunt fquamulæ dilute fpadiceæ, maculis nigricantibus per feries, cauda annulata pariter maculata; ad latera tænia cærulea. *Seba* p. 141. t. 89. n. 3.

LACERTA, tigrina, Ceylonica, cauda bifida. *Seba* p. 143. t. 90. n. 7. fuperne dilute cærulea, fufcis diftincta maculis; latera faturate fpadicea.

LACERTVS ex Rio de Janeyro; infignibus venuftus, mas et fœmina. Infignia in dorfo ex faturate fpadiceo, rubro, luteo et albo varia *Seba* p. 143. t. 91. n. 1. 2.

LACERTA Brafil. de Bahia, Taraguira vocata. *Seba* p. 144. t. 91. n. 3. In dorfo tæniolæ; media, lata et alba; axim habens miniatis confperfam punctis; reliquæ funt cærulei, flavi et fpadicei coloris; latera ex fufco et albo variæ; vertex faturati cærulei coloris.

LACERTA, Tecunhana, Brafil. *Seba* p. 144. t. 91. n. 4. Supina parte teniæ multicolores; media alba, fufcis punctis notata; cæteræ cæruleæ, maculis nigricantibus et flavis lineolis diftinctæ. Abdomen ex cæruleo et nigro varium; caput dilute cæruleum, nigris maculis.

LACERTA Brafil. A capite ad finem caudæ tenuis ex cinereo dilute luteis et fufcis, latioribus fafciis, transverfis; extuberans caput dilute flavum, maculis aliquot fpadiceis; prope dorfum binæ albicantes lineæ pectinatæ ad trunci ufque medium; per ventrem aliæ binæ tæniæ albæ ufque in caudam protenfæ. *Seba* p. 144. t. 92. n. 1.

LACERTA peregrina, Brafilienfis, cauda bifurcata *Seba* p. 145. n. 3. albis et nigricantibus maculis tota confperfa.

LACERTA Guineenfis, cærulea, lemnifcis albicantibus, cauda exiguis annulis, marmoris in modum variegatis cincta. *Seba* ibid. n. 4.

LACERTA ex luteo viridis, verficoloribus tæniis, pictura textili quafi exaratis. Capitis fquamæ dilute glauco fuffufæ. *Seba* ibid. n. 5.

LACERTA Amboinenfis fœmina et mas; *Seba* p. 147. t. 94. n. 1, 2. Squamulis tenuibus ex albo, nigro et ruffo variegatis. Nigre-

LACERTVS. Nigredo coracina candori nitidiſſimo intermiſta omnem hic facit varietatem. Eſt elegantiſſima.

LACERTA Amboinenſis altera, fœmina. *Seba* ib. n. 3. Quod in hac et præcedenti occurrit artificium verbis deſcribi nequit; inſpiciendæ figuræ.

LACERTA de Taletec, minor innocua; in N. Hiſp. Tamacolin dicta. *Seba* p. 151. t. 97. n. 1. A capite ad finem caudæ ſupra dorſum tænia lata nigricans; utrinque binis tæniolis flavis, uſque ad caudam, reliquo trunco cæruleo et fuſco.

LACERTA Braſil. Quetzpaleo, cauda annulata et ſpinoſa. *Seba* p. 152. t. 97. n. 4. Truncus ſquamis æqualibus, dilute griſeis minutis, collari nigro, cauda in apicem deſinens tenuiſſimum, ſquamis latis ſpinoſis munita.

LACERTA Mexicana Cutezpallin, innocua, elegantiſſima *Seba* ibid. n. 5.

LACERTA Braſil. Taraguico Aycuraba; cauda longiore, colore hepatico, minutis ſquamulis quadratis, eminentibus maculis diſperſis, margaritarum æmulis et quaſi roſularum racematim coacervatis, ore dentibus pleno, tamen innocua. *Seba* p. 154. t. 98. n. 3.

LACERTA Teyuguacu Ceylonica, altera, ſuperne ſpadicea, maculis albis oculatis tranſverſim per dorſum diſpoſitis; capite ex cinereo dilutiore et ſaturatiore; extremum caudæ vinculis latis fuſcis *Seba* p. 155. t. 99. n. 2.

LACERTA ſaturate ruffa, albiſſimis maculis variegata, lepidum animalculum, *Seba* p. 157. t. 100. n. 3.

LACERTA Ceylonica, major, mas; *Seba* p. 165. t. 105. n. 1. a latere poſita, ut teſticuli appareant, raro enim extus, ſed plerumque intus in abdomine habent Lacerti. Dorſum ex ſaturate ſpadiceo et albo variegatum, venter ex ruffo luteus, oblongas et minutas ſquamulas tæniarum inſtar ordinatas, variegatione ex albo in cinereo luteum tendente, diſtinctas exhibet.

LACERTA Ceylon. femella, ovula ſua monſtrans. *Seba* p. 166. t. 105. n. 2.

LACERTA parva, lepida, Ceylonica; Ex luteo dilute viridis, maculis ſaturate ſpadiceis, *Seba* p. 172. t. 109. n. 2.

LACER-

LACERTVS Americanus, ſingularis, Mas; Squamulæ tenues, ſaturate virides, punctis oblongis et rotundis nigricantibus, aliisque ocellis quaſi albicantibus interſperſis, per ſeries. Cauda longiſſima et tenuiſſime terminata. *Seba* p. 174. t. 110. n. 4: fœmina n. 5.

LACERTVS.

LACERTA duplicem pectinem in capite habens, tenuesque albas tænias duas a capite ad caudam uſque gracilem; corpore luteo, rubris lemniſcis transverſalibus per dorſum et pedes. *Seba* p. 116. t. 72. n. 5.

LACERTA longicauda, per dorſum ſaturate viridis, ruffis flammis marmoris inſtar; reliquum corpus ſuper diluta viriditate, rubellis maculis. *Seba* p. 119. t. 75. n. 2.

LACERTA Virginiana, de Taletec dicta, ex cinereo griſea, ſupra dorſum ex ruffo et albo variegata, cauda longa tæniis veluti annulata. *Seba* p. 121. t. 76. n. 2.

LACERTVS viridis, Carolinenſis. *Catesby* II. p. 65. quinque uncias longus; colorem mutat; diebus calidis dilute viridis vel herbaceus, ſi tempeſtas frigida fuſcus.

LACERTVS viridis, Jamaicenſis; *Catesby* p. 66. Sex digitos longus; Ils enflent leur goſier, comme une boule, en le rempliſſant de vent, et alors ils paroiſſent d'un rouge vif.

LACERTVS cauda cærulea; *Catesby* p. 67. Sex uncias longus; capite brevi; corpore ruffo, quinque tæniis flavis a roſtro ad caudam uſque decurrentibus; Virginienſis et Carolinenſis.

LACERTVS griſeus, *Catesby* p. 68; 5 aut 6" longus, colore griſeo dilutiore varius (73).

(73) Plures Lacertos vel et eosdem quosdam ex recenſitis vid. *Merian.* metam. Inſ. tab. 70 - *Slaone* It. Jam. II. p. 332. ibique alios -- *Jacob.* p. 9. ibidemque autores; *Jonſton.* et multos peregrinatores.

LACERTVS volans; ſive Dracunculus alatus, *Belon.* S. O. II. c. 70. qui bipedem pinxit - *Bont.* p. 59. *Raj.* Syn. p. 275 - *Grimmii* (74) - *Vincent.* Muſ. p. 342. *Seba* I. t. 87. n. 3. et II. p. 92. t. 86. n. 3. Conf. Commentatiunculam noſtram de Sciuro volante.

(74) *Eph. Germ.* anno XII: Hæc in arborum fruticumque ramis vitam conſervat ſuam, veſcitur muſcis & papilionibus, aliisque inſectis minoribus, nec hominibus nec animalibus unquam noxia. An Draco vel ſerpens alius *Geſneri* ?

LACERTVLAE binæ, Zeylonicæ, Mas et Fœmina, quarum ovula piſi magnitudinem haud exſuperant. *Seba* II. p. 4. t. 2. n. 9.

LACERTVS. LACERTVLAE indigenæ, virides. *Seba* ib. p. 6. t. 4. n. 4. 5.

LACERTA Amboinenſis, tæniolis fimbriata. Dorſum funiculis cæruleis et nigricantibus quaſi lineatum; ventre dilute cæruleſcente, punctis nigris vario. *Seba* II. p. 11. t. 9. n. 5.

LACERTA Africana, lutei coloris, punctis nigris diſtincta *Seba* p. 15. t. 12. n. 6.

LACERTA Mexicana; *Seba* p. 31. t. 30. n. 2. ex nigro et albo marmoris inſtar variegata.

LACERTA Ceylonica, maculis albis et nigris notata in ſquamulis valde tenuibus. *Seba* p. 32. t. 32. n. 3.

LACERTA Ceylonica, minor, lemniſcata; pulchella atris, albisque notata tæniolis. *Seba* p. 43. t. 41. n. 6.

LACERTA eximia, Ceylonica, tigridis inſtar maculata; innoxia; *Seba.* p. 50. t. 49. n. 2.

LACERTA Africana, ſubruffa. *Seba* p. 63. t. 63. n. 4. tæniam habet latam, fimbriatam ſupra dorſum.

LACERTA Americana, jucunde maculata ſeu oculata. *Seba* p. 69. t. 68. n. 2. per fundum cinereo griſea, ex rubro diluto, fuſco, nigro et albo varia.

LACERTA minor, maculata, indigena. *Seba* p. 84. t. 79. n. 5. ſquamulis ex fuſco purpureis, quas nigro fuſcæ ornant maculæ. Per totos ſex menſes in lagena vacua conſervavit beſtiolam *autor*; tantam inediam tolerare poſſunt Lacertæ.

LACERTVS Americanus, amphibius, Tupinambis dictus; *Seba* II. p. 91. t. 86. n. 1. ex illis, qui Sauvegarde nomine appellantur; nam pro vera hiſtoria venditatur, quod amphibium hocce Crocodilum prorumpentem audiens et videns, vehementem edat ejulatum, quo percepto homines ocyſſime ſecuritati ſuæ proſpiciant; unde Sauvegarde, Servator hominum. Atrofuſcus, tenuibus et candicantibus tæniis maculisque variegatus.

LACERTA ſtrumoſa, Americana, Mas; *Seba* p. 110. t. 103. n. 3. Ex S. Jago de Chili, ſub maxilla inferiore ſtrumam gerens; thalaſſino virore ex rubro guttato, in vertice bina tubera. Cauda plures quaſi ramulos laterales emittit. Foemina n. 4.

LACER-

LACERTVS Tejuguacu, oculeus, ſeu Saurus dictus; Ceylonicus Mas, *Seba* p. III. t. 105. n. 1. Defenſor littoris maris, congener illis, qui Sauvegardes vocantur; hic princeps omnium. Propter eximiam veſtem. LACERTVS.

LACERTA cæruleſcens, ex albo maculata; Javenſis. *Seba* ib. n. 2. maculis raris, utrinque ad ventris latera, femora poſtica atque caudam. Muribus inhiare atque veſci dicitur.

LACERTVS cervice pedibusque viridibus, dorſo fuſco retiformi, ad latera pluribus maculis cæruleis ovatis, circulis nigris. The longe green and ſpotted Lizard *Edw.* 202.

LACERTVS gula rubra, dorſo flavo, ventre cæruleo maculato, cauda duplicata furcata, mit einem Gabel-Schwanz. The great ſpotted Lizard with a forked Tail. *Edw.* 203.

§. LII.
DORSO PECTINATO.

LACERTA tigrina, pectinata, Aſcalabos dicta. *Seba* I. p. 157. t. 100. n. 2.

LACERTA Linguana Senembi, in nova Hiſp. Tamacolin dicta; pectinata et ſtrumoſa. *Seba* I. p. 152. t. 97. n. 3. ex ſubfuſcis et ſaturate ſpadiceo, inſtar undulati textilis, (moor), variegata; vertice elatiore; pectines rigidi in cervice majores; ſub meatu auditorio verruca. Struma longa, pendula.

LACERTA Leguana, pectinata et ſtrumoſa, Aſiatica; obſcure griſea; pectine longo ad apicem fere caudæ. *Seba* p. 151. t. 96. n. 4.

LACERTA Liguana, dentata et ſtrumoſa; Supine obſcure griſea, ventre, cruribus, cauda ſaturate cæruleis; tota dorſi ſpina dentata; denticulis brevibus. *Seba* p. 151. t. 96. n. 5.

LACERTVS Americanus, pectinatus et ſtrumoſus, Leguana ſeu Iguana dictus; Superna corporis parte nigro-fuſcus, albis et nigricantibus maculis; dorſi, caudæ, ſtrumæque pecten coloris dilute cærulei; femora, pedes et digiti ſubfuſci; cauda longiſſima. *Seba* p. 149. t. 95. n. 1.

LACERTA ſeu Leguana Surinamenſis pectinata et ſtrumoſa, cærulea; *Seba* ibid. n. 2. pectine ſupra caudam in minutos abeunte denticulos; dorſum et ventris latera ex cyaneo et ſubfuſco varia; collum maculis nigricantibus; cauda longa, dilute cærulea.

LACERTVS. LACERTVS Ceylonicus, amphibius ſeu Leguana, Soa Ager, i. e. Leguana aquatica dicta; *Seba* ibid. n. 3. vocantur Leguanæ ab Europæis Kemphanen, propter pectines, quaſi eſſent plumoſæ ut gallinacei. Caput breve et craſſum. Venter dilutiſſime cæruleſcit; qua reliqua corporis, totus ſaturate cæruleus. Fœmina ibid. n. 4.

LACERTA Arabica, verſicolor, Galeotes dicta; *Seba* p. 145. t. 93. n. 1. Superne ex ruffo et ſaturate luteo variegata; ventre cinereo-flavo; capite plano, dilute luteo. A cervice ad exitum caudæ erectus riget pecten. Galeotes, quod per domos, ut Catus, divagatur; araneos mureſque pro victu quærens.

LACERTA Ceylonica, lemniſcata et pectinata, cærulea, Kolotes et Aſcalabotes græcis dicta; aliis Ophiomachus, ſeu pugnatrix cærulea. *Seba* p. 146. t. 93. n. 2.

LACERTVS Ophiomachus, pectinatus et aculeatus; ſpecies Draconis Braſilienſis, *Seba* ib. n. 4. Criſta transverſim poſita criſpata. Supra cervicem, dorſum et caudam longæ pinnæ aculeatæ, quæ et caudam, ventrem, femora pedeſque muniunt.

LACERTA Orientalis, ſtellata, ſuper colore æris fuſco; Capite pedibusque dilutioris coloris; a capite ad caudæ exitum pecten flavus. *Seba* p. 145. t. 92. n. 2.

LACERTA Mexicana, ſtrumoſa, poſtica capitis parte parvum pectinem gerens; cærulea, maculis albis. *Seba* p. 140. t. 89. n. 1.

LACERTA Mexicana, ſtrumoſa, altera, ſaxicola, Tecoixin dicta. *Seba* p. 141. t. 89. n. 2.

LACERTVS Indicus, Senembi et Iguana dictus, *Raj.* Syn. p. 265. the Guana. Le Grand Lezard, ou Guannes; *Catesby* II. p. 64. viridescens.

LACERTA heliaca, Americana, pectinata. *Seba* II. p. 169. t. 106. n. 2. Nomen: quod aureo luceat ad latera pigmento cauda longiſſima, caput Salamandræ terreſtris æmulum, lingua bifida.

LACERTA fuſca, nigris maculis, ex Gallæcia, *Sebæ* II. p. 79. t. 76. n. 5. In medio frontis ſquama magna, alia roſæ æmula. Supra oculos tubera bina; ſtruma parva.

§. LIII.

§. LIII.

Salamandrina.

B. LACERTA. Eyder. Lacertas Salamandrinas dicimus capitis figura linguaque craſſa, lata, carnoſa, Salamandris æmulas; trunco, pedibus caudaque Lacertorum; ova vera ponentes. LACERTA.

LACERTA Salamandrina, rara inſ. St. Euſtachii; dilute griſea, nubiloſis maculis nigricantibus ad caudæ uſque extremum, lineaque albicante dorſuali. *Seba* I. p. 139. t. 87. n. 6.

LACERTA Salamandrina. Salamandra Lacertæ æmula, Americana, cauda craſſa, nodoſa. *Seba* I. p. 146. t. 93. n. 3. Craſſa Salamandrarum lingua pollet; unde Lacertas inter et Salamandras ambigit.

LACERTVS Amboinenſis, pectinatus et ſtrumoſus, maximus. Rictus amplus fimbriatus. Maxillæ minutis acutiſque dentibus ſcatent. Lingua lata et craſſa, qualis Salamandrarum. *Seba* p. 153. t. 98. n. 1.

LACERTA Salamandrina. Ameira dicta, ex nova Hiſpania, ſpadicea, lineis nigricantibus ornata, cauda bifida *Seba* p. 154. t. 98. n. 2.

LACERTA Salamandrina; Salamandra Americana, poſteriore parte, pedibusque Lacertam referens, amphibia, Mas. *Seba* p. 169. t. 107. n. 1. Fœmina n. 2. hæc in cauda habet ſquamas majores, ſpinis horridas.

LACERTA, Salamandra Americana, Lacertæ æmula, altera. *Seba* ibid. n. 3. A latere cervicis acutæ ſpinæ ſtelliformes.

LACERTA Salamandrina. Salamandra prodigioſa, ſcutata, Amboinenſis. *Seba* p. 173. t. 109. n. 3. capitis poſtica pars, ut in Chamæleonte, binis cornubus acuminatis armatur. Oris apici craſſum inſidet tuber, eminentibus in ambitu tuberculis albidis ſtipatum. Oculi inſignes et circinati. Collum tumet. Dorſum pectinatum. Totum corpus dilute flavum, ex ſubcæruleo adumbratum, tuberculis albis guttatum.

LACERTA Salamandrina; Salamandra Mexicana, rarior, ſtrumoſa, *Seba* p. 21. t. 20. n. 4. rictu aperto; lingua craſſa brevi. Struma diverſa a ſtruma Iguanarum, roſei coloris; cauda Lacertæ æmula, ſubviridibus annulis ad uſque medium, altera parte ad apicem albeſcens.

LACERTA.

LACERTA. Salamandra altera ſcutata, Amboinenſis; *Seba* ibid. n. 4. Caput hujus multo brevius, quam præcedentis, et ſcuto minore munitum. Collum craſſum et teres; auriculæ, quales Lacertarum, unde ad has accedere videtur, capite tamen et lingua brevi craſſaque Salamandram refert. Squamulæ, quæ non ſunt Salamandrarum tenues, et minutæ, ruffulæ ex albo quaſi obnebulatæ; a capite ad longam uſque caudam pectinata. Femora, pedes et digiti longa et gracilia ſunt, uti in Lacertis.

LACERTA Salamandrina, aculeata, promontorii Bonæ Spei, *Seba* II. p. 10. t. 8. n. 6. Quantumvis viſu injucundum hoc genus, homini tamen nequaquam nocet; ſquamis pungentibus.

LACERTA Tapayakin, ſive Lacerta orbicularis, minor, promontorii Bonæ Spei, *Seba* ibid. n. 7. Squamulis tenuibus; capite Salamandrino.

LACERTA Ceylonica, mire picta, cauda longa per dorſum caudamque tenuiter pectinata; *Seba* II. p. 17. t. 14. n. 4. rictu aperto, ut linguam luſtrare liceat.

§. LIV.

SALAMANDRA.

C. SALAMANDRA. **Molch.** Σαλαμανδρα. **Salamander. Molle; Molch; Puntermaal.** Salamandra. Ital. Salamantegua, Salamanqueſa; Hiſp. Salmender, a Criret, Angl. A beaſt in figure like a Lyſarde; Indis Iekko. Capitis brevis, ventris et caudæ craſſitie, digitis brevibus rotundis, linguaque brevi et craſſa et pelle pingui. Salamandræ et quæ vocantur Iekko-Salamandræ maxime differunt a Lacertis. Salamandræ non perfecta pronunt ova, ſed pullos dimittunt vivos, ex omnium autorum recentiorum conſenſu; quod deſtruere annititur optimus *Seba* per ova Gekkonum excluſa, hos enim veras eſſe Salamandras ſtatuit; ovaque lanugine quadam ſuperinducta exhibet in tab. 108, et p. 172 hæc habet: „Iſthæc hoc loco oſtendimus corrigendi erroris gratia, quem hic autorum „plurimi commiſere; uti *Paulus Wurffbainius* in Salamandria Norimb. et „*Iacobæus* de Ranis ac Lacertis, dicentes Gekko-Salamandras, uti Vipe-„ras, viviparas eſſe. At certiora nos documenta edocuere, quod hæc „animantia ovula ſua, villis tecta, in loca ſole irradiata deponant, ut fo-„tu quotidiano incumbentur.„ Cum tamen nemo hactenus dixerit, Gekkones viviparos eſſe; ſic meritiſſimus *Seba* ipſe in errore verſatus eſt, quod Gekkones per omnia ejusdem naturæ crediderit eſſe cum Salamandris veris; hoc ne quidem obtinet in Sepe *F. Columnæ*, quæ pariter vivipara eſt; non enim

SALAMANDRA.

enim ova ipſa Salamandra vera in lucem ponit, ſed, prout Vipera, intra pelvim excludit fœtusque vivos ſucceſſive edit, vel ſecundum *Hon. Fabrum* lib. I. de gen. anim. Ova quidem perfecta concipit, verum ea in utero excludit, vel prout *Aldrovandus* difficultatem diſſolvit, ſi quis dixerit, Sepem ab oviparis eſſe ſeparandum, quod ſcilicet hoc animal, more aliorum oviparorum, in ventre ova generet, quamvis poſtmodum catuli, diſrupto putamine, ex alvo matris vivi erumpant. Salamandræ veræ tres novi differentias, cum totidem nimirum in Muſeo olim meo habuerim, præter alias terreſtres et aquaticas, quas, quod experientia juxta illarum generationes deficit, hac vice pro Pſeudo-Salamandris habeo (75).

(75) Nam Lacertæ non ſunt; a quibus non ſolum fœditate et torpore, ſed quoque brevi capite, ventre et cauda craſſis vel latis, digitisque brevibus, imo et lingua brevi ac craſſa diſtinguuntur, quæ notæ evidentiſſimæ ſunt; Hinc eſt, quod autores Scincos, Cordylos, Sepes ad Salamandræ non ad Lacertæ genus traxerint, prout *Fuchſ.* lib. I. de comp. medic. de Scinco, quod terreſtrem Salamandram non paucioribus referat notis, quam aquatiles Teſtudines terreſtres repræſentant. Conf. *Lang.* lib. I. epiſt. med. 66.

SALAMANDRA terreſtris vel ſaxatilis vera; nigra, Indiæ Orientalis, maculis pluribus intenſe aurantiis variegata. Salamandra terreſtris, vera, maculis luteis diſtincta *Aldrov. Wurff b.* Salamandr. tab. I. lit. D. et t. II. n. 2. *Rajus* et plures.

SALAMANDRA vera, Americana, major, ex cinere ſaturate nigra, maculis ſtraminei coloris varia; Maboya *Labati* de l'Amer. I. p. 325. Twee ſchoone Salamanders met ſwart en hoog geel gevlamt. *Vincent.*

SALAMANDRA vera Quedlinburgenſis, Hercyniæ cum 14 pullis, Fœmina, quarum una cum Mare Dn. *Andreas Michael Müllerus* Quedlinburgo ad me miſit; ad Salamandram Orientalem pictura et coloribus proxime accedens. Ex cujus litteris: *Quedlinburgi d. 24 Apr. 1725.* „Perſecutio Salamandrarum heſternam conſumpſit diem, quod frigida hac „tempeſtate animalcula illa in cryptis ſe contineant; tandem circa veſperam ſolis calore evocata major ad pedes Hercyniæ, minor prope rudera „antiqui fortalitii montani, olim Lauenburgum dicti, apprehenſæ et ad „me delatæ ſunt. Feſtive videre licuit, qua ratione fœmina capta prægnans, „intraque phialam clauſa et in itinere pullos enixa geſticulatorios ſaltus facientes pedibus ſuis juxta ſe collegerit, iisdemque incubuerit, donec ſpiritus vini affuſus omnes vita privavit; mitto itaque Genitores cum pullis.„ Salamandra maculata noſtras *Seba* II. p. 15. t. 12. n. 5. Europæa.

SALAMANDRA.

Salamandra amphibia, Salamandra aquatica minor, Salamandra aquatica atra et cælata *Aldrovandi.* Salamandra aquatica *Matthioli;* Salamandra admodum monſtroſa *Grevini;* Salamandra *Hoffmanni*, quæ eadem videtur cum Salamandra aquatica minore *Beſleri;* Salamandra aquatica *Altorffina;* Salamandra aquatica, ſive Batrachon vera. Videſis autores et *Wurffbainium.*

Salamandra minima, fuſca, maculis albis notata, *Sloane* It. Iam. II. p. 334. t. 273. fig. 7. 8. Mabouga de *du Tertre* p. 315. *Rochefort.* p. 147.

Salamandra aquatica, Americana, *Seba* p. 141. t. 89. n. 4 et 5 Mas et Fœmina; Salamandra Ceylonica, minor, prona aquatica *Sebæ* II. p. 15. t. 12. n. 7. rubicundo et nigro colore ad latera variegata; cauda verticaliter lata, oblique e corpore porrecta, remum æmulatur, quo ſe in aquis promovet animal. Venter teres tumeſcit; ſuperne ſaturate ſpadicea per tenues ſquamulas ex nigro maculatur; ſubtus diluta flavedo, maculis ſubruffis. Lingua curta, craſſa.

GEKKO.

D. GEKKO. **Geck.** Squamulis cutaneis; pedibus altioribus præ Salamandra, pentadactylis, qui omnes latis et rotundis extremis, e quibus ungues prodeunt, terminantur. Auriculæ oblongo foramine hiant in capite; fimbriatis labiis linguam latam et longam plurimosque denticulos recondit. Gekkonis internas partes vide apud *Sebam* II. p. 125 ſqq. t. 110. fig. 2.

Gekko Ceylonicus. Salamandra vera, ſeu Gekko Ceylonicus maximus, brevi cauda, amphibius, *Seba* I. p. 170. t. 108. n. 1. Ex ruffo cinereus, protuberantibus colliculis ſaturate ſpadiceis, quos inter maculæ regnant albicantes; roſtro obtuſo, naribus amplis; venter dilute griſeus, minutis ſquamulis orbicularibus tectus. Cauda craſſa, brevi et obtuſa, tuberculis margariticis aſpera.

Gekko, Ceylonicus, cauda circinata, *Seba* ibid. p. 171. n. 2. Priori ſimilis; ſed cauda elongata et acuminata reliquis fere omnibus communi, annulis, quaſi totidem articulis, circulata.

Gekko, cauda veluti pinnis obſita; ſtellatus. Salamandra aquatica, ex Arabia; ſeu Salamandra-Cordylus, Ægyptiaca. *Seba* II. p. 109. t. 103. n. 2. propius ad Gekko-Salamandras. Lingua craſſa, lata in ore hæret, minutis dentibus plurimis armato; vid. fig. et deſcriptionem. Similem Salamandram aquaticam nigram, ſed cauda diverſam habet *Feuillée* in Diar.

Botan. T. I. p. 319. digitis quinis, omnibus membrana conjunctis, vide descriptionem et figuram. GEKKO.

GEKKO aspera cute, Lacertus facetanus, Tarantula quibusdam, aspera cute; *Aldrov.*

Praeterea *autor* septem in eadem tabula exhibet differentias.

E. CORDYLVS. Brenn-Nessel. CORDYLVS *Raj.* Uromastix *aliis.* Cauda inprimis squamis spinosis, erectis horrida; facie Salamandrae; pentadactylus. CORDYLVS.

CORDYLVS Africanus, caeruleus. Lacerta Africana, cauda spinosa; Mas et Foemina, *Seba* I. p. 136. t. 84. n. 3. 4. Masculus cauda spinosa, capite Salamandram terrestrem referens; lingua crassa brevi; supini corporis pedumque squamae dilute caerulei coloris, laterales saturatioris, quasi plumbei. Caudam ab extremo trunci dispescunt squamae longae acuminatae, annulatim et serratim per articulos inter se junctae.

CORDYLVS cauda bifurcata. Salamandra Americana, cauda bifida. Lacertae species spuria, *Seba* I. p. 173. t. 109. n. 5. Squamae insignes; dorsum ex saturate flavo et nigro maculatum. Frontem squamae majores, dilute flavae ornant; cauda bifida, squamosa.

CORDYLVS subfuscus, *Raj.* Syn. p. 263.

F. SCINCVS. Scinc. Crocodilus terrestris *Dioscor.* Crocodilus minor, *Bellon.* perperam dictus. *Rhasis* Scincum describit similem Lacertae, cauda non rotunda, sed circa latera compressa; potius est Salamandra aquatica, qua non sine humanae vitae discrimine usi aliquando sunt Seplasiarii; legitimus Scincus magna antidota ingreditur, coloris flavescentis, squamulis lucidis; cauda lente decrescente. SCINCVS.

SCINCVS Aegyptiacus, Arabicus. Scincus major *Besleri.* Decem vix pollices longus; pentadactylus, digitis brevibus, unguiculis nullis. Squamis fuscis gryseo argenteis; mandibula superior inferiore longior. Cauda rotunda, crassa, in exitu tenui, brevi. Remedium aphrodisiacum; in pharmacopoliis notus; Ex Italia sale et absynthio pontico conditus transmittitur. Vide *Olear.* G. Kunstk. t. VIII.

SCINCVS maritimus, maximus. Lacerta maritima, maxima, sive Crocodilus ex Arabia, *Seba* II. p. 112. t. 105. n. 3. Lacerta Cyprius Scindoides; *Aldrov.* p. 660. Lato dorso, squamis sex angularibus; superne ex

SCINCVS. ruffo flavefcens. A nafo ad caudam ufque flavefcens producitur linea; cauda longiore. Squamæ ventris dilute cinereæ.

Scincvs maximus, fufcus, *Sloane* It. Iam. II. p. 334. t. 273. fig. 9. Mabouya ou Scinc de terre de *du Tertre* p. 314. Brochets de terre *Rochef.* p. 149. Cuciz Peruanis et Chilenfibus, *Feuillée* p. 744.

SEPS. G. SEPS. **Kurzbein. Schleicher.** *Plinius* Sepam nominat Scolopendram pecorum pedibus infeftam, et *Hippocrati* tuberculi peftilentis nomen eft; unde nomen transfufum in animalculum, quod, demptis pedibus quaternis, Viperæ faciem cominus habet, viviparum prout Vipera et Salamandra, pro venenofo reputatum, omnia enim five reptilia, five ferpentia, quæ vivos enituntur catulos, maxime venenofa dicuntur; inprimis Seps vi vocis feptica virtute fua infeftata loca carnofa putrefacere perhibetur. Sepedon et Seps *Severino*, Vip. pyth. et *Grevino*, de Venenis. Synonyma funt, et Serpentis fimilis Hæmorrhoc, et Lacertæ Chalcidicæ. Paffim enim Sepis nomine indigitatur Chalcis, vel Lacerta Chalcidica, a Chalco vel Ære, quoniam dorfum æreis infignitur lineis:

Æris habet Chalcis fqualentia terga colore.

Imperatus ejusdem fub Cæciliæ vulgaris nomine meminit; *Ariftoteles* vero Cæciliæ coloris effe fcribit; et licet fit pedata, anguinum tamen ejus corpus a capite ad extremitatem ufque caudæ longiffimæ videtur. *Grevinus* Sepam pallidam, non æream, effe dixit. *Scaligero* Putria audit; vid. *Vincent.* tweede Deel van het Wondertoneel der Natuur, p. 185: Seps de Verrotter. Plurimi autores confundunt Anguem, Seps vocatam, cum Lacerta Chalcidica, quæ pedata eft; Conferatur Vermis ferpentiformis fpecies fingularis, ex Africa, *Seba* II. p. 70. t. 68. n. 7. pronus et fupinus, inter Serpentes, Anguillas et Vermes ambigens; capiti fuperius binæ adhærent pinnæ, totidemque circa anum. Addit autor: Eos ab imperitis pro Serpentibus, pedibus inftructis haberi, quid juvat commemoraffe? Ipfe *F. Columna* Chalcidicam pro Viperæ fpecie habet, fultus autoritate *Nicandri;* cujus Interpres addit: „Seps fimilis eft Lacertæ, et dicitur etiam Chalchis. „Habet autem in dorfo æreas lineas, eft autem octo palmorum. Seps „appellatur, quia putrida reddit vulnera. Oritur in Syria et Libya et Cy„pro, et in petris degit.„ Conferatur *Grevinus* p. 74. qui p. 115 longe aliter figuravit Sepam Lacertæ fpeciem. Conf. *Santis Ardoyni* opus de Venenis p. 362; qui de Salamandra, quod non fit Stellio, fed Serpens Stellioni feu Lacertæ fimilis, p. 365. Mira de Lacertis, lib. 6. c. 26. p. 366.

SEPS.

Seps *Fab. Columnæ.* Lacerta Chalcidica, vel Chalcides, *ejusd.* Chalcis, *Plin.* Lib. 32. c. 3. Non æreis maculis, ſed tota æreo colore eſſe *Columna* vidit, et præter Lacertæ ſimilitudinem, Vipeream naturam, quod vivipara eſt, et ſimilitudinem proponit; pedibus admodum exiguis; duorum pedum longa a capite ad caudæ uſque extremitatem ſemper decreſcens, nec ut in Vipera elato dorſo, veluti nervulo, decurrente, nec nigris maculis, ſed æquali colore æreo non ſplendido viſa. Falluntur, qui Sepam eſſe putant Lacertæ ſpeciem. Vidi in Muſeo amplis theſauris rerum naturalium conferto D. *Io. Phil. Breynii* animalcula puſilla bina, quæ ſimilitudinem habent Lacertæ Chalcidicæ *F. Col.* colore autem diſſimilia ſunt; alterum integrum pallide album, alterum unica, ni fallor, tænia anguſta, æreofuſca ſuper dorſo diſtinctum, pedibus anticis prope caput breviſſimis, poſticis ad anum, inter omnia quadrupedia longiſſime ſepoſitum, locatis. Puſilla corpora inſpectionem in rictum anguſtum vetabant, violenta autem manu aperuiſſe ora, ipſis noxæ fuiſſet. Forte ſunt Sepæ *Grevini* pallidæ, de quibus ſupra. Figuras et gradientis animalis greſſibus flexuoſis et erecti vid. apud *Aldrovandum.*

§. LV.

CHAMÆLEO.

H. CHAMÆLEO. **Cameleon.** Habitu corporis ac ſi inconcinno, dorſo ac ventre arcuatis; corona capitis trigona ex oſſe duro; ingluvie ſerrata, crura altiora præ Crocodilis et Iguanis pro ratione corporis; digitis quinque, quorum duo ita diſpoſiti, ac ſi duos conſtituant pollices. De Nomenclatura, an ſit parvus Leo? autores in diverſas abeunt partes; nomen ſervamus, ne animalculum in dubium ponamus; oviparum. Lingua craſſa et longiſſima exſerta, glutine extremitati adhærente, muſcas venatur; recte *Belon.* que pluſieurs ayent mal penſé, que les Chameleons vêcuſſent du ſeul vent, ſans rien manger.

Chamæleo *Pariſienſium.* Ægyptiacus. Spina dorſi tuberoſa. Similis Chamæleoni Orientali ex Amboina, *Seba* I. p. 133. t. 82. n. 2. In hoc mitra ſeu corona capitis ſpeciem refert cucullarum, quas appellat autor, quibus fœminæ piſcariæ priſci ævi uti ſolebant, non multum extuberans, ſed applanata, oculi annulo cincti, grandes, rotam currus radiatam referunt. Corpus ex cinereo ſaturate griſeum.

Chamæleo Mexicanus, ſeu Cuapapalcatl, *Seba* p. 132. t. 82. n. 1. Capitis anguloſa latera tuberculis in omni ambitu, margaritarum inſtar, extantibus fimbriata, per totam frontem et naſum quoque conſpicuis. Ingluvies

CHAMÆLEO gluvies et integra corporis pars inferna denticulata. Saturate cinereo-griſeus.

Chamæleo Ceylonicus, ſubcrocei coloris, *Seba* ib. n. 3. Mitra inſignibus et prominulis veſtitur ſquamis; longam porrigens linguam, apice obtuſiore, quam in aliis. Sunt autem fauces omnibus valde patulæ, inque has totam linguam retro trahere, rurſusque evibrare poſſunt. Inferne a maxilla inferiore minutim denticulatus. Hiſce ſubjunxit autor pullos Amboinenſes Marem et Fœminam, nec non ſceleton Chamæleontis, n. 4. 5. 6.

Chamæleo Africanus, nigricans, pectine albo per dorſum ad uſque finem caudæ; inter maximos. Lingua exſerta bubulinam inverſam refert. Quinis digitis, quorum prior cum pollice, tresque poſteriores inter ſe concrevere mutuo, laneis ruſticorum manicis haud abſimiles. Unguiculi liberrimi, *Seba* p. 134. t. 33. n. 4.

Chamæleo promontorii Bonæ Spei, cæruleo alboque colore marmoris inſtar varius. *Seba* p. 135. t. 83. n. 5. Corona plana in limbos elevata dentatos, oblonga, ab oris apice ad cervicem uſque protenſa, inque plicam deſinens, quaſi ſit collare.

chamaeleo larvatus. Draco arboreus volans, Americanus; amphibius, ſive Baſiliſcus. *Seba* I. p. 156. t. 100. n. 1. cucullam quaſi monachorum in poſtica capitis parte gerens. Videretur Percæ pinna dorſualis, oſſiculis erecta, ut vel natans, vel per arbores ſaltans pinna ad ſcindendum aquam vel aërem uti poſſit. Lingua brevis et craſſa, prout Salamandris. Supra palpebras duo annuli dimidiati, oſſei, albicantes. Pedes Lacertæ, poſteriores longiſſimi. Rarum animal, cujus iconem nativam prorſus formam exprimere *autor* ſpopondit, culpans *Jonſtonum*, quod mutuatas tradiderit varias delineationes, unde non mirum, tot commiſſos eſſe errores circa hujus quam aliorum animalium deſcriptiones. Licentioſi quippe ſunt pictores, cælatores, chalcoglyphi et id genus hominum, ac pro arbitrio hæc vel illa rerum ſimulacra fingunt et pingunt. Sed quid de ſolenniſſimis literatorum falſiloquiis dicendum? nauſeabundis ingenio vigentibus, inquit *Wurſtbainius*. *Franciſcus Redi*, de Viperis, ſapienter judicavit: „quam multi ſcriptores tam antiqui quam moderni imi-„tantur oviculas illas, de quibus divinus noſter Poëta *Petrarcha*:

„*Come le pecorelle eſcon dal chiuſo*
„*Ad una, a due, a tre, e l' altre ſtanno*

„ *Timi-*

CHAMAELEO.

„*Timidette, atterrando l' occhio, el muso,*
„*E ciò che fa la prima, e l' altro fanno,*
„*Addossandosi a lei, s'ella s'arresta,*
„*Semplici e chete, e lo imper che non sanno.*„

CHAMAELEO albus, Musei olim nostri, ad latera umbratilis.

§. LVI.

BATRACHVS.

J. BATRACHVS, Qväcker. BATRACHVS, βατραχος græcis Rana audit βρεχετος; Utamur græco nomine ad denominandum genus Ranæ et Bufonis; Bufo sive Rana venenosa φρυνος vocatur, Rubeta quod inter rubos versetur. Notissima sunt animantia, partim terrestria, partim aquatica; me judice, Ranæ et Bufones terrestres nec aquosa vel paludosa adeo aversantur loca, ut mere terrestria dicenda. BATRACHORVM differentias in eo ponimus, quod Ranæ quæcunque 1) abdomen habeant tenue et castigatum, præ anteriore trunci parte versus caput, vel præ thorace; illudque excipiant crura gracilia, Bufones vero habent truncum æqualiter fere amplum, et inertia crura; 2) Ranarum capita productiora præ capitibus Bufonum, 3) Ranæ posterioribus pedibus, prout Canes, insidere soleant, Bufones communiter ventre terram premant; quæ differentiarum notæ statim in oculos cadunt, visis alterutris ejusmodi animantium. Pedes Batrachorum antici tetradactyli, postici communiter pendactyli. Vivacissimæ sunt Ranæ; torpentes Bufones.

RANA.

1. RANA. Frosch. A Frog, vulgaris; herbacea; arborea, viridis; terrestres et aquaticæ. De generatione Ranarum vid. *Swammerdam*, *R. Waller*. Transf. angl. No. 193; *Needhamum*, *Entium* aliosque, inprimis *Roeselii*, quæ nunc per partes publicatur, Historiam naturalem Ranarum abunde sufficientem. Et nostratium et exterarum pedes posteriores digitos habent membrana conjunctos, vel parumper.

RANA Americana vesicaria, quod ad maxillam inferiorem utrinque habet vesicam, instar tibiæ utricularis, quas ferventibus æstatis diebus aëre replet; post solis occasum consuetum melos suum coaxat. Reperiuntur et apud nos Ranæ ejusmodi utriculis donatæ. Hæc dilute lutea, rubris distincta maculis; unguibus latis, Cochleariæ foliis similibus. *Seba* p. 113. t. 71. n. 1. Fœmina. Mas n. 2.

RANA.

RANA Surinamensis; utriculis carens. Pictura dilute flava, ex ruffo quasi obumbrata. Victitat, quod mirum, Ranulis junioribus; *Autor* propria manu e ventre extraxit Ranulas. *Seba* p. 114. t. 71. n. 3.

RANA Surinamensis, marmorata, minor; ex cinereo-luteo et dilute rubello varia. *Seba* ibid. n. 4. Alia Surinam. maculis aspersis; *Seba* II. p. 73. t. 70. n. 4.

RANA Virginiana, exquisitissima; *Seba* p. 115. t. 72. n. 3. Ruffula, alisque coloribus picta et miro artificio variegata, maculisque supra et infra distincta. Ungues antici et postici membrana conjuncti; qua anticos raro exemplo; ultimis articulis rotundis.

RANA Virginiana, altera. Ibid. n. 4. per dorsum ex cinereo dilute griseum coloribus et maculis variis. Ungues pedum omnium liberi, nullis connexi ligamentis; iterum raro exemplo qua posticos.

RANA Brasiliensis, orbicularis, Pipæ species. *Seba* p. 117. t. 74. n. 1. Ex ruffo cinereus, extuberantibus verruculis seu pustulis luteis, quibus pedes posteriores et scapulæ obsiti. Caput respectu totius sat grande. Bufonum præ se fert speciem; sed instar vulgarium Ranarum suam multiplicat speciem.

RANA maxima Virginiana; eximia, rara, fœmina, *Seba* p. 119. t. 75. n. 1. Ex Pensylvania, per corpus dilute cinereum eleganter picta. Supra dorsum lata tænia, magnis parvisque maculis subrufis tenuibusque venulis subflavis, variegata, quæ pictura per totum corpus obtinet. Utrinque ad latus tæniæ dorsalis lineolæ albæ quasi fimbriam faciunt, corporisque superni latera maculæ circulares variæ ornant. Venter totus candicat. Femora lemniscis succinguntur. Pedes omnes in quatuor abeunt digitos unumque pollicem, raro denuo exemplo; sub quibus singulis, excrescentiæ verrucosæ, pro quolibet articulo; quæ in nulla alia specie reperiuntur.

RANA Virginiana, subgrisea, dilutis lineis, rubrisque maculis; Crura et pedes remisse flavescunt. *Seba* p. 120. t. 75. n. 4.

RANA marina, Americana, rara, Mas; *Seba* p. 120. t. 76. n. 1. Prodigiosæ magnitudinis, quæ parem non habet; pedibus extensis longitudine dimidium cubitum excedit. Corpus præter caput verrucosum. Supra pedes anteriores utrinque scutum cernitur, alam fere naviculæ referens; pedes antici quatuor digitis, quorum extremi latis unguibus muniti; prout et postici pendactyli.

Tabu-

Tabula 78. *Autor* Transmutationes ranarum Europæarum, tum et generationem et transmutationem Aſiaticarum, denique transmutationem Americanarum Ranarum in piſces, exhibet; Ultimus ſtatus eſt Ranæ in piſcem perfectum transmutatæ, ubi duplices pinnæ ordine digeſtæ locum pedum ſupplent, et per dorſum pariter ac ſubtus juxta ventrem anguſtus margo pinnatus protenditur, corpore in caudam quoque pinnatam, proportionalem toti, deſinente. Hi piſces Surinami Jakjes vocati in deliciis ſunt et in fluminibus Kommewyne, Kottica aliisque capiuntur; mediocrem barbulam magnitudine adæquant. Color cinereo-griſeus, ex albo variegatus; Utrinque juxta corpus a capite ad caudam gemina ſerie oſſiculorum cartilagineorum inſtructus piſcis.

RANA terreſtris Virginiana et Carolinenſis, *Catesby* p. 69. The Land-Frog; Grenouille de terre. Corpore griſeo, obſcuro, fuſco, vario. Notanda hiſtoria hujus Ranæ, verbis autoris: Etant un jour hors de la maiſon avec pluſieurs perſonnes, un de la compagnie laiſſa tomber de ſa pipe un peu de tabac brulant, qui fut d'abord attrapé et avalé par une grenouille de cette eſpece; cela nous donna l' idée de lui preſenter un charbon de bois bien allumé, gros comme le bout de mon doigt, qu' elle avala auſſi avec avidité. Je m'imagine, addit autor, qu'elles prennent ces charbons pour des Vers luiſants, que l'on voit en grand nombre pendant les nuits chaudes. Hanc Ranam rectius pro Bufone habendam eſſe, forma corporis commendat; Ipſe *autor*: Leurs corps ſont gros et reſſemblent plus à un Crapeau qu' à une Grenouille, cependant elles ne rampent pas comme les Crapeaux, mais elles ſautent; verum neſcio quid obſtaret, ne Bufones facultatem haberent ſaltandi, prout ſaltant Ranæ.

RANA aquatica, *Catesbeji* p. 70. The water Frog. Grenouille d'Eau. Saturate viridis, maculis nigris varia; in dorſo binis tæniis, ad crura decurrentibus, flavis; ab oculis ad nares duæ lineæ albæ; capite in roſtrum acutum exeunte.

RANA arborea viridis. The green Tree Frog. Grenouille d'arbre, verte. *Catesby* p. 71. Ad latera utrinque tænia dilute lutea; oculis nigris, iride lutea. Pedes antici tetradactyli et poſtici pendactyli, extremos digitos rotundos habent carnoſos et convexo concavos; noctu continuo coaxant: tchit, tchit, tchit, tchit. Rana arborea maxima fuſci coloris, *Sloane* It. Jam. II. 331.

RANA. RANA Brasiliensis, gracilis; macilenta, strigosa, junceis pedibus, coloris ex auro flavescentis, rara per dorsum rubedine. *Seba* p. 117. t. 73. n. 3.

RANA Lemnia, Lemniæ Serpenti, Laphiati dictæ, in pabulum cedit. *Seba* II. p. 16. t. 13. n. 2.

RANA maculosa, Africana, amphibia *Seba* p. 37. t. 37. n. 4. Cute saturate viridi, colore dilute fusco, albaque per dorsum linea distincta, insuper maculata; venter albicans nigris notatur punctis.

RANA maxima, Americana, aquatica. The Bull Frog. Grenouille mugissante; *Catesby* p. 72. Colore saturate fusco; crebris maculis obscurioribus; mixto ex luteo-viridi; oculis brunis, iride flava; sub oculis auriculæ circulares, tenui membrana tectæ.

RANA Americana, ex fusco marmorata; circa humeros protuberantiæ apparent; pedes posteriores prælongi, superne maculosi, inferne, prout venter, albi. Caput magnum, oculi admodum extantes; digiti rotundatis unguibus muniti, ferulæ magistralis instar. *Vincent.* in descr. Buf. p. 53. n. 22. Apud quem variæ insuper descriptæ Ranæ orientales et occidentales.

§. LVII.

BVFO. 2. BVFO. Kröte. BVFO Brasiliensis, margaritis veluti conspersus; Aquaqua dictus; mira et haud vulgaris. Capite triangulari, fere quadrato superne, limbis acutis, mitræ sacerdotali haud absimili; oculis igneis. Pictura ex fusco rubra granulis dilutius rubellis; a naso per dorsum ad anum usque tænia albicante; femora ex flavedine variegata; Pedes cum unguibus quasi crenati et margaritis conspersi. *Seba* p. 114. t. 71. n. 6. Inversus n. 7. Anticis pedibus tetradactylis.

BVFO Brasiliensis, granis veluti conspersus. *Seba* p. 114. t. 71. n. 8. Præcedentis speciei; sed dilute luteus, granulis rubris supra et infra obsitus; antici pariter ac postici pedes pendactyli. Clunium quoque latitudine hic vincit alios.

BVFO Americanus, minor, maculatus; Totus fere candicans, ex nigro et fusco maculatus; capite perbrevi; Clunes lati. *Seba* p. 115. n. 9.

BVFO cornutus, et spinosus, Virginianus, animal prodigiosum. Curtus et crassus, binis acutis cornubus capiti impositis, quibus oculi protuberantes, proxime ad caput, insiti sunt. Cutis supra et infra ex cinereo flava, obscure griseis lineis variegata. Per dorsum lata tænia alba, punctis exiguis adspersa. Cæterum totum corpus spinis pungentibus horret. Lemnisci

in

in pedibus. Digiti, fere humani, anterius quaterni, posticitus quini; hi tunicis intermediis connexi. Caput insigne, late patulo in rictu, lingua crassa et lata, anterius maxillæ inferiori, prout in omnibus fere batrachis, accreta, parte posteriore libera. Utrinque ad latera capitis macula nigra fundo albicanti inusta. *Seba* p. 115. t. 72. n. 1. Mas. n. 2. Fœmina. Bufo Americanus rarissimus, corpore majusculo et rotundo, *Vincentii* in descript. bufon. et ran. exot. p. 6.

BVFO.

BVFO acephalus. Rana, Rubeta, Africana. *Seba* II. p. 37. t. 37. n. 3. varietates tres, omnes veneno noxiæ. Prorsus ovatæ figuræ, capite a trunco non nisi oculis distincto; quælibet exquisitissimam picturam habet.

BVFO Brasiliensis, de Aguaquaquan dictus, orbiculatus. *Seba* p. 116. t. 73. num. 1. Bene pastus; ex ruffo luteus, maculis umbrosis, subnigricantibus et granulatis punctis; maculæ quasi flammas mentiuntur. Curti pictura gutturis elegans collare refert. Anticorum pedum tetradactyli in extremo latiusculi sunt, postici pendactyli anserini. Idem inversus, n. 2.

BVFO Americanus, Pipal, Mas. Fœmina, Pipa dicta, per omnia major, cute laxior, et per totum corpus superius pustulis seu tuberculis, veluti margaritis, consperssus; binos simul testiculos orbiculares ostendens; solas generationis partes hactenus tam extus, quam intus visas. Venter totus ex cinereo flavus, quasi sutura consutus ab oris parte ad nates usque protensa. *Seba* p. 122. t. 77 n. 4. Ibid. p. 121. n. 1. 2. et 3 Fœminæ. Sunt lato et plano corpore, brevi et rotundo capite, rictu amplo et late diducto, anterius in acutum convergente, fimbria quasi reflexo. Cervicem a capite dividunt bini apices protuberantes. Laxa cervicis integumenta veluti collare rugosum formant. Caput coloris saturate spadicei umbrosi, oculi minuti. Dilutioris coloris dorsum latum, sphæricis scatet ocellis, fere æqualiter distantibus; in quibus ovula testacea, profunde defossa latitantia, et crustula membranacea tecta, aliquatenus extuberantia, ex ruffo lutea. Admiratione digna contemplatio insoliti generandi modi in hoc animante, pullos supra dorsum in cute propria procreante, et quod magis in stuporem rapit, quod semen masculinum cutim inter et periostium per singulare pororum vel meatus genus insinuari, et insinuatum ad generationem disponi et incubari possit. Vide pluribus *autorem* de tribus fœ-

 minis,

BVFO. minis, de teſtis ovulorum, ex quibus pulli prodeunt; de pullis ipſis; nec non *Fr. Ruyſchium* Th. anim. I. f. 19. cum deſcriptione; inſimul *Levin. Vincentium* in peculiari opuſculo de Pipa. Digiti pedum anteriorum diſcreti ſunt, poſteriores pedes anſerini. Notandum tamen, quod ſecundum *Ruyſchium* pulli ex tergo Maris prodeant; juxta *Sebam* vero e dorſo Fœminæ.

BVFO minor, Americanus, rariſſimus; coloris cineracei, callis albicantibus per longitudinem dorſi; oculi magni, venter totus calloſus, et in fundo albo fuſcis maculis, marmoris inſtar, notatus; *Vincent.* de Ran. et buf. p. 50.

BVFONVM, ſive RVBETARVM, qui in Pruſſia vulgo appellantur: Böſe Kröten, Batrachi maligni, venenoſi, non niſi octo differentias olim obſervaſſe recordor, magnitudine, colore, fœdo aſpectu, puſtulis pedibusque inter ſe diverſos. *Maximus* eorum trunco et capite æquabat ſex cum dimidio pollices; aterrimi coloris, vultu limo, naſo elato, extuberantiis creberrimis a naribus per integrum dorſum ad anum uſque guttatus, oculis torvis, digitis pedum, raro exemplo, quinis; poſticis parumper, præter pollicem, membrana conjunctis, ut amphibion eſſe videretur; fundamentis murorum antiquis fatalis, quæ, Talparum more cuniculos fodiendo perveſtigat, præcipue ad loca uliginoſa, ubi imperare videtur ſolus, proſcriptis inibi locorum Ranis et Muſtelis. *Alter* tigrinus, ſuper cinereo fuſcis maculis marmoreis inſigniter variegatus, nunc Bareithanus, Muſei olim noſtri, digitis anticis quaternis, poſticis quinis, humeris latis, cruribus neglectis, quaſi fractis, et demiſſis, ut rependo terram ventre terere videatur. *Tertius*, ex nigro fuſcus, vulgaris, pratorum, proprie böſe Kröte dictus, hortos quoque noſtros inquinans, fragis valde nocivus, ſub quorum veſte polymita fœdum animal ſtabulatur, per hyemem in terra latitans. *Quartus:* Rubeta cellularis, in cellis vagatur, humorem ſalivoſum exſufflans; hic aliquando in ignem excitatum injectus, ſaliva ſua, ex poris et ex ore macilento, prorumpente, prout in ligno putrido vel madido igni commiſſo, id experimur, ad horæ fere minutam, contra flammarum vim ſeſe defendit, cujus et Chamæleontes naturæ ſunt; coloris ſuper hepaceo nigro-flavi, pedibus gracilioribus. *Quintus* capite trigono, et intra humeros poſito, trunco bene paſto ad clunes uſque producto, ſpina dorſi quaſi fracta, tænia ſordide lutea per dorſum decurrente, cæterum gilvi

gilvi coloris; inhiat aviculis et papilionibus, quas prætervolantes per ſaltus apprehendere et ingurgitare ſolet. *Sextus*, capite Ranarum æmulo, ſatis lepido, ſed maxime venenoſo, ut vel halitu ſuo et innocua et nociva animalcula, imo et araneas ſtupefacere et in victum ſuum decidere faciat; eſt enim voraciſſimus. Pictura ex fuſco rubra, quæ pro diverſitate luminis ſubviridem patitur refractionem; pedibus quaſi crenatis; inter omnes, quos vidi, ocyus graditur, aliquando mure celerior, pendactylus, clunibus bene poſitis. *Septimus* præcedenti longior, cucullatus et quadantenus ſpinoſus, capite perbrevi; baculo tentatus inflatur, rubiginem contrahens; naturali colore in ſuperna corporis parte loturæ carnis ſimili; inferne ex gilvo albicans, nigris punctis eminentibus varius. *Octavus*, prout Bufo *Sebæ* cornutus; cornubus ſed longe brevioribus capiti impoſitis, in quibus, vel iis proxime, oculi poſiti; rictu horrido oblongo, pedibus lemniſcis dilute cinereis, ſuper fuſco variegatis; reliquo Corpore profunde cinereo; ad latera profundius fuſco.

BVFO.

§. LVIII.

Finem modo componimus; deſinunt otia noſtra, quibus inter labores et dolores, inter turbas, cruciatus et mœrores frui hactenus nobis licuit; Deſinunt omnino, attenuatis viribus noſtris. Jam unum neceſſarium penſitantes, ſchedulas, quæ ſupereſſe poſſunt, poſteris relinquimus: Patronis vero, Fautoribus, Amicis et genuinis Hiſtoriæ Naturalis Cultoribus lampada tradimus, omnique, qua par eſt, cultu, obſervantia, amore et affectu piisque votis cunctantius valedicimus.

Pro more accepto colophonem imponant TABVLÆ, quæ ſequuntur, QVADRVPEDVM generales:

TABVLA GENERALIS.

- *ORDO I.* PILOSA ET UNGULATA (vivipara) ſive Ζωοτοκα.
  - FAM. I. MONOCHELON.
    - Equus. Aſinus. §. 4.
  - FAM. II. DICHELON.
    - Taurus.
      - Domeſticus. Ferus. §. 5.
    - Aries. §. 6.
    - Tragus.
      - Hircus. Ibex. Rupicapra. Gazella. §. 7.
      - Moſchus. Topho-Cephalus. *Grimmii.* Bezaarticus. Tragelaphus. Nanus (Guineenſ.) Giraffa. §. 8.
    - Cervus.
      - Nobilis. Rangifer. Capreolus. Alce. Dama recentiorum. §. 9.
    - Porcus.
      - Vulgaris. Moſchiferus. Babirouſſa. Acut-auris. §. 10.
  - FAM. III. TRICHELON. Rhinoceros. §. 11.
  - FAM. IV. TETRACHELON. Hippopotamus §. 12.
  - FAM. V. PENTACHELON. Elephas. §. 13.
- *ORDO II.* PILOSA ET DIGITATA. (ſive ſint tota coriacea, ſive cataphracta; omnia vivipara.)
  - FAM. I. DIDACTYLON.
    - Camelus. Silenus. §. 16.
  - FAM. II. TRIDACTYLON.
    - Ignavus. §. 17.
    - Tamandua. §. 18.
  - FAM. III. TETRADACTYLON.
    - Tatu. §. 19.
    - Cavia. §. 20.
  - FAM. IV. PENTADACTYLON.
    - Lepus. §. 21.
    - Sorex.
      - Sciurus. Glis. Mus. Talpa. Veſpertilio. §. 22.
    - Muſtela §. 23.
    - Acanthion. §. 24.
    - Canis. §. 25.
    - Lupus. §. 26.
    - Vulpes. §. 27.
    - Coati. §. 28.
    - Felis.
      - Catus. §. 30.
      - Lynx §. 31.
      - Pardus §. 32.
      - Tigris. §. 33.
      - Leo. §. 34.
    - Urſus. §. 35.
    - Gulo. §. 36.
    - Satyrus.
      - Simia. §. 38.
      - Cebus. §. 39.

Con-

Allgemeines Tafel-Register.

- **I. Ordn. Haarigte, derer Füße Hufen haben. (zeugen lebendige Jungen).**
  - **I. Fam. Einhufige.**
    - Pferd, Esel §. 4.
  - **II. Fam. Zweyhufige.**
    - Stier. Boll: Haus-Boll, Wilder Stier §. 5.
    - Widder. Schaaf §. 6.
    - Bock:
      - Haus-Bock, Stein-Bock, Gemse, Antilop §. 7.
      - Muscus-Bock, Schwulstkopf, Bezoar-Träger, Bock-Hirsch, Zwerg-Böcklein, Camel-Pardel §. 8.
    - Hirsch: Edler Hirsch, Rennthier, Rehe, Elend, Dam-Hirsch §. 9.
    - Bork. Eber: Haus-Wildschwein, Muscus-Schwein, Babirous, Spitz-Ohr §. 10.
  - **III. Fam. Dreyhufige.** Nasehorn §. 11.
  - **IV. Fam. Vierhufige.** Nil-Pferd §. 12.
  - **V. Fam. Fünfhufige.** Elephant §. 13.
- **II. Ordn. Haarigte, derer Füße Zeen haben. (zeugen lebendige Jungen). Auch die Gepanzerte haben Haare.**
  - **I. Fam. Zweyzeege.**
    - Camel, Silen §. 16.
  - **II. Fam. Dreyzeege.**
    - Faule §. 17.
    - Ameisenschlucker §. 18.
  - **III. Fam. Vierzeege.**
    - Pantherthier §. 19.
    - Afterhase. After-Canin §. 20.
  - **IV. Fam. Fünfzeege.**
    - Hase §. 21.
    - Nager: Eichhorn, Siebenschläfer, Maus, Maulwurf, Fledermaus §. 22.
    - Wiesel §. 23.
    - Stachelthier §. 24.
    - Hund §. 25.
    - Wolf §. 26.
    - Fuchs §. 27.
    - Halb-Fuchs §. 28.
    - Katze:
      - Kater §. 30.
      - Luchs §. 31.
      - Parder §. 32.
      - Tyger §. 33.
      - Löwe §. 34.
    - Bär §. 35.
    - Vielfraß §. 36.
    - Satyr:
      - Affe §. 38.
      - Meer-Katze §. 39.

TABVLA GENERALIS.

- Continuatio *ORDINIS.* II.
  - FAM. V. ANOMALOPES. Pentadactylon; pedibus anserinis.
    - Lutra. §. 41.
    - Castor. §. 42.
    - Rosmarus. §. 43.
    - Phoca. §. 44.
    - Manati. §. 45.

- *ORDO III.* DEPILATA, sive tecta sive nuda, nequicquam pilosa, omnia ovipara, sive *ωοτοκα*.
  - TESTVDINATA. Testudo
    - Digitis discretis. §. 47.
    - Pedibus anomalis. §. 48.
  - CATAPHRACTA. Crocodilus. Caimanus. §. 49. 50.
  - NVDA. §. 51. (*)
    - Lacerta.
      - dorso lævi. §. 52.
      - dorso pectinato. §. 53.
    - Salamandrina. §. 53.
    - §. 54.
      - Salamandra; ova in utero excludens.
      - Gekko.
      - Cordylus. Uromastix.
      - Scincus.
      - Seps, Lacerta Chalcidica.
    - Chamæleo. §. 55.
    - Batrachus.
      - Rana. §. 56.
      - Bufo. §. 57.

(*) Communiter confundi solent cum Serpentibus, quod prout Angues serpere videantur, e. g. Lacerta Chalcidica, Seps pedata dicta. Verum enim vero, negari nequit, serpentia esse animalia pedibus plane destituta, sic non e re foret, pedata cum apodis commiscere. Talis dispositio monstrosa nobis videretur, quod Angues dicendi Lacertæ monstrosæ; prout fœtus reliquorum animalium pedibus carentes, imo humanum, monstra appellamus: vide *Notam* (*) post tab. sequentem lingua vernacula expositam. Insuper gliscere et serpere uno eodemque sensu non utimur. Gliscere vel repere dicuntur animalia, quæ quatuor pluribusve sese promovent pedibus brevissimis; Serpentia s. Herpeta, quæ annularium in ventre incisionum ope, flexuose juxta terram promoventur, et quieta in circulos plures convolvuntur. Ergo valde improprie Lacertæ serpere dicuntur; Sic *Aldrovandus:* „Serpens non uno semper „sensu accipitur, significat aliquando omnia terrestria animantia, quæ inter progre„diendum sese non elevant, verum juxta solum repunt, licet quadrupeda sint, ut „Seps et Salamandra, aut et pluribus gaudeant pedibus, ut Scorpio, Scolopendra &c. „et pediculis nonnulli Serpentis nomen impertierunt. „

Tafel-Register.

Folge der II. Ordnung.

- V. Fam. Fünfzeege, mit außerordentlichen, oder Gänse-Füßen.
  - Otter §. 41.
  - Bieber §. 42.
  - Wallroß §. 43.
  - Robbe. Roobe §. 44.
  - See-Ochs §. 45.

III. Ordn. Kahle. Ohnhaarigte; mit Zeen. (Alle tragen Eyer).

- Schildträger (*). Schildkröte
  - mit losen Zeen §. 27.
  - mit besonderen Zeen §. 48.
- Gepanzerte. Crocodil. Caiman §. 49. 50.
- Nackte (**) §. 51.
  - Eydex
    - mit schlechtem Rücken
    - mit Kamm-Rücken
    - §. 52. 53.
  - Salamander-Eydex §. 53.
  - Molch, Geck, Brenn-Nessel, Scinc, Schleicher. Kurzbein §. 54.
  - Cameleon §. 55.
  - Quäcker
    - Frosch §. 56.
    - Kröte §. 57.

(*) Von der Polnischen Reuterey also genennet.

(**) Gemeiniglich werden die Ohnhaarigte und Nackte mit den Schlangen, oder kriechenden Thieren vermenget; wenn z. E. der Schleicher oder Kurzbein deswegen eine Schlange werden soll, weil er den Leib, wie eine Schlange, in krumme Wege, gleich denen Eydexen, beweget, und sich geschwinde fortbringet, daß man der Füße nicht gewahr wird; ich geschweige, weil alle wahre Eydexen gespaltene oder Schlangenzungen haben. Dieß beweiset schon offenbar, daß die innern Theile allein, als: Zähne, Zungen, Gräten, auch die Eingeweide zu einer richtigen Ordnung nicht taugen, und zu einer allgemeinen Eintheilung der Thiere nicht brauchbar, obwohl sie allerdings bey der Historie der Thiere selbst zu derselben Vollständigkeit unentbehrlich sind. Es ist nicht zu leugnen, daß alle kriechende Thiere, von Schlangen, bis auf die Regenwürmer, keine Glieder haben, die wir Füße nennen, hergegen die Geschlechter der Eydexen unstreitig vierfüßige Thiere sind. Der Unterschied ist also gar zu groß, als daß ich ohnfüßige in die Ordnung der vierfüßigen Thiere verständlich und bequem anzubringen wüßte. Ich gedächte, es würde eine monströse Ordnung werden. Wenn ein Menschenkind ohne Füße gebohren wird, nennen wir es eine menschliche Misgeburt, oder einen monströsen Menschen, wenn auch alle übrige Theile menschlich sind; so dann rechnen wir dasselbe nicht zu Schlangen- sondern zu denen unordentlichen Menschen-Körpern. Sollte ich aber wohl denken, die Schlangen wären monströse Eydexen, deswegen müßte ich jene zu diesen, oder diese zu jenen zählen; und wenn ich es thäte, so wäre meine Ordnung monströse. Lebe ich, und meine Kräfte verlieren sich nicht gar, so möchten die Schlangen ihre besondere Ordnung schon finden, und eben so gut, wie ich hoffe, die vierfüßigen Thiere.

F I N I S.

RAIVS

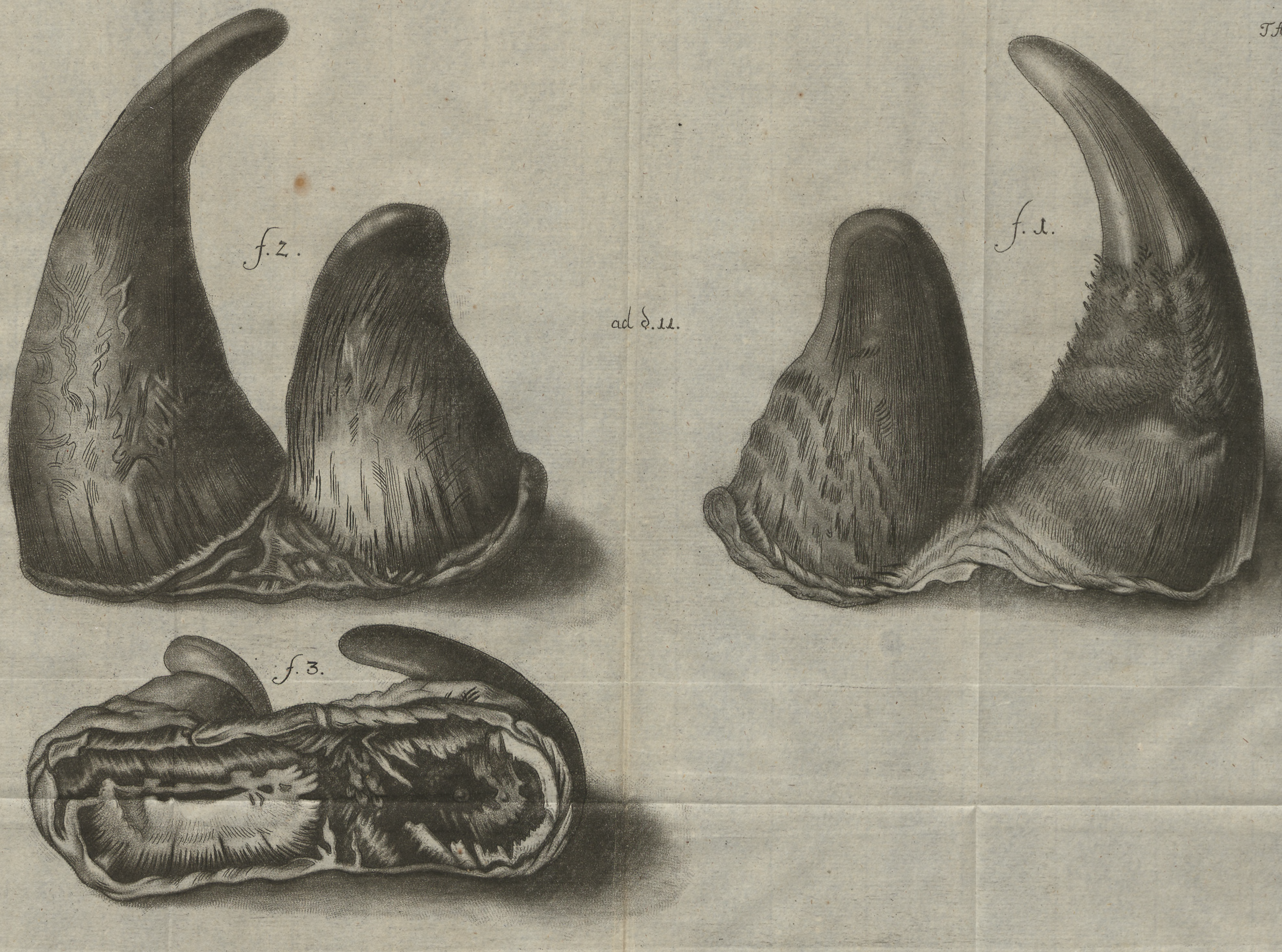
in Præfat. Syn. Quadr.

Qui poſt *Geſnerum* et *Aldrovandum* Hiſtorias Animalium et Synopſes generaliter conſcribere aggreſſi ſunt, nihil laude dignum præſtitiſſe, nec ſufficienti animalium cognitione inſtructi fuiſſe videntur. Quid alii de iis ſentiant - - , non multum morabor; mihi certe non ſatisfaciunt.

TAB. I.

TAB. II.

J. F. Schmidt. sculpsit.

1. Elle.

Sysang sc.